

MÁRCIUS 24., SZERDA

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

(Az ülést 15.05-kor megnyitják.)

1. Az ülészak folytatása

Elnök. – Az Európai Parlament 2010. március 11-én elnapolt ülését ezennel megnyitom.

2. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

3. Együttdöntéssel elfogadott jogi aktusok aláírása: lásd a jegyzőkönyvet

4. A bizottságok és a küldöttségek tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

5. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

6. Tárgytalan írásbeli nyilatkozatok: lásd a jegyzőkönyvet

7. Megállapodások szövegeinek a Tanács általi továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

8. Szóbeli választ igénylő kérdések és írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

9. Előirányzatok átcsoportosítása: lásd a jegyzőkönyvet

10. Ügyrend

Elnök. – Kiosztották az Elnökök Értekezlete által 2010. március 11-én az eljárási szabályzat 137. cikke alapján összeállított végleges napirendtervezetet.

A politikai képviselőcsoportok egyetértésével a következő módosításokat javaslom:

Mario Borghezio (EFD). – *(IT)* Csupán tájékoztatni szeretném az elnök urat – amint azt már levélben megtettem –, hogy a pénzügyi válsággal foglalkozó különbizottság helytelenül és ok nélkül zárta ki szakértőként Bourcier de Carbon elismert demográfus professzort azon az alapon, hogy a professzor nem megfelelő személy.

Azt gondolom, hogy egyes személyek szakértői státuszból ideológiai alapon történő kizárásának igen súlyos esete merült fel ebben az esetben az Európai Parlament egyik bizottságában...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. – Borghezio úr, ez nem ügyrendi kérdés, mivel plenáris ülésről beszélünk. Az ilyen kérdéseket kérem, a bizottság ülésén vesse fel, ahol határozni tudnak ezzel az üggyel kapcsolatban, plenáris ülésen azonban az ügyrendi kérdéseknek a plenáris ülésen végzett munkánkra kell irányulniuk, nem pedig a bizottságokban végzett munkára.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Elnök úr, március 11-én a sarki politikával kapcsolatos vita során a bizottságban elnöklő ALDE/liberális demokrata képviselő kikapcsolta a mikrofonomat, miközben még hátra volt a rendelkezésemre álló idő negyede. Ez az eset szinte példa nélküli.

Elnök úr, már küldtem Önnek levelet – amelyre választ még nem kaptam – és szeretném megkérdezni, hogy milyen szabály alapján kapcsolták ki a mikrofont és miért volt helyénvaló e szabály alkalmazása. Mindössze jogos – és érvényes – politikai megjegyzéseket tettem, amelyekkel az elnöklő ALDE képviselő nem értett egyet. Ezért kapcsolták ki a mikrofont. Amennyiben az Európai Parlament cenzúrázza a politikai megjegyzéseket, úgy megszűnik parlamentnek lenni.

Elnök. – A kérdéses időben az eljárást a Parlament alelnöke vezette, aki helyesen alkalmazta az eljárási szabályzat 20. cikk (2) bekezdésével összefüggő eljárást. A nekem küldött levélre írásban fogok válaszolni.

Csütörtök

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport az Elnökök Értekezletének a folyamatban levő intézményközi jogalkotási eljárásokra tekintettel a Lisszaboni Szerződésre történő átmenetről szóló állásfoglalásra irányuló indítványról szóló szavazásának a következő ülészekre történő elnapolását indítványozta. Vagyis a szavazás elnapolásáról van szó.

József Szájer (PPE). – Elnök úr, az indítványról szóló szavazás elnapolását a Ház érdekében kértük. Eredetileg azzal a feltevéssel egyeztünk bele a szavazás napirendre tűzésébe, hogy minden rendben van. Azonban gyorsított eljárásban haladt az ügy és időközben tudomásunkra jutott, hogy nem minden bizottsággal konzultáltak megfelelően az ügygel kapcsolatban. Az indítványt a PPE képviselőcsoport nyújtotta be, azonban néhány bizottság – bármily sürgős legyen is – hosszabb ideig szeretne foglalkozni ezzel az igen fontos és bonyolult ügygel. Minderre figyelemmel kérjük az ügyre vonatkozó szavazás elnapolását.

(A Parlament egyetért a kérelemmel)

(Az ügyrendet elfogadják) ⁽¹⁾

11. Köszöntés

Elnök. – Különleges hírem van az önök számára. Szeretném köszönteni a Pánafrikai Parlament Mugenyi asszony által vezetett delegációját. A delegáció tagjai is részt vesznek az ülésen. Kérem, üdvözléjközt.

(Taps)

A Pánafrikai Parlament második elnökhelyettese és az Európai Parlammal fennálló kapcsolatokat foglalkozó delegáció elnöke. Parlamentjeink szorosan együttműködnek és nagy öröm számunkra, hogy a mai napon körünkben köszönhetjük.

Szeretném megragadni az alkalmat és megköszönni Önnek a részemre szóló felkérést, hogy szóljak a Pánafrikai Parlament három hét múlva tartandó üléséhez. Sajnos személyesen nem tudok részt venni, de levelet fogok küldeni Önöknek ez alkalomból. Biztos vagyok benne, hogy lesz még alkalmunk újra találkozni.

Még egyszer köszöntöm Önöket!

12. Az Európai Tanács (2010. március 25-26.) előkészítése (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság az Európai Tanács (2010. március 25-26-i) ülésére történő előkészületről szóló közleményének megvitatása.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, 2010 első néhány hónapjában és az elmúlt nyolc év legsúlyosabb gazdasági válságának közepette rendkívül erős dinamizmust tapasztalunk az Európai Unióban. Ugyanakkor egy új szerződés, a Lisszaboni Szerződés végrehajtásán dolgozunk, új alapokra helyezük az intézményeinket és igen széles körben alakítjuk át a gazdasági rendszerünkre vonatkozó szabályozást.

⁽¹⁾ Egyéb ügyrendi módosítások: lásd a jegyzőkönyvet

A folyamat időnként rendezetlen módon zajlik, és menet közben felelünk a felmerülő kihívásokra; most éppen – például – a görög pénzügyi rendszer helyzetével foglalkozunk. Európa ugyanakkor minden területen új gazdasági politikai eszközök létrehozásával néz szembe ezzel a helyzettel.

Időnként ezért nem látjuk a fától az erdőt, azonban egy alapvetően új módot hozunk létre – és európai megközelítéssel – a XXI. század rendkívül összetett gazdaságának kezelésére.

Így jártunk el, amikor a komoly válságra reagáltunk és közpénzek európai gazdaságokba történő juttatásával azonnal reagáltunk – ami komoly deficitekhez vezetett.

Így jártunk el, amikor vállaltuk – és itt vagyunk a Parlamentben, hogy jóváhagyjuk – a pénzügyi rendszer felügyeletének teljes reformját.

Így jártunk el a gazdasági politikák koordinációjával. A Bizottság jelezte, hogy ilyen irányú, a gazdasági politikák koordinációjára irányuló javaslatot fog benyújtani, elsősorban az euróövezeten belül. Ezenkívül kifejezetten tapasztaljuk, hogy az Európai Unió eltökélt és egyértelmű lépéseket tesz az euróövezeten belüli pénzügyi stabilitás támogatása érdekében. E politikai kötelezettségvállalást február 11-én tették az euróövezet pénzügyi stabilitásának konszolidációja és fenntartása érdekében.

Van egy másik kezdeményezés is, amely kétségtelenül ehhez a csoporthoz tartozik: az új növekedési stratégia és minőségi munkahelyek teremtése iránti elköteleződés. Ez az Európai Tanács legfontosabb témája e hétvégén; egy stratégia, amelyet az Európai Bizottság március 3-i dokumentuma fejezett és bővített ki, és amelyet az állam-, illetve kormányfők a tavaszi Tanács keretében fognak alaposan tanulmányozni, elsősorban az ún. „stratégiai célok” szempontjából. Az Európai Bizottság által megnevezett célok a dokumentumban például a foglalkoztatás, beruházás a kutatásba és fejlesztésbe, éghajlatváltozás és energia, korai iskolaelhagyás, az oktatás általában, valamint a szegénység. Az Európai Tanács foglalkozni fog az irányítás kérdésével is, amelyet mi az ún. lisszaboni stratégia egyik gyengeségének tekintünk. A Tanács azt akarja, hogy az irányítás a saját politikai vezetése és a tagállamok által vállalt kötelezettségek teljesítésének felügyeletével összefüggésben a Tanács által tett lépések körül forogjon. Ez – természetesen – a Parlamenttel és – természetesen – az Unió intézményei egészével való szoros együttműködésben történik majd és azok felügyelete mellett.

Lényegében ez lesz az Európai Tanács e hétvégi ülésének a célja, ideértve az éghajlatváltozás elleni küzdelem hasonlóan fontos területét, amelyben az EU továbbra is vezető szerepet tölt be. Az Európai Unió megőrzi vezető szerepét az éghajlatváltozás elleni küzdelemben; meg kell őriznie, továbbra is vezető szerepet kell betöltenie. Van továbbá számszerűsített kötelezettségvállalás az ún. „gyors indítással” kapcsolatban is. Reméljük ezért, hogy az Európai Tanács számszerűsíteni fogja és meg fogja erősíteni ezt a kötelezettségvállalást annak érdekében, hogy a fejlődő országokat a következő néhány évben is segítse az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. A fejlett országok vállalják, hogy általánosságban együtt működnek a még nem fejlett országokkal annak érdekében, hogy az igen fontos cancúni konferencián mindannyian a lehető legjobb helyzetben jelenhessünk meg. E konferencián az Európai Uniónak – ismétlem – meg kell őriznie mostani vezető szerepét, amely nélkül – az általunk elégtelennek tartott – Koppenhágai Megállapodás sem született volna meg.

A tagállamok egyhangúan megerősítették a fenti célkitűzésekre irányuló egyetértésüket és azt, hogy Mexikóban a cancúni konferencián egyértelműen tovább kívánnak lépni a jogilag kötelező kötelezettségvállalások irányába.

Az állam-, illetve kormányfők nagyrészt ezekkel az ügyekkel fognak foglalkozni. Az is lehetséges – attól függően, hogy mi történik éppen most, mialatt az európai intézmények azon dolgoznak, hogy hogyan küzdjenek meg az ún. görög üggyel összefüggő válsággal –, hogy Görögország pénzügyi helyzetének és az ország államadóssága refinanszírozásának kérdésével foglalkoznak majd. Kétségtelen, hogy ez a kérdés is felmerül majd, mivel részét képezi egy, az Európai Unió által állam- vagy kormányfői szinten február 11-én elfogadott politikai kötelezettségvállalásnak. Az euróövezet pénzügyi stabilitásának támogatására irányuló politikai kötelezettségvállalás volt ez abban az értelemben, hogy amennyiben meghatározott intézkedések elfogadása válna szükségessé a pénzügyi stabilitás fenntartásához, azokat az intézkedéseket el fogják fogadni.

Az Európai Tanács e hétvégi ülésén ezt az elvet feltétlenül szem előtt fogja tartani.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Elnök úr, valóban kiváló és időszerű lehetőség számunkra, hogy ma találkozunk – egy nappal az Európai Tanács jelentős tavaszi ülése előtt. Kihívásokkal teli feladatok állnak előttünk. E feladatokhoz igen fontos az Európai Parlament friss és erőteljes támogatása. Miután ezt elmondtam, szeretném megköszönni és gratulálni a Parlamentnek a Strasbourgban két héttel ezelőtt széles támogatással elfogadott Európa 2020 állásfoglaláshoz.

Szeretném megragadni továbbá az alkalmat, hogy megköszönjem a Tanács spanyol elnökségének az Európa 2020 stratégiával kapcsolatos támogatását. A támogatást egyértelműen kifejezték a Miniszterek Tanácsának különböző formációiban.

De most az Európai Tanácshoz: véleményem szerint minden Európai Tanácsnak két dolgot kell tennie. Meg kell mutatnia, hogy az aktuális szükségleteknek felel meg és Európa hosszú távú stratégiai keretrendszerén, illetve hosszú távú stratégiai célkitűzésein kell dolgoznia.

A válság szerte Európában számos sürgető aggodalmat ró a közösségekre, a munkavállalókra, és a vállalkozásokra. Továbbá, mint tudjuk, a nemzeti szintű államháztartások példátlan nyomás alatt állnak. Az Európai Uniónak természetesen foglalkoznia kell ezen kérdésekkel, ideértve a pénzügyi stabilitást is. De erre később még visszatérek.

Európa nem eshet abba a hibába, hogy elhanyagolja a hosszú távú változások eléréséhez feltétlenül elvégzendő jelenlegi feladatokat. Az Európai Tanács ezért most a két legnyilvánvalóbb hosszú távú kihívásunkkal fog foglalkozni: a gazdasági jövőnkkel és az éghajlatváltozással.

Az Európa 2020 stratégiát már közösen megvitattuk a Parlamentben. Az önök hozzájárulása és kötelezettségvállalása elengedhetetlen lesz az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedésre irányuló törekvéseink megvalósításához. Hasonlóan elengedhetetlen az Európai Tanács hozzájárulása is.

Törekvéseink szintjét az előttünk álló feladatok mértékéhez kell igazítanunk. Meg kell mutatnunk, hogy megvan a cselekvéshez szükséges jövőkép és koherencia. Képesnek kell lennünk továbbá ennek kifejezésére is, hogy megmutathassuk, hogy tetteink számítani fognak ott, ahol szükséges. Ezért tartom igen fontosnak, hogy az Európai Tanács e héten egyértelmű célokat fogadjon el.

A Bizottság által előterjesztett célokat gondosan választották ki. Foglalkoznak a foglalkoztatási ráta növelésének, a kutatásba és innovációba történő befektetések növelésének, a 2020-as éghajlat-változási és energiapolitikai célok elérésének, oktatási teljesítményünk növelésének és a szegénység elleni küzdelemnek a szükségességével.

Ez az öt kiemelt terület olyan célokat jelöl meg, amelyek fontosak az emberek számára és megmutatják, hogy az Európai Unió olyan területeken kezd reformokba, amelyek köztudottan fontosak. A nehéz problémák kezelésére irányuló politikai akarat is megjelenik e kérdésben.

A céloknak természetesen elérhetőeknek kell lenniük. A céloknak – a változás szükségességének a tagállamok részéről történő elismerésének jeleként – a jelenlegi állapothoz képest különleges erőfeszítést kell igényelniük, és megpróbálom az Európai Tanácsot is meggyőzni a mostani helyzet sürgősségéről az európai gazdasági helyzet, valamint a fenntarthatóbb és inkluzívabb európai gazdaság és társadalom kialakításához szükséges reformok érdekében.

Amik igazán fontosak, azok az egyes tagállamok által a növekedési ráta növelése, valamint a mindannyiunk által ismert hiányosságok kezelése érdekében tett intézkedések. Nemzeti, de közös európai keretrendszerbe foglalt intézkedésekre van szükség a nemzeti körülmények alapján és a szubszidiaritás elvének teljes mértékű betartása mellett meghatározott nemzeti problémák kezeléséhez.

Ha tanulhatunk valamint a pénzügyi válságból, az az, hogy a világon mindannyian kölcsönösen függünk egymástól. Nem fogadhatjuk el a kölcsönös függőség elveit globális mértékben úgy, hogy közben európai szinten elutasítjuk azokat.

Egy közös keretrendszer is, amelyet támogat, és amelyet egyes – a dokumentumunkban „zászlóshajó-kezdemenyezéseknek” nevezett – európai uniós intézkedésekkel támogatni is kell.

E zászlóshajó-javaslatok fogják megmutatni az uniós szintű cselekvéseket olyan kritikusan fontos területeken, mint például a digitális menetrend, az innováció, az erőforrás-hatékonyság és az iparpolitika, és egyes esetekben természetesen segíteni fogják a célok nemzeti szintű elérését.

Amit itt javasunk, az egy új indulás. A Lisszaboni Szerződésnek köszönhetően új megközelítést, megerősített európai gazdasági irányítást alkalmazhatunk a gazdasági koordináció érdekében, amely lehetővé teszi a nemzeti szintű célok meghatározását, de erős európai dimenziót is ad, és minden eszközt európai szinten felhasználunk, hogy új lökést adjunk a gazdaságnak. E megközelítés elfogadása lesz az Európai Tanács igazi próbája.

Bízthatónak tartom az informális Európai Tanács eredményeit. Remélem, hogy jelen lesznek majd az európai vezetők és igent mondanak, amikor a kihívásokkal szembeni kollektív szellemű kiállás szükségessé válik majd.

Az éghajlatváltozással kapcsolatban tudom, hogy e Parlament osztja azon meggyőződésemet, hogy az éghajlatváltozás témáját nem lehet a szőnyeg alá söpörni. Napirendünk első helyén kell tartanunk a problémát.

Az Európai Unió eddig első helyen állt és még mindig vezet – eddig csak mi alakítottuk ki egyértelműen a csökkentési vállalások teljesítéséhez szükséges mechanizmusokat; mi vagyunk a fejlődő országok első számú támogatója az éghajlatváltozás vonatkozásában. Lépünk hát tovább a Koppenhágával kapcsolatos önvizsgálatról és vegyük át ismét a kezdeményezést.

Világos, egységes és ambiciózus álláspontra van szükségünk. Ezért is adott ki a Bizottság egy közleményt, amely meghatározza a nemzetközi tárgyalások felerősítéséhez szükséges lépéseket. Hedegaard főbiztos ugyanakkor tárgyalásokba kezdett kulcsfontosságú partnereinkkel.

Komoly előrelépéseket kell hát tennünk Cancúnban – építve a koppenhágai megállapodás igazi lényegére. Napirenden kell tartanunk Kyotót, de világossá kell tennünk, hogy azt csak egy globális megállapodás fényében lehet értékelni, azelőtt nem. A legnyilvánvalóbban a fejlődő országokkal kell együttműködési kezdeményezéseket folytatnunk és bizalmat kell építenünk – ezért fontos a kifizetések gyors beindítására irányuló vállalásaink betartása.

Ugyanakkor természetesen folytatni fogjuk a 20-20-20 csomag végrehajtását, megmutatva különösen, hogy az hogyan egyeztethető össze a 2020 stratégiában meghatározott gazdasági modernizációs és reformtevékenységgel.

E két terület élénken mutatja, hogy az európaiak hogyan tekintenek az Európai Unió politikai vezető szerepére a cselekvések tekintetében. Meggyőződésem, hogy ha megvan bennünk az elszántság ahhoz, hogy bátrak legyünk, Európát mint döntő tényezőt mutathatjuk be a polgáraink számára építendő helyes jövővel kapcsolatban.

Hasonló szellemben fogom bemutatni az Európai Tanácsnak a júniusban Kanadában tartandó G20 csúcs előtt álló néhány legnagyobb kihívást. Tulajdonképpen soha nem felejtethjük el, hogy néhány ottani kérdés ugyan európai vonatkozású, azonban globálisan kell kezelni azokat.

A pénzügyi stabilitás és Görögország gazdasági és pénzügyi helyzete nem szerepel a mostani Európai Tanács napirendjén. Őszintén szólva azonban elképzelni sem tudom, hogy miként volna lehetséges az állam-, illetve kormányfők számára – különösen az euróövezeten belül –, hogy ne tárgyaljanak erről a kérdésről. Hadd fejtsem ki ezért az erre vonatkozó álláspontunkat.

Görögországban folyamatban van a túlzott mértékű államháztartási hiány korrekciója. A hiány jelentős csökkentése alapvető fontosságú és Görögország intézkedéseket is tett ennek érdekében. Különösképpen, Görögország olyan intézkedéseket tesz, amelyek az ideai hiánynak a GDP 4%-val történő csökkentéséhez vezetnek. Az ilyen költségvetési erőfeszítések – ahogyan azt a Tanács március 16-án elismerte – megfelelnek a Tanács és a Bizottság által javasolt intézkedéseknek. Görögország költségvetési erőfeszítéseinek természetesen folytatódniuk kell; ez az egyetlen lehetőség az adósságfinanszírozási költségek tartós csökkentésének biztosítására.

Görögország gazdasági és pénzügyi helyzetére válaszul az állam-, illetve kormányfők informális találkozója február 11-én kijelentette, hogy – idézem – „amennyiben szükséges, az euróövezet tagállamai határozott és koordinált cselekvést tesznek az euróövezet egésze pénzügyi stabilitásának megóvása érdekében”.

A Bizottság álláspontja szerint most megfelelő létrehozni az euróövezeten belül a koordinált cselekvés eszközét, amellyel szükség esetén támogatást lehetne nyújtani Görögországnak. Világosnak kell lennie, hogy egy ilyen mechanizmus kidolgozása nem jelenti egyúttal annak automatikus aktiválását is. Egy ilyen mechanizmus kidolgozása egyben felelősségi és szolidaritási kérdés is.

A szolidaritás pedig kétirányú. Görögország jelenleg gazdasági erőfeszítéseket tesz és ezen erőfeszítések támogatásával nemcsak Görögországot, hanem az euróövezet egészének stabilitását is segítjük. A koordinált cselekvés keretrendszerét biztonsági hálónak kell tekintenünk, amelyet csak egy válság elkerülése érdekében rendelkezésre áll minden más eszköz – elsősorban a nemzeti szintű politikai cselekvések körének – kimerítése után lehet alkalmazni.

A technikai szempontokon túl minden lehetséges megoldásnak meg kell erősíteni és el kell mélyíteni az euróövezet és annak irányítása egységét és koherenciáját. A világgazdaságnak stabilitásra van szüksége. Az euróövezet a stabilitás egyik sarokköve, és fontos, hogy tovább erősítsük az euróövezet stabilitást biztosító képességét. Lehetséges, hogy bizonyos kérdések tekintetében kormányközi eszközöket kell majd igénybe vennünk, amelyeket azonban egy közös európai keretrendszerbe kell építeni.

Erős meggyőződéseim, hogy az egyes kihívásokra adott válasz egyúttal az európai vezetők és az Európai – és monetáris – Unió iránti elkötelezettségük próbája is lesz. Az euró tekintetében központi fontosságú pénzügyi stabilitás alapvető elve forog most kockán; az euró pedig az európai projekt és az európai építési folyamat mindaddig egyik legfontosabb eredménye.

Bízom benne, hogy e kérdést a felelősség és szolidaritás szellemében fogjuk megoldani. Ez az európai hozzáállás.

(Taps)

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, López Garrido úr, bizottsági elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport azt várja az Európai Tanácstól, hogy egyhangúlag erősítse meg az európai szolidaritást, miközben – ugyanakkor – arra készlet mindenkit, hogy nézzenek szembe saját kötelezettségeikkel.

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport azt várja az állam-, illetve kormányfőktől, hogy fogadják el azokat az irányokat, amelyek mentén kivezetik Európát a válságból. Milyen mértékben hajlandók együttműködni, és hol vannak a határok, amelyeket nem hajlandók átlépni? Hisznek abban, hogy a növekedés és a foglalkoztatottság helyreállítása az igazi közös cselekvésen – és az ahhoz szükséges erőforrásokon – múlik, vagy inkább maguk cselekednének az innovációval, az oktatással, a képzéssel, kis- és középvállalkozások támogatásával, a munkanélküliség és szegénység elleni küzdelemmel kapcsolatban, aminek következményeit már túl jól ismerjük?

Szeretném emlékeztetni arra, hogy 2000-ben tagállamaink azért fogadták el kivétel nélkül a lisszaboni stratégia legfontosabb területeit, mivel nem rendelkeztek az erőforrásokkal, mivel nem vették komolyan a célokat, most pedig évekkel vagyunk lemaradva, és minden, amit előre megmondtunk, bekövetkezett, csak Európán kívül.

A képviselőcsoportom azt várja az Európai Tanácstól, hogy pusztán szavaknál többet mutasson és komolyan vegye fontolóra közös gazdasági céljainkat a Bizottság 2020-as javaslatai alapján, amelyek módosított változatát a Parlament júniusban terjeszti majd elő.

Visszatérve a szolidaritásra, a szolidaritásra, amelyről már oly sokat beszéltünk az elmúlt hetekben, és amely lényegében az európai integráció alfája és ómegája, az egységes piac létrehozásától az eurón át a közös védelemig. E szolidaritást a pénzügyi válság kezdete óta mutatjuk ki és nem tagadhatjuk meg görög barátainktól és a hasonló nehézségekbe ütköző más uniós országoktól sem.

Elengedhetetlen e héten, hogy európai megoldást találjunk e válságra, amelyre közösségi alapú megoldásnak – ismétlem, közösségi alapú megoldásnak – kell léteznie, és amelyet az európai szabályoknak megfelelően és az európai pénzügyi segítségnyújtási mechanizmusok keretrendszerén belül kell előirányozni. Ha kívánjuk, a Nemzetközi Valutaalapot is bevonhatjuk e keretrendszerbe, de szigorúan az európai szabályokkal összhangban. Mindenki érdekét az szolgálja, ha garantáljuk Európa és az Európai Monetáris Rendszer stabilitását.

Hölgyeim és uraim, Európa hátoldalán a szolidaritás szerepel, előlapján azonban a felelősség. Minden tagállam azzal kapcsolatos felelőssége, hogy garantálja a pontos és megbízható államháztartást. Az átmeneti fizetési nehézségekkel szembesülő államok polgárainak azzal kapcsolatos felelőssége is, hogy áldozatokat hozzanak, hogy részt vegyenek az államháztartás rendbe tételére irányuló közös erőfeszítésben, és hogy elfogadják az ennek eléréséhez szükséges reformokat, bármily kemények is legyenek azok.

Más szóval igen, Európának szolidaritást kell mutatnia Görögországgal. Biztosítania kell, hogy Görögország átlépjen ezen a nehéz időszakon. Ugyanakkor Görögországnak is végre kell hajtania a rövid és középtávon szükséges belső reformokat – amelyet pont tegnap javasolt a Parlamentnek – a szolidaritás biztosítása érdekében. Most Görögországon a sor, hogy végrehajtsa azokat.

Elnök úr, hölgyeim és uraim, a válság változásra kényszerít bennünket. Az első változás a Bizottságot érinti, amelyet felhívok, hogy teljes mértékben és – mindenekelőtt – parancsoló módon töltsen be a szerződések

örének szerepét. Alkalmazni kell a Stabilitási és Növekedési Paktum feltételeit és a Bizottságnak ezt biztosítania kell. A Ház támogatni fogja a Bizottságot e nehéz feladat teljesítésében.

A második változás államháztartásaink irányítását érinti. A növekedés időszakában általános a hozzáállás, hogy mindenki maga intézheti a saját költségvetési, fiskális és szociális politikáját, lényegében tekintet nélkül bárki másra. Válság idején azonban a legtöbbet költők hívják fel szolidaritásra azokat, akik – mondjuk úgy – előrelátóbbak voltak.

Folytatódhat ez? Nem gondolnám. Ideje, hogy a tagállamok jobban koordinálják a költségvetési, fiskális és szociális politikáikat, és ne féljünk kimondani: több európai irányítást! A koordináció csak könnyebbé, méltányosabbá és természetesebbé teszi majd a szolidaritásalapú elvek végrehajtását.

Soros tanácsi elnök úr, felkérem, hogy e szellemenben vegye át a kezdeményezést. Mint tudja, van némi tapasztalatom: a gépezetet mindig válság idején lendítik fel. Igazi válság közepén vagyunk most mind polgáraink, mind a helyszíni helyzet tekintetében és politikai bátorságra van szükségünk.

(Taps)

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, az európai csúcshoz foglalkoznia kell és foglalkozik is majd a görögországi válsággal; ez nyilvánvaló. Az International Herald Tribune érdekeset ír a mai vezércikkében: „Görögország megígérte, hogy saját feladatait teljesíti és egyensúlyba hozza a költségvetését”. Az euróövezethez tartozó tagországok a Görögország iránti szolidaritást az általuk szabott elvárások Görögország által történő teljesítésétől teszik függővé.

Az International Herald Tribune szerint Görögország teljesítette ígéretét. Az euróövezethez tartozó tagországok azok, akik nem teljesítettek – különösen a Német Szövetségi Köztársaság, amely visszautasítja ígéretének betartását. Ez az első pont.

(Taps)

A Bizottság elnöke igen helyesen beszélt egy biztonsági hálóról. Nem arról van szó, hogy német, francia, olasz, vagy bármely más nemzetiségű adófizetők pénzét tömnénk Görögország kasszájába. Nem ez a cél. Arról van szó, hogy lehetővé tegyük Görögország számára kölcsön felvételét a nemzetközi piacokon ugyanolyan kamatlábak mellett, amelyek más országokra vonatkoznak. A kamatláb rendszerint 2,5% és 3% között mozog. A Görögország iránti szolidaritás demonstrálásának hiánya nyomán megjelenő spekulációk következtében az ország 6%-os kamatot fizet. Egyszerűen fogalmazva, Görögország költségvetési egyensúlyának helyreállítására irányuló törekvések a nemzetközi pénzpiacokon jelen lévő spekulánsok zsebeit tömi meg.

(Taps)

Ez azt jelenti, hogy az embereket valósággal kirabolják. Őrülség ez, hiszen ha a helyzet precedenst teremt – ha a szolidaritás demonstrációjának hiánya lehetővé teszi a belső szolidaritást fenntarthatatlanná tevő és a Nemzetközi Valutaalap beavatkozását szükségessé tevő deficitel szembesülő euróövezethez tartozó országokkal szembeni spekulációkat, akkor Görögország példája pusztán előjáték lesz. A spekulánsok figyelmét fel fogja kelteni Olaszország, az Egyesült Királyság és Spanyolország is. Ha el akarjuk kerülni a helyzet futótűzként történő terjedését, szolidaritást kell mutatnunk Görögországgal.

A Görögországgal történő szolidaritás tehát – és különösen ezt az üzenetet kell átadnunk a német kancellárnak – gazdaságilag igazolt. Nem arról van szó, hogy merő jótékonykodásból segélyt osztogassunk.

(Taps)

Következőképpen nem menthetjük fel Barroso urat kötelezettsége alól annak kimondásával, hogy a Nemzetközi Valutaalapnak kell megoldania a helyzetet. A Bizottságnak kell javasolnia, hogy hogyan érhetnénk ez az euróövezeten belüli ésszerű stabilitást. A Bizottság jó javaslatokat készített és azt hiszem, a Tanácsnak el kellene fogadnia azokat. A javaslatok nem tartalmazzák a Nemzetközi Valutaalap bevonását. Miért nem? Abban a helyzetben vagyunk, hogy a problémát magunk is megoldhatjuk az euróövezeten belül.

Csodálkozom továbbá, hogy Merkel kancellár bevonja a Nemzetközi Valutaalapot a játékba. A Német Szövetségi Bank – ami a német konzervatívok számára olyan, mint a Vatikán a katolikusok számára – ezt írta márciusi havi beszámolójában: „A strukturális problémák megoldásához nyújtott pénzügyi hozzájárulás biztosítása azonban a Nemzetközi Valutaalap részéről – mint például költségvetési hiány közvetlen finanszírozása vagy bank újratőkésítésének finanszírozása – nem egyeztethető össze annak monetáris

megbízásával”. Most a Német Szövetségi Banktól idéztem. Pénzügyminiszterének kijelentéseivel ellentétben a német kancellár azt mondja, hogy a Nemzetközi Valutaalapnak kellene megoldania a problémát. Nem ez helyes megoldás.

Amire szükségünk van az az, hogy jelezzük a nemzetközi piacok felé: spekulálhatnak, amennyit csak akarnak, de nem fogják széttegni az euróövezetet. A spekulációk mindaddig nem szűnnek majd, amíg ilyen jelet nem adunk. Hogy világossá tegyem, milyen jellegű spekulációról van szó, figyelmünket újra a nemteljesítéskori csereügyletekre, vagy CKS-ekre kell fordítanunk. Pusztán játékról van itt szó: az ellen biztosítom magam, hogy leéghet a szomszédom háza. Ha a szomszédom háza leég, én kapom meg a biztosítási pénzt. Ha ez lenne a helyzet, alapos érdekem fűződne ahhoz, hogy a ház leégjen.

Nem alkalmazhatjuk a flóriáni elvet – „Szent Flórián, óvd a házam, de hadd égjen a szomszéd háza” – az Európai Unióban. A Görögországgal való szolidaritás tehát az euró euróövezetben történő stabilizálásának aktusa. Végső soron azt kell eldönteni, hogy európai szolidaritást akarunk, vagy fejet hajtunk a karosszékből történő politizálásnak. Ezt a döntést nem akarom magam meghozni, de mindannyiukat arra sürgetem, hogy figyelmesen hallgassák a Financial Times Deutschland újságban megjelent következő idézetet Wolfgang Münchau tollából – amely újság nem szocialista hírlap és a szerző sem szociáldemokrata: „Azokban a helyzetekben, ahol európai szükségszerűségek kerülnek szembe a német populizmussal, válasszuk az európai szükségszerűségeket”.

(Taps)

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, azt hiszem a következtetés, amit mindannyian – az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport, a Zöldek, a Szocialisták, a Liberálisok és minden más csoport az euroszeptikusok kivételével, akik talán elégedettek a jelenleg Európában zajló eseményekkel – levonhatunk, az az, hogy nagyobb egyértelműségre van szükség az Európai Tanácson belül.

A küzdelem már hetek óta zajlik az európai intézményeken kívül azzal kapcsolatban, hogy mit kellene tenni Görögország és az euróövezet megsegítése érdekében. Még sosem láttunk ilyet korábban: döntések hozatala helyett már hetek óta arról folyik a vita, hogy milyen intézkedéseket kellene hozni és minden, de minden elhangzott már ezzel kapcsolatban.

De hadd menjek tovább, elnök úr! Az az érzésem, hogy a Tanács bizonyos tagjai négy napon belül többet ártottak az európai projektnek, mint az euroszeptikusok négy év alatt összesen. Ez az érzésem ma.

(Taps)

A változás és a fentiek megállításának egyetlen módja az, hogy kemény döntéseket hozzunk a Bizottság javaslata alapján. Örülök, hogy Barroso úr bejelentette ma, hogy megoldási javaslatot fog benyújtani a Tanácsnak, egy olyan megoldást fog javasolni – és itt hivatkozom Daul úr szavaira –, amely európai és közösségi alapú, és amely nem azt fogja kérni, amit már hónapok óta folyamatosan hangoztatnak – nevezetesen azt, hogy az adófizetők zsebeiből kivett pénz adjuk Görögországnak. Nem erről van szó. Arról van szó valójában, hogy olyan európai értékpapírra van szükségünk, amely lehetővé teszi Görögország államkötvényeire alkalmazandó kamatlábak csökkentését. A legjobb megoldás ennek elérésére az, hogy ne csak egy ország – Görögország – bocsásson ki államkötvényeket, hanem európai szinten bocsássuk ki azokat, mivel Európának van likviditása és megbízhatósága.

A kamatláb ismeretében két tényező játszik szerepet: a likviditás és a megbízhatóság. Európa rendelkezik a szükséges megbízhatósággal és likviditással, és ezen az alapon lehetséges Görögország kamatlábait csökkenteni anélkül, hogy az adófizetők akár egyetlen eurója Görögországhoz vándorolna. Ez elengedhetetlenül szükséges, elnök úr, mivel a kamatrés – vagyis a mai 3,05%-os német ráta és a jelenleg 6,5%-os görög ráta közötti eltérés – jelenleg 350 bázispont. Ennek egyedüli lehetséges megoldása az, hogy megtegyük a szükséges intézkedéseket az európai értékpapír bevezetése érdekében.

E követelmény magyarázatának második oka az, hogy a görögök által kifejtendő erőfeszítéseknek – amelyeket meg kell tenniük, amelyeket kötelesek megtenni – egy célt kell, hogy szolgáljanak. Azért, mert ha nem európai megoldást választunk, ha ezeket a kamatokat nem tudjuk csökkenteni, minden Görögország által tett erőfeszítés végső soron a tőkepiacokra fog vándorolni. Ez fog történni, ha ez a Tanács nem fogad el határozott döntéseket. Görögország erőfeszítései fog tenni a megtakarítások növelése érdekében, de ki fog ebből profitálni? A spekulánsok, a tőkepiacok és így tovább, mivel sokkal magasabb kamatokat fognak kapni.

(Taps)

Ezért kell Európának beavatkoznia. Európának be kell avatkoznia annak biztosítása érdekében, hogy a görög konszolidációs intézkedések érdemlegesek legyenek. Kétségtelenül szükségesek, azonban meg is kell, hogy érjék. Ezért támogatjuk, és ezért kell most az egész Parlamentnek támogatnia a Bizottság által benyújtandó javaslatot és bízunk kell abban, hogy a Tanács tagjai csendben maradnak és elfogadják azt. Ebben kell bízunk.

Rebecca Harms, a *Verts/ALE képviselőcsoport nevében*. – (DE) Elnök úr, szeretnék mindenkit röviden ismét emlékeztetni arra, hogy milyen gyorsan – gyakran szinte egyik napról a másikra – határoztunk arról, hogy segítünk a nehézségekkel szembekerülő európai bankokon.

Azonban csak most vitatkozunk a feltételeken, amelyekkel ezt a támogatást adjuk. Még mindig nem tisztáztuk a visszafizetési feltételeket és kötelezettségeket, ahogy a bankok felügyeletének módját sem rögzítettük. Mindezt észben tartva rá kell mutatnom, hogy a jelenlegi görög válság – az eurót fenyegető válság – valójában európai válság, és hogy a viták már hetek, hónapok óta folynak anélkül, hogy maguk az európaiak képesek lettek volna a szükséges határozatok meghozatalára; részemről csak annyit mondhatok, ez egyszerűen szegény. Mint német európai parlamenti képviselő – remélem, figyel, Langen úr – szégyellem magam a nemzeti kormányom miatt.

Olvastuk ma, hogy különleges csúcs zajlik Brüsszelben, ahol a Görögországgal kapcsolatos döntéseket Merkel kancellár akarata szerint hozzák majd meg – vagyis annak alapján, hogy ő mit akar, és mivel tud majd Brüsszelből Berlinbe győztesként visszatérni – anélkül, hogy másokkal valójában megvitatnák a kielégítő megoldásokat. Azt gondolom, ez szégyenletes. Azt jelenti, hogy győztek a pletykalapok és a karosszékből politizáló politikusok, és azt gondolom, nagyon alaposan át kellene gondolnunk – Önnek is, Langen úr, a német delegációban –, hogy az európai uniós szolidaritás léte vagy nem léte a német szövetségi államban a választási siker lehetőségeivel kapcsolatban folytatott olyan közvélemény-kutatások eredményeitől kellene-e függenie, amelyeket éppen most végez az a német párt, amelynek a német kancellár is tagja.

Azt hiszem, túl sok ez a populizmusból és túrhetetlen, hogy még nem szögezték le, hogy az állam-, illetve kormányfők a Tanács rendes csütörtöki és pénteki ülésén megállapodnak arról, hogy az euróövezet hogyan fog megbirkózni a görög válsággal.

(Taps)

Figyelemmel kísértem a németországi diskurzust és múlt héten Görögországban is jártam, és szeretném ismét világossá tenni saját országom, Görögország és az Unió polgárai számára, hogy ütött a szolidaritás órája; azonban Görögország csak akkor részesülhet hitelben kedvező feltételek mellett, ha ez nem csak egyirányú utca lesz. A Görögországban töltött napok során megbizonyosodtam arról, hogy a görögök számára most érkezett el a lehetőség arra, hogy egy jobb államot alakítsanak ki. A görög államnak arra kell felhasználnia a válságot, hogy valódi reformokat hajtson végre. Senki számára nem teszünk szívességet azzal, ha anélkül mutatunk szolidaritást, hogy felszólítanánk Papandreou urat, hogy az eddig bejelentett reformoknál is mélyrehatóbb reformokat hajtson végre. Mint mondtam, a görög nép ennél sokkal jobbat érdemel.

Mivel e német populizmust oly áthatónak és veszélyesnek tartom, szeretnék a fentiek mellett egy másik oldalról is érvelni: elemzésünk szerint az euró – a közös valuta – hosszú távú léte csak akkor biztosítható, ha az európaiak összefognak és integrálják gazdasági politikáikat. Máskülönben, az ún. kemény érdekekért folyó verseny kétség esetén mindig a mostani nehézségekhez hasonló problémákhoz fog vezetni. Akkor pedig sokat kell majd tennünk és a dolgok, Langen úr, ismét keserűvé válnak majd. Ki kell fejtenünk polgárainknak az integráció szükségességét.

Olyan nagy ügyet csináltunk ebből, mint amikor az alkotmányról vitáztunk. Annyira örülünk annak, hogy a Lisszaboni Szerződés végre hatályba lépett, mégis, amikor Lisszabon után szembesülünk az első kihívással, hagyjuk, hogy a pletykalapok és karosszékből ülő politikusok győzedelmeskedjenek a józan ész felett. Merkel kancellár tényleg rossz tanácsot kapna – Önöktől is, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoportban helyet foglaló német társaimtól –, ha nem fékeznék le. A gazdasági politika integrációjának szükségességét kell továbbá megvitatnunk. Az átláthatóság, a józan ész és polgáraink számára tovább adható érvek, nem pedig a pletykalapok – mint például a *BILD-Zeitung* – kell, hogy vezessenek bennünket. Máskülönben, ahogyan Münchau úr írta ma, nem telik sokba, hogy Merkel kancellár vereséget szenvedve térjen haza Brüsszelből. A *BILD-Zeitung* pedig ezt írja majd: az eurót el kell törölni – és vissza kell hozni a német márkát. Akkor mit teszünk majd?

Még nincs túl késő. Németország döntő helyzetben van. Remélem, hogy Sarkozy úr nem törik meg és Merkel kancellárnál ésszerűbben jár majd el.

Michał Tomasz Kamiński, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, nem indokolatlan, hogy ma e helyen Görögországról beszéljünk, annak ellenére, hogy – sajnos – Görögország nem szerepel az ülés napirendjén. Szeretném itt elismerésemet kifejezni a görög kormány felé. Olyan kormányról van szó, amely ma utcai tiltakozásokkal néz szembe. Lehetséges, hogy a tiltakozások a kormány saját szocialista szavazóitól érkeznek, de a kormány – a gazdasági ésszerűség és az európai szolidaritás nevében – nehéz döntéseket hoz és nem hajlik meg a populizmus előtt. Sajnálattal kell mondanom, hogy nem minden mai európai vezető képes megállni, hogy fejet hajtson az ilyen fajta populizmus előtt.

Számomra úgy tűnik, hogy Görögországnak szüksége van a szolidaritásunkra, mivel Európa a szolidaritás elvére épült, de természetesen nem engedhetjük, hogy bármely ország bármely politikusa úgy bánjon a gazdasági politikával, mintha korlátlan hitelkártyával indulna vásárolni, mert a dolgok úgy fognak végződni, mint most Görögországban. A jövőben szigorú feltételeket kell szabnunk a tagállamok számára az általuk követett gazdaságpolitika ésszerűségének biztosítása érdekében, mivel a nem racionális alapokon nyugvó politika ilyen helyzetekhez vezet.

Sajnos azt kell mondanom azonban, hogy ma is egy, Európában oly gyakran felmerülő problémával szembesülünk, nevezetesen azzal, hogy az ideológia és a politika fontosabbak, mint a gazdaság. Ez a hozzáállás sajnos ide vezet és találkozunk már egy ilyen példával az euró bevezetésekor. Elmondhatjuk ma, hogy Görögország valószínűleg túl korán fogadta el az eurót, mivel azonban a politikát a gazdaság elé helyezte, szembe kell néznünk a mai válsággal. Szeretném kifejezni reményemet, hogy az Európai Bizottság Barroso úr vezetésével továbbra is az európai szolidaritás és az európai gazdasági ésszerűség őre lesz, mivel szükségünk van arra az ésszerűsége és szolidaritásra.

Szeretnék továbbá rámutatni arra, hogy a mostani válságra adott válaszukban nem kutathatunk olyan orvosságok után, amelyek csak tovább rontanának a helyzetet. Nem hiszem, hogy a nagyobb európai bürokrácia, integráció, és szabályozás sokat segíthet a legfontosabb célunk elérésében – a versenyképesség növelésében. Nem várhatunk tisztviselőkre, hogy képesek legyenek eldönteni, hogy hogyan tehetnénk jobbá kontinensünket, hagynunk kellene, hogy a szabad gazdaság tegye ezt meg. Tiszteletben kell tartanunk az európai országokat megosztó és azok különböző történelméből, kultúrájából és más tényezőkből fakadó gazdasági és szociális politikák közötti különbségeket. Hivatkozhatunk – és hivatkoznunk is kell – az európai szolidaritásra Görögországgal kapcsolatban és bízom benne, hogy hallom majd itt a görög kormány támogatásának kifejezését is.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, ritkaság számomra, hogy egyet értsek a Parlament elnökével és a Bizottság elnökével. Mikor azonban mindketten a Görögország melletti szolidaritásra és az újraállamosítással szembeni óvakodásra hívnak fel, csak egyetérteni tudok, mivel amit mondanak, helyes. Nemrég Strasbourgban hallottuk továbbá Barroso urat hangosan gondolkodni arról, hogy vajon nem kellene-e egyenesen betiltani a spekuláció legrosszabb fajtáját a pénzpiacokon. Az Európai Unióban és a tagállamok között egyre növekvő társadalmi szakadékot most már senki nem hagyhatja figyelmen kívül, az ezzel összefüggő nyomós kérdések mégsem szerepelnek az államfők Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követő első csúcstalálkozójának napirendjén.

Az EU 2020 gazdasági stratégia megvitatása természetesen szerepel a napirenden. Mint tudják, a képviselőcsoportom nem kifejezetten rajong e stratégiáért a Bizottság által szerkesztett formában, mivel az a verseny megbukott és a válsághoz vezető ideológiáján alapul. Olyan stratégiát kívánunk Európa számára, amely elsőbbséget ad a szociális és ökológiai szükségleteknek a versennyel szemben. Az EU 2020 mérföldekre van ettől. Figyelemre méltó azonban, amikor a német szövetségi kormány egyes tagjai kikelnek magukból az EU 2020 stratégiában megfogalmazott néhány kötelező cél ellen, például a foglalkoztatási aránnyal, a kutatással és oktatással, vagy a szegénység elleni küzdelemmel kapcsolatban – és teszik mindezt a szegénység elleni küzdelem európai évében! Remélem, hogy ezt a hozzáállást a kormányfők többsége nem fogja osztani.

Niki Tzavela, az EFD képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, sok közös vonás van Kalifornia és országom, Görögország között. Csodálatos a klímánk, a tőkénk a földünk, az erdeink égtek, ahogyan a kaliforniai erdők is, ott is rendeztek már olimpiai játékokat, ahogyan mi is, és most Kaliforniához hasonló problémákkal nézünk szembe.

Ha Kalifornia kerülne szembe hitelproblémákkal, vajon az USA központi igazgatása a spekulánsok környékére bízná-e..

(A felszólalót félbeszakította egy kellemetlenkedő hozzászóló)

. – A gazdaság – igen, az. Tisztában vagyok vele. Ezért mondtam, amit korábban mondtam.

– (EL) ...vagy az USA központi igazgatása megoldaná inkább a problémát? Van vagy nincs központi igazgatása az Európai Uniónak? Bizonyosak vagyunk abban, hogy az európai gazdaság 2%-át biztosító Görögország okozott ilyen súlyos problémát az euróval kapcsolatban? Görögország törte volna meg az euró kohézióját és fenyegetné az Unió egységét?

Világos tehát, hogy az európai valuta erejének törésszertjével állunk szemben és, ami ennél fontosabb, az európai vezetők akaratának próbájával, hogy megvédjék azt. Ha visszatekintünk, láthatjuk, mit értünk el (30 évvel ezelőtt a Munkaügyi Minisztérium ifjú munkatársa voltam és itt, Brüsszelben tanultam az egységes európai piacról). Létrehoztuk az egységes európai piacot. Létrehoztuk az eurót. Nem gondolom, hogy bármi mást közösen elértünk volna. Ezért van az, hogy Önök euroszeptikusnak is gondolnak engem.

Bízom benne, hogy holnap bizonyíthatjuk, hogy tényleg elértük a harmóniát és valami közöset hoztunk létre.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Az előttem fölszólalók valamennyien a görög válság megoldásáról beszélnek. Ugyanakkor, tisztelt Barroso úr, a csúcs ezt nem is vette napirendjére. Nem találja ellentmondásnak, képmutatásnak ezt? Mert hivatalosan napirenden nem szerepel. Természetesen nemcsak Görögország került nehéz helyzetbe 2008–2009-ben. Magyarország volt az, amelyik csődközei állapotba került részben a kormány súlyos hibái miatt. Ott az IMF-kölcsönt fogadták el, amely a társadalom számára rendkívül súlyos következményekkel jár. Szembe kell nézni azzal, hogy a pénzügyi válságnak vajon mi a tanulsága. Az, hogy minden mindennel összefügg? Nem. Az igazi tanulságot Papandreu miniszterelnök fogalmazta meg, aki azt mondta, az elmúlt húsz évben leomlott a berlini fal, és leomlott a Wall Street. Leomlott a „Fal utca”. Igen, ez a globális pénzügyi rendszer, amely elszakadt a gazdaságtól, ez az alapja annak, hogy országok ilyen helyzetbe kerülnek.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE). – (ES) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, Önök mindenképp jobban tudják, hogy a pártom mennyire akart segíteni a spanyol elnökség sikerében. Továbbra is szeretnénk segíteni, ehhez azonban néhány pontosítást kell tennünk és haladéktalanul tovább kell vezetnünk az Uniót.

Az Unió vezetése azt jelenti, hogy megoldást kell keresni Görögország számára. Ezt már mindenki elmondta, én pedig nem akarom újra elismételni. Az Unió vezetése azt jelenti, hogy lehetőség szerint mielőbb jóvá kell hagyni az alternatív befektetési alapok kezelőire vonatkozó irányelvet, nem pedig késleltetni azt, ahogyan a spanyol elnökség tette. Az Unió vezetése a pénzügyi felügyeleti csomag mielőbbi jóváhagyását jelenti, nem pedig egy olyan tanácsi megállapodás bármilyen áron történő fenntartását, amely sokkal konzervatívabb a Bizottság javaslatánál és még sokkal konzervatívabb, mint az alapjául szolgáló Larosière-jelentés.

A Parlament biztosítja a spanyol elnökség számára egy felügyeleti megállapodást, amely két szóban foglalható össze: több felügyelet és több Európa. Biztos vagyok benne, hogy – az ilyen eszméket mindig is hangoztató – spanyol kormány a Parlament álláspontját fogja támogatni más, a La Manche csatorna másik oldaláról származó álláspontokkal szemben.

Az Unió vezetése a költségvetési fegyelem szigorítását jelenti, a költségvetési fegyelem szigorítása pedig a megelőző szempontok erősítését szolgáló új elképzelések kidolgozását jelenti. A spanyol miniszterelnök jól tudja, hogy az éppen benyújtott tizenégy stabilitási terv áttekintése pusztán egy jobb ötlet hiányában lefolytatott bürokratikus eljárás volt.

A prevencióknak figyelembe kellene venni a gazdaságok versenyképességét – mivel jólét nélkül a költségvetés egyensúlyba hozása nem lehetséges – és figyelembe kellene venni a külföldi helyzetet is. Szigorúbb szankciók végrehajtására is szükség lenne, hogy a megállapodás valóban kötelező erejűnek tűnjön.

Az Unió vezetése az irányítás kérdésével kapcsolatos új elképzelések kidolgozását jelenti, amelyről Ön épp most írt az egyik újságban. A spanyol miniszterelnök itt mondta el nekünk, hogy mennyire akart több irányítást, mikor a Lisszaboni Szerződés 121. és 136. cikkei – amelyekre a spanyol elnökség most hivatkozik – már hatályba léptek.

Mi mást jelent még az Unió vezetése? Mondják meg nekünk és segíteni fogunk. Ahhoz, hogy segíthessünk, tudnunk kell, hogy mit várnak és mit akarnak, mert ebben a Házban a homályos, kimondatlan és üres elképzelések nem jutnak messzire.

ELNÖKÖL: ANGELILLI ASSZONY*alelnök*

Stephen Hughes (S&D). – Elnök asszony, úgy érezzük, hogy a Tanács következtetéseinek tervezete – amelyet mindannyian láttunk kiszivárogni a héten – nagyon is valóságos veszélyt jelenthetnek az Európai Unióra.

A következtetések a rendkívüli támogató intézkedések időben történő abbahagyását említik. Mit jelent ez a gyakorlatban? Az elmúlt héten láttuk az ECOFIN következtetéseiből, hogy 2010 végétől a munkaerő-piaci támogató intézkedések visszavonását akarják látni. A Tanács decemberben arról beszélt, hogy a tagállamoknak 2013 végére vissza kell térniük a Stabilitási Paktum kritériumaihoz.

Úgy érezzük, hogy ez a menetrend reménytelenül optimista. Ha követjük a Stabilitási Paktum kritériumaihoz 2013-ra történő visszatérésére vonatkozó előírást, az bizonyosan jelentős megszorításokhoz vezet a közkiadások és a közszolgáltatások tekintetében, emelkedni fog a munkanélküliség, az adóbevételek csökkenni fognak, és a lassú fejlődés olyan időszaka köszönt be, amely az Európai Unió gazdasági potenciáljának tényleges csökkenéséhez vezethet az elkövetkező számos esztendőben. Ez a katasztrófa receptje.

Amire szükségünk van, az egyfelől a felelős költségvetési politika, másfelől a további munkaerő-piaci támogatás közötti intelligens egyensúly. Fenntartott társadalmi és fenntartható exitstratégiára van szükségünk.

A Dán Munkaügyi Intézet ma számadatokat készített. Azt mondják, hogy ha a 20 tagállam és a Bizottság által elfogadott vészhelyzeti exitstratégiát követjük, 2013-ra további 4,5 millió európai polgár áll majd a munkaügyi hivatalok előtt sorba szükségtelenül. Elkerülhetjük ezt. El kell kerülnünk. Az egyik felhívásunk ezért a támogató intézkedések visszavonására irányuló két éves moratóriumra vonatkozik.

Mellékesen, a héten a pénzügyi stabilitásra vonatkozó új európai mechanizmust fogunk javasolni. Bízom benne, hogy Barroso elnök úr itt lesz még, mert el akartam mondani, hogy egyáltalán nem bánnánk, ha ellopná az elképzeléseinket és azokat holnap javaslatként nyújtaná be a Tanácshoz.

Lena Ek (ALDE). – Elnök asszony, a Tanács holnap fog összeülni, hogy megvitassák egy komoly kihívásokkal szembesülő Európa jövőjét. Jelenleg egy munkaügyi válsághoz vezető pénzügyi válsággal küzdünk az éghajlatválsággal egy időben.

A szociális és környezeti alapokon nyugvó gazdasági növekedés elengedhetetlen Európa fellendítéséhez, tartok azonban attól, hogy a Tanács és a Bizottság irányításra vonatkozó javaslatai – bármennyire örülünk is azoknak – túl homályosak lesznek és nem fognak hozzájárulni a kitűzött célok eléréséhez. Ha jelenlegi formájában hajtják végre, az Európa 2020 egy másik lisszaboni stratégia lesz – vagyis bukás.

Európának inkább vakmerő irányításra vonatkozó javaslatokkal kellene szemtől szemben támadást intéznie e kihívások ellen.

Először, a nyílt koordinációs módszer nem működik és fel kellene hagyni vele. A Lisszaboni Szerződés rendelkezésre álló cikkeivel összhangban a Bizottságnak inkább kötelező célokat kellene kitűznie és nyomon kellene követnie azok elérését.

Másodszor, ha a finanszírozás attól függne, hogy az egyes tagállamok mennyiben teljesítik a 2020 stratégia szerinti kötelezettségeiket, nem költenénk az adófizetők pénzét olyan kormányokra, amelyek hazudnak és csalnak a statisztikákkal – szolidaritás, igen, de átláthatóságon alapuló szolidaritás.

Harmadszor, a Bizottságnak közzé kellene tennie a Parlamentben az éves beszámolóit politikai ajánlásokkal együtt, mielőtt még azokat a Tanács megvitatja.

Egy nyílt folyamat átláthatóságot teremtené és lehetővé tenné a polgárok bevonását is. Mint európai politikusok, törekednünk kellene arra, hogy a polgárokat helyezzük a politikánk középpontjába. Válsuk hát valóra azt az ígéretet és neveljük tigris a Bizottság cicájából – egy tigris, nagy fogakkal.

Roberts Zile (ECR). – (LV) Köszönöm, elnök asszony. Nemcsak Görögország ügye miatt kell foglalkoznunk a szolidaritás kérdésével, hanem az Európai Unió hosszú távú politikáinak formálásával összefüggésben is, és ezt annak a megállapodásnak a tekintetében mondom, amelyet a Tanácstól várunk a 2020 stratégia céljai vonatkozásában. Ami engem a Bizottság tervében aggaszt, az az, hogy e stratégiában a szociális kohézióra helyezett hangsúly mellett nem szerepel a gazdasági kohézióra helyezett hangsúly. Ha ebbe kontextusba helyezve gondolunk bele, kiemelt figyelemmel a 2014–2020-as időszakra vonatkozó pénzügyi előrejelzésekre,

akkor a valóságban a gazdasági kohézió ilyen koncepciói pénzügyi értelemben jelentősen gyengébbé válnak. Más szóval ez azt jelenti, hogy 2020-ig a gazdasági egyenlőtlenségek kiegyenlítése kevésbé dinamikus lesz. Sőt, ellenkezőjébe is fordulhat és megeshet, hogy a gazdasági egyenlőtlenségek az Európai Unióban 2020-ra nagyobbak lesznek, mint 2010-ben voltak. Ezt szeretnénk látni és valóban így értelmezzük a szolidaritás fogalmát az Európai Unión belül? Fel kell hívnom a Tanácsot, hogy fordítson komoly figyelmet e politikai megállapodás elérésére, ugyanakkor hangsúlyoznom kell a gazdasági kohézió célját is. Köszönöm.

Takis Hatzigeorgiou (GUE/NGL). – (EL) Elnök asszony, azt hiszem, elegendő mértékben és méltányosan foglalkoztunk Görögország kérdésével. Szeretnék olyan témát felhozni, amely más országokat is érint. Schulz úr azt mondta, hogy az európai kamatlábak jelenleg 2–3%-on állnak. El szeretném mondani Önöknek, hogy Cipruson a kamatláb jelenleg 6%-on áll. Ha valaha is e szám fölé emelkedne, a bankok porba hullanának és semmi sem változtathatna a helyzeten. Úgy gondoljuk, hogy a Tanácsnak ez irányban is dolgoznia kellene a jövőben, hogy tagállamaink ne kerülhessenek a jövőben olyan helyzetbe, mint Görögország.

Két javaslatot szeretnék tenni:

Milliárdokat adtunk licitként a bankoknak, hogy életben tarthassák bankjaikat. Nem lett volna jobb az országok számára, ha ezt a pénzt az elsődleges lakóhelyek után felszámolt kamatként adták volna, figyelembe véve, hogy a fogyasztók a banknak akarták visszafizetni a törlesztő részleteket?

A második javaslatom: nem gondolhattuk volna meg, hogy adót rójunk ki az országok közötti nagyobb, határokon átnyúló tranzakciók után?

Egy mondanivalóm van az egyperces felszólalásokkal kapcsolatban, elnök asszony. Sajnálattal, de azt szeretném mondani, hogy egy perc nem elegendő időtartam egy álláspont bemutatására. Végző értékelésképpen megalázó, hogy szlogenek használatára kell fanyalodnunk.

Elnök. – Megértem, hogy egy perc alatt nem lehetséges sokat mondani; azonban most egy másik percre átdom a szót Borghezio úrnak.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uram, mindenki számára világos, hogy az euróövezet irányítása napról napra egyre nehezebbé válik.

Az államcsőd veszélye még nem hárult el, azonban a vezetők és pénzügyminiszterek hetenkénti találkozóinak és csúcsai ellenére sem született még egyértelmű megoldás. Bízom benne, hogy nem megoldhatatlan helyzettel állunk szemben. Egy tagállam kiváltása lehet, hogy nem felelne meg egy alkotmányos felülvizsgálatnak Németországban. Mindezt észben kell tartanunk, és azt gondolom, ezek a szempontok még nem merültek fel e vita során.

Szeretném azonban megragadni az alkalmat és megemlíteni, hogy pénzügyi intézkedések révén az Európai Uniónak szilárd és gyakorlati hangsúlyt kellene helyezni a kis- és középvállalkozási szektor abbamaradt, hatékony helyreállítására.

Hogy a bankoknak juttatott hatalmas összegek mekkora része kerül végül a kisvállalkozási szektorba például az én országomban, Olaszországban? A strukturális alapok mekkora része? A kkv-kat képviselő testületek szerint egyes régiókban csupán 1–2%-t használnak fel a kkv-szektorban. Ezek igazi problémák, amelyek hatással vannak a tényleges gazdaságra, és Európának komolyan és sürgősen foglalkoznia kell velük.

Werner Langen (PPE). – (DE) Elnök asszony, Görögország dicséretével szeretném kezdeni. A görög válság megoldásának szigorú reformintézkedésekkel kell járnia Görögországban. Ez a helyes út, amin járni kell. Minden más, amit itt javasoltak, szemben áll az európai szerződésekkel és azt várom a Bizottság és a Parlament elnökétől, hogy tartsák tiszteletben a szerződéseket és ne nyújtsanak be azokkal ellentétes javaslatokat.

Schulz úrnak azt mondanám, hogy a volumen felerősítése nem helyettesítheti a tények ismeretét. Nem a spekulánsok okozták Görögország problémáit. A belső szabályok okozták – az a tény, hogy a tagállam nem állt készen a Stabilitási és Növekedési paktum betartására. Németország és Franciaország – nem pedig Görögország – voltak a bűnösök abban, hogy 2003-ban és 2004-ben rossz példát állítottak a többi tagállam elé. Nem mások.

Mindezt nem Görögország kritikájaként mondom, azonban ha nem változtatjuk meg a szabályokat és a tagállamok nem állnak készen arra, hogy kövessék saját szabályait, akkor az euróövezet komoly problémákra számíthat. Most azt állítják, hogy a spekulánsok a hibásak mindenért. A görög államadósságnak

kevesebb, mint egy harmadát biztosítják nemteljesítéskori csereügyletekkel. A nemteljesítéskori csereügyletek globális derivatíváinak kevesebb, mint egy ezreléke kapcsolódik Görögországhoz. Ez csak kifogás.

Mindaddig, amíg képtelenek vagyunk végrehajtani és betartani a szabályokat – és itt a pénzügyminiszterek a bűnösök –, ismétlődő nehézségekkel kell majd szembenéznünk. Ez a kulcs; nem az, hogy egyes államfőket hibáztassunk, akik betartják az európai szerződéseket és saját alkotmányukat.

(Taps)

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, igen világos – ahogyan már Langen úr is elmondta –, hogy Görögországnak el kell végeznie saját feladatait. Meglátásom szerint ugyanakkor azt is világosan megfogalmazták, hogy szolidaritásra van szükség. Szolidaritásra, amely segíti Görögországot, hogy megtegye, amit meg kell tennie. Bármit mutassanak is a százalékok, a spekuláció nem felelhet Görögország válságáért, azonban okolhatjuk azt a hatalmas teherért, amit Görögországnak – a szükségesnél nagyobb mértékben – viselnie kell. Ez a legfontosabb tényező.

Továbbá, Langen úr, a Financial Times – egy újság, amely politikailag közelebb áll az Ön nézeteihez, mint az enyémekehez – egészen egyszerűen fogalmazta meg: ez a különbség Kohl kancellár és Merkel kancellár között. Kohl kancellár azt mondta volna: „Oldjuk meg ezt a problémát Görögországgal közösen”. Merkel kancellár azonban azt mondja: „Mit mond a szerződés? Mit mond a Bíróság és a német alkotmány?” Ez a különbség – az, hogy politikailag Európa integrációja mellett áll, vagy inkább mindig hazafelé tekintget, vagy van egy külügyminisztere, aki azt mondja, hogy „Most nem tesszük le a pénzt az asztalra”. Senki sem kérte, hogy pénzt tegyenek le az asztalra.

Ha mindig a populista utat választják, és nem gondolnak Európa közös jövőjére, ilyen összevisszaságban találják majd magukat. Vagy, ahogyan egy Önhöz közelebb álló újság, a *Frankfurter Allgemeine Zeitung* fogalmaz: újabb nap, újabb javaslat. Ez nemcsak Németországra, hanem az Európai Unió egészére vonatkozik. A válasz, vagy a válasz hiánya, amit eddig adtunk, nem elfogadható. Ezért mindkettőre szükség van: Görögországban intézkedésekre van szükség – ehhez kétség nem fér – és azok kemények lesznek, igen kemények. Ugyanakkor európai szintű együttműködésre is szükségünk van, különösen az ilyen problémák felforrósulásának megelőzése érdekében. Ez csak akkor következhet be – akár az Európai Monetáris Alap kontextusában, ahogyan Schäuble úr javasolta, vagy más módon – ha az európai szolidaritás is megjelenik. Mindezek alapján azt várom a csúcstól, hogy mutasson európai szintű szolidaritást a jobb jövő megteremtése érdekében.

Fiona Hall (ALDE). – Elnök asszony, a tavaszi csúcson energiacsúcsnak kellene lennie.

Ha a koppenhágai konferencia egy globális megállapodás megszületésével ért volna véget, már most a kibocsátáscsökkentés 30%-ra történő emelésének technikai részleteiről beszélhetnénk, és így is kell tennünk.

Először, mert a 2007 tavaszán rendezett csúcstalálkozón elfogadott törekvési szint a mai gazdasági körülmények között sokkal több, mint 20%-os csökkentést jelent. Épp az elmúlt héten mondta Nobuo Tanaka, az igen elővigyázatos Nemzetközi Atomenergia Ügynökség (IEA) ügyvezető igazgatója az európai parlamenti képviselőknek, hogy az Ügynökség a World Energy Outlook (A világ energetikai kilátásai) 2009 című kiadványa az uniós kibocsátások 23%-os csökkentését vetíti előre, és hogy a 30%-os csökkentés helyes célt jelentene.

Másodszor, ha 2050-re komolyan 95%-os célt kívánunk elérni, a tékép legalább 30%-os csökkenést követel meg 2020-ra.

Végül, de nem utolsósorban, az Uniónak csak egy alacsony szén-dioxid-kibocsátású és energiatakarékos fenntartható gazdasággá történő átalakítása képes biztosítani a gazdaság helyreállítását és a munkahelyteremtést.

A zöld munkahelyek állnak az EU 2020 stratégia középpontjában. A Tanácsnak ezért támogatnia kell Hedegaard biztost és fel kell ismernie, hogy most megfelelőek a 30%-os cél irányába történő elmozduláshoz, és a Tanácsnak fel kell ismernie, hogy a további csökkentés legolcsóbb és legegyszerűbb módja az energiahatékonyságon és kifejezetten a kötelező energiahatékonysági célokon át vezet.

Az EU vezetőinek a 2010-es tavaszi csúcson olyan világos üzenetet kell átadniuk, amelyet 2007 tavaszán tettek.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Az Európa 2020 stratégia végrehajtásáról szóló vita helyett javaslom, hogy koncentráljunk azokra a területekre, amelyeken valódi befolyással rendelkezünk. Bizonyos, hogy képesek vagyunk megóvni a közös piacot a protekcionizmussal szemben. Bizonyos, hogy képesek vagyunk könnyebbé tenni az európai jogot az üzletemberek számára úgy, hogy az ne korlátozza az európai gazdaság versenyképességét. A jobb jogalkotás természetesen különös felelősséggel jár e Ház, e Parlament számára.

A tagállamok reformokat fognak végrehajtani, ha kiteszik őket a világgazdaság nyomásának. Ezért olyan fontos, hogy maximális szabadságot adjunk a tagállamok számára az adórendszerek, a szociális rendszerek és a gazdasági jog versenyképességének területén. E területek harmonizálásával csupán fenntartanánk az európai társadalmi modell hibáit. A szabadság – és nem a folytatólagos stratégiák – a válságra adható helyes válasz.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Elnök asszony, jelenleg nincs válságmegoldásunk Görögország számára és ez valójában nem is jelent problémát pillanatnyilag, hiszen maga a görög miniszterelnök is azt mondta itt, a Parlamentben, hogy az ország rendbe kívánja tenni a saját háza táját. Valóban ez a helyes eljárás a Stabilitási és Növekedési Paktum alapvető szabályai szerint, és ez már önmagában is a szolidaritás egy formája.

Egy problémával ugyanakkor szembe kell néznünk. Az euró billeg, ami azonban elsősorban a fővárosok közötti nyilvános vitának tudható be, ami azt a benyomást kelti, hogy nem vagyunk képesek megoldást találni. Ennek most véget kell vetnünk, és remélhetően így is teszünk holnap. Véleményem szerint sürgősségi intézkedésre van szükségünk e sürgető helyzetben, amelynek egyesítenie kell az Európai Bizottságot, a tagállamokat és a Nemzetközi Valutaalapot (IMF). Sürgősségi kölcsönökre van szükség, semmi többre.

Elnök asszony, bízom benne, hogy holnap a jelenlegi krízisről folyó vitán túlra tekinthetünk. Remélem, hogy közép- és hosszú távú megoldásokat vizsgálunk majd meg. Erősíteniünk kell a Stabilitási és Növekedési Paktum preventív erejét. Ahogy mások is mondták már, az EU 2020 stratégia továbbá csak akkor lehet sikeres, ha tényleg szilárd európai gazdasági kormányzást érünk el. Ez nemcsak azzal jár, hogy a tagállamok együtt jelennek meg a csúcson, de azt is, hogy az Európai Bizottság beveti minden, a Lisszaboni Szerződés által rá ruházott hatáskörét; minden hatáskörét, hogy tényleg cselekedjen és megerősítsen dolgokat. Végso soron, ahogyan Ek asszony is mondta, a mindenki számára mindent megengedő hozzáállás nem vezet sikerhez.

Nagyon remélem, hogy a sürgősségi intézkedést a csúcs holnapi kezdő időpontjáig már elfogadják, úgyhogy mi arra koncentrálhatunk majd, hogy Hollandiát hogyan emelhetjük ki a válságból egy szilárd 2020 stratégiával, illetve hogy megoldást érjünk a Koppenhágát követő előre vezető úttal kapcsolatban.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök asszony, tisztviselőktől származó újabb nyilatkozatok és újságcikkek szerint úgy tűnik, hogy Görögország gazdaságának „megmentésére” vonatkozó legvalószínűbb forgatókönyv szerint az Európai Unió tagállamai és a Nemzetközi Valutaalap együttesen tesznek majd erőfeszítéseket. Úgy tűnik, Merkel asszony is ilyen irányba tereli a dolgokat.

Mondhatnám, hogy ez a legrosszabb, a leginkább antiszociális forgatókönyv mind Görögország, mind pedig az euróövezet számára. Az Európai Unió vonatkozásában ennek lehetősége valószínűleg ellentétben áll a közösségi joggal – és ezt azoknak mondok, akik védelmezik e lehetőséget, hiszen egyetlen szerződés, egyetlen jogi szöveg sem hivatkozik a Nemzetközi Valutaalap vagy más nemzetközi szervezet ezen eljárásokba történő beavatkozására. Ugyanakkor e forgatókönyv politikai és jogi precedenst teremt a Stabilitási Paktum még szigorúbbá tételével és a hátsó ajtón engedi be az Amerikai Egyesült Államokat az euróövezetbe.

Görögország tekintetében bármely ilyen jellegű megoldás komolyan felerősítené a kormány által tett munkaellenes és antiszociális intézkedéseket, amelyeket Önök merészségnek neveznek, amelyek megnövelték a szegénységet, fokozták a munkanélküliséget, és amelyek a növekedés, valamint Görögország válságból történő kilábalásának minden reményét kiirtanák.

Ezek a kilátások várnak más országokra is, amelyek szorító helyzetben ilyen intézkedésekhez folyamodnának.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Elnök asszony, López Garrido úr, biztos úr, normális az, hogy két Európai Tanácsra van szükség ahhoz, hogy eldőljön, hogy az euróövezethez tartozó országok szolidaritást mutassanak Görögországgal?

Hallottam Langen úr értelmezését a szerződésről. Valóban, létezik a szerződés és annak szövege és szelleme is. Továbbá, ha valaki elolvassa a 143. és 122. cikkeket, a szerződés egyik szövegezője sem gondolt arra a tényre, hogy az euróra történő átállást követően olyan jellegű problémákkal találkozhatunk szemben magunkat,

mint amilyenl ma szembesülünk. Ezért kell kreatívnak lennünk; ezért kell szolidaritást mutatnunk. A gondolat, hogy Görögországot a Nemzetközi Valutaalaphoz utaljuk, számunkra – azok számára, akik felelős és következetes európaiakként törekednek fellépni a nemzetközi porondon – teljes képtelenségnek tűnik.

Egy dolog van, amit meg kell tennünk és bízunk kell abban, hogy az Európai Tanács meg is teszi majd, nevezetesen azt, hogy a Görögországgal való szolidaritás és a gazdasági irányítás kérdést illető felelősség üzenetét küldi szét a világnak. Ez a kérdés van most napirenden; komoly kérdés és megoldatlan kérdés. Nyugodtan kell foglalkoznunk a helyzettel, csökkentenünk kell a nyomást és nem indulhatunk ki abból a feltételezésből, hogy – elvben – meg kell erősítenünk a Stabilitási és Növekedési Paktum – mindmáig hatástalannak bizonyuló – eszközét, mert az előbb volt elfojtó, mint kooperatív.

A költségvetési hiánnyal, adóssággal kapcsolatos célokat kell követnünk, azonban ki kell dolgoznunk az együttműködés, az euróövezethez tartozó tagállamok közötti jó hozzáadott érték kereteit is. Ez a kihívás áll az Európai Tanács előtt és bízom abban, hogy az Európai Tanács felelősségérzettel fog megfelelni ennek a kihívásnak.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Elnök asszony, az Unió új gazdasági stratégiáját meghatározó Európai Tanács ülésének estjén le kell vonnunk következtetéseket a lisszaboni stratégia bukásából és együttműködve kell méltányosan tekintenünk valamennyi tagállamra. A világpiaci versenyképességünk érdekében innovatívnak kell lennünk, azonban az, hogy a költségvetési forrásaink legnagyobb részét kizárólag e célra fordítsuk, tényleges diszkriminációt jelentene számos közép- és kelet-európai ország, többek között Lengyelország vonatkozásában is.

Jelentős elvárások vannak azzal kapcsolatban, hogy az uniós alapoknak köszönhetően bővüljön a légi, közúti és vasúti közlekedési infrastruktúra és terjedjen az internet is – ahogyan az Spanyolország, Portugália, és az Unió más országai esetében történt. Kiemelt prioritást kellene élveznie az Európai Unió keleti határ menti régiói – mint például a lengyelországi Lublint körülvevő régió – megsegítésének, amely célra külön költségvetési tételt kellene rendelni a 2020 stratégia részeként.

Az Európai Tanács ülése nem küldhet olyan jelet, hogy az Unió szegényebb régiói finanszírozzanak olyan elképzeléseket, amelyek a régi tagállamokban hoznák a legtöbb hasznot.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Elnök asszony, a lisszaboni stratégiát követő és a csúcson megvitatandó EU 2020 stratégia bizonyítja, hogy az országom PASOK kormánya által támogatott és a széles néprétegeket elnyomó intézkedések – a tőke politikai erőinek és az európai egyirányú utca pártjainak alapvető egyetértésével – nem kizárólag Görögországot érintik.

Előre meghatározzák azokat az Európai Unió tagállamainak politikai elitjei és kormányai. Részt képezik a tőke átfogó stratégiai tervének és egyformán támogatják azokat az egész Európai Unióban az ideológiai terrorizmus felerősítésével, valamint a munkások és széles néprétegek mozgalmának félrevezetésével. A burzsoá kormányok képviselőinek hazugságai és demagóg kijelentései, az európai egyirányú utca erői, az, hogy az Európai Unió és a GMU pajzsként működne válság idején, a 480 milliós európai piacról, a nagy európai családról, a közösségi szolidaritásról szóló mesék és más hasonló idealista szövegek mind megbuktak. Az Európai Unió a tőke és a monopóliumok imperialista, nemzeteken áthidaló uniója, amelynek egyetlen stratégiája az emberek megtámadása és pengevéltás a préda fölött.

Görögország és az Európai Unió tagállamainak gazdasági és politikai problémáit a munkások és széles néprétegek harcán, valamint a népek harcán és szolidaritásán keresztül oldják majd meg. Nyilvánvaló, hogy ami Görögországban történik, közvetlenül összefügg az imperialista országok, az Európai Unió, az USA, Kína és más fejlődő országok között folyó heves küzdelemmel.

A tőke stratégiájával szemben ezért a munkáosztálynak és a széles társadalmi osztályoknak meg kell kezdeniük saját stratégiai harcukat, hogy megfordíthassák e széles társadalmi csoportok elleni politikát annak érdekében, hogy kielégíthessék a munkáosztály és a széles társadalmi csoport családjának modern szükségleteit.

Gunnar Hökmark (PPE). – Elnök asszony, két dolog. Az első a költségvetéssel, a második a versenyképességgel kapcsolatos.

Tavaly ilyenkor arról vitáztunk itt, a Parlamentben, hogy miként nézzünk szembe a válsággal. Voltak, akik azt mondták, költsünk többet és fogadjunk el nagyobb deficiteket, illetve voltak azok – köztük én is –, akik azt mondták, most kell megfognunk a költségvetést, hogy biztosíthassuk a jövőbeli stabilitást.

Most láthatjuk a következményeket. Egyes tagállamok a költsékezést és a nagyobb deficitok elfogadását valló politikát követték, aminek mindannyian láthatjuk a következményeit: megnövekedett államadósságot, és a megnövekedett kamatok következtében az államadósság fizetésének megnövekedett költségeit. Ez a realitás, amely számos tagállamban kifacsarja a jóléti kiadásokat és beruházásokat.

Azt hiszem, tanulnunk kell ebből: be kell tartanunk már meglévő szabályainkat és fejlesztenünk, javítanunk kell a Stabilitási és Növekedési Paktumot, képesebbé kell tegyük, hogy a jövőben szembenézzen a válságokkal.

Azonban ugyanazt a vitát folytatjuk most is, mivel egyesek azt mondják, hogy el kellene odáznunk az exitstratégiákat és az államháztartási deficitektől való szabadulást. Ez helytelen, mivel ezzel aláássuk saját képességünket, hogy talpra álljunk, és növelni fogjuk a kamatlábakkal kapcsolatos költségeket a tagállamokban.

A második dolog, hogy a versenyképesség kézen fogva jár a stabil államháztartások fenntartására és az évtizedek óta emlegetett igazi változtatások végrehajtására irányuló képességünkkel. Ez vár a kormányfőkre, hogy megoldják a héten.

Udo Bullmann (S&D). – (DE) Elnök asszony, Hökmark úr, azt gondolom, nem ugyanabban a parlamentben jártunk az elmúlt években, mert a parlament, ahol én voltam, nem ugyanaz, amelyben Önök voltak! Én olyan parlamentben voltam, ahol egyesek azt mondták, közelebből meg kell vizsgálnunk a minősítő ügynökségeket, a fedezeti alapokat és a magántőke-társaságokat. Szabályoznunk kell ezeket, felügyeletet kell gyakorolnunk a pénzügyi piacok kritikus szereplőit és kritikus termékeit felett, hogy biztosítsuk, nem egy nemzetközi fiaskó felé haladunk. Hallottam másokat is azt mondani, hogy „el a kezekkel”, a piac majd szabályozza magát, nekünk nem kell. Vagy, ahogyan McCreedy úr mondta: ahányszor a politika közbeszól, az eredmény mindig csak rosszabb lehet. Láttuk az eredményeket.

A nemzetközi kudarc az oka az Európai Unió tagállamai eladósodásának. Azonban ma nem állhatunk itt és nem mondhatjuk azt, hogy rosszul tettük, hogy hiba volt a foglalkoztatásról és gazdasági aktivitásról szóló növekedési politikára koncentrálnunk. A vita szempontjából ez irreleváns, ahogyan irreleváns arról is vitatkozni, amikor Langen úr azt mondja, Merkel kancellár megértette az Európai Szerződést. Nem, egyáltalán nem értette meg. Ami pedig még rosszabb, hogy Merkel kancellár olyan helyzetben van, hogy az Európai Szerződést és annak Európával kapcsolatos céljait alárendelje saját azzal kapcsolatos féltelmének, hogy elveszíthet egy fontos regionális választást Észak-Rajna–Vesztfáliában.

Nem ezek azok a vezetői kvalitások, amikre az Európai Unióban szükségünk van. Megmondtuk már itt a Bizottságnak, hogy az EU 2020 túlságosan híg. Nincs benne hús. Kérem, mutasson bizonyítékot, képes új tőkét szerezni! Kérem, harcoljon a pénzügyi tranzakciók megadóztatásáért! Kérem, harcoljon nagyobb gazdasági aktivitásért és jobb növekedési kilátásokért az Európai Unióban, hogy esélyt adjon a kis- és középvállalkozásoknak, a dolgozóknak! Most azonban szinte sajnáljuk Önt, hogy olyan kormányokkal kell megmentenie az Európai Uniót, amilyenek most vannak az Unióban – olyan kormányokkal, mint amelyet például Merkel kancellár képvisel. Legyen erős, és teremtsen meg az európai értékpapírokat! Ez a legfontosabb üzenetünk a csúcsnak, mivel az emberek csak ebben az esetben remélhetik, hogy a helyes válaszokat fogjuk adni.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, Schulz úr azt mondta, hogy Görögország megtartotta a szavát és most Európán a sor. Azon tűnődöm, Európának egyáltalán köszönetet kell-e mondani mostanság azért, hogy az euróövezethez tartozó tagállamok egyszerűen betartják a szabályokat, más szóval azért, hogy sikerül visszatérniük a 3%-os kritériumhoz. Azon is tűnődöm, hogy mennyiben volt más a helyzet tavaly, amikor Írország került ugyanebbe a helyzetbe és hajtott végre súlyos megszorításokat. Akkor senki sem állt elő az ötlettel, hogy létrehozzunk egy Európai Valutaalapot.

Verhofstadt úr azt mondja, a spekulánsok időközben folyamatosan dolgoznak. Kétségtelen, jelenleg van ilyen irányú nyomás, azonban tény, hogy Görögország jelentős rátaelőnyöket élvezett amiatt, hogy az euróövezethez tartozik. Olasz kollégáink konszolidációra fordították az euróövezethez való csatlakozásukból származó rátaelőnyöket. Görögország felélte. Valóban mondhatjuk ma tehát, hogy nem az a jó európai, aki leteszi a pénzét az asztalra; az a jó európai, aki ténylegesen végrehajtja azokat a szabályokat, amelyeket mindannyian aláírtunk és elfogadtunk, úgy, hogy azokat ténylegesen be is tartják az Európai Unióban.

Másodsorban szeretném támogatásomról biztosítani a Bizottságot, mivel a hosszú távú jövővel kapcsolatban benyújtott javaslatok a helyes irányba vezető utat mutatják. Elfogadtuk a 3%-ot és ezért erős Bizottságra van szükségünk, amely a jövőben nyomon követi és kikényszeríti a 3%-os korlátot. Láttuk, hogy az euróövezethez

tartozó tagállamok képtelenek felügyelni egymást és maguktól betartani a 3%-os korlátot. Ezért támogatom egy erős Bizottság eszméjét, amely a jövőben képes lesz biztosítani a kritériumok betartását.

Még egy gondolatot szeretnék megosztani. Kedvezően kellene beszélünk az euróról. Nem valutaválsággal állunk szemben, hanem gazdasági válsággal. Az euró léte igen kedvező mindannyiunk számára. Ha pedig az Európai Unió vezetői nem ezt mondják, ha a Tanács erre nem mutat rá többet, az emberek nem fognak erről tudni. Ezért támogatom ezt a jelentős és erős valutát.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a görög válság egy jelenlegi probléma, miközben a növekedési válság és a környezetvédelmi válság hosszú távú problémák, azonban mindkettőt dinamikusán, az Európai Tanács határozataira kell kezelni.

Az Európa 2020 stratégia helyesen mondja, hogy a növekedésnek intelligensnek, fenntarthatónak és inkluzívnak kell lenni. Mikor azonban a Tanács következtetéseire tekintek, azt látom, hogy azok sokkal szűkebben a klasszikus növekedési stratégiára szorítkoznak – egy megbukott stratégiára, amivel nem jutottunk túl messzire. A növekedés nem lehet intelligens, ha nem fenntartható és nem lehet intelligens, ha nem inkluzív. Ezért szeretném felkérni a Tanácsot és a Tanács elnökségét, hogy biztosítsák e hármasság, e három pillér megőrzését. Ez az új fejlődés, amit most igazán végre kellene hajtunk.

Örömmre szolgál, hogy az erőforrásokkal és energiával takarékosan bánó növekedés lesz az Európai Unió zászlóshajója. Természetesen hosszú ideje beszélünk már erről. Ez a megoldás valóban segíteni fog a költségek megtakarításában, a függőségek csökkentésében és számos probléma megoldásában.

Azt várom a Bizottságtól, hogy 2010 folyamán készítsen ütemtervet számunkra, mivel ez magának az EU-nak és a tagállamoknak is a közös felelőssége, és számos terület igen homályos és bizonytalan talajon áll. Mindenekelőtt kötelezővé kell tennünk a 20%-os energiamegtakarítási célt. Ezen energiahatékonysági célt tehát jogilag kötelezővé kell tenni azért, hogy mindenki tudja, merre haladnak a dolgok és hogy az ipar megvalósíthassa a releváns beruházásokat.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, ha feltenném magamnak az olasz bárók felében oly gyakran elhangzó kérdést, azt kérdezném, hogy mi értelme van Európának, és csattanós, szívből jövő választ adnék a kérdésre.

Mi értelme van Európának, ha nem az, hogy segítsen most Görögországon? Nem gondolom, hogy ez őrült gondolat volna, hiszen ez van kódolva a DNS-ünkbe, a politikai projektünk természetébe: a politikai projektünk természetébe, mivel felkarolja a szolidaritás eszméjét. Ugyanakkor azonban megdöbbentőnek tartom, hogy azok, akik küzdeni akarnak a pénzügyi spekuláció ellen, a pénzügyi spekuláció helyébe a politikai spekulációt akarják állítani.

Tényleg, hogyan gondolhatják, hogy megvívják ezt a csatát Merkel kancellárral? Másként fogalmazva, hogy gondolhatják, hogy a Görögországgal való szolidaritás kimutatására irányuló próbálkozás célja az, hogy egy másik tagállamot támadjanak meg azért, mert az egyszerűen emlékeztet bennünket arra, hogy a szolidaritás politikájának kéz a kézben kell járnia a felelősség politikájával? Ez olyasmi, amire gyakran emlékeztettük már magunkat, egy hanggal, mert tisztában vagyunk azzal, hogy a szolidaritás és a felelősség teszi lehetővé számunkra, hogy mindenki számára megvalósíthatóvá tegyük az európai politikai projektet.

Biztosnak kell lennünk abban, hogy ami egyesít bennünket, az erősebb annál, ami szétválaszt, és ennek fényében kell kérjünk a Bizottságot, hogy holnaptól kezdve legyen ambiciózus és követelje meg az annak biztosításához szükséges szigorú tagállamoktól, hogy azok képesek legyenek szolidaritást mutatni a projekt eszközeivel, amely – hosszú távon – képes lesz kézzel fogható formába önteni európai projektünket.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a görög válság egyértelműen Európa legkomolyabb problémája, amelyet kétségtelenül a közkiadások kezelésével kapcsolatos szigor hiánya okozott.

Az európai intézmények késlekedése ugyanakkor e tagállam nehézségekkel teli időszakát érintő lépések megtétele tekintetében érthetetlen és elfogadhatatlan. E késlekedésnek továbbá már most vannak negatív hatásai: megnyitotta a kaput a spekuláció előtt; kétséget ébresztett az Unión belül egyes tagállamok Európa jövőjével kapcsolatos szándékait illetően (nem szeretném ha elfelednénk, hogy ez az első komoly kérdés, amivel foglalkoznunk kell a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése óta); hangsúlyozza a görög kormány nehézségeit, amelynek emberek millióit érintő népszerűtlen intézkedéseket – nem nyilvánvaló vagy jelentéktelen döntéseket – kellett végrehajtania, és mindezt úgy, hogy nem tudhatta biztosan, útban van-e a segítség.

A késlekedés továbbá egyértelműen károsította a szolidaritás alapító értékű eszméjét, amely sarokköve és kötőereje a mindannyiunk által osztott elképzelésnek az Európai Unióval kapcsolatban. Beavatkozásunknak ezért bármiféle spekulációtól mentesnek kell lennie. Szeretném Mauro urat emlékeztetni, hogy Németország – kétség kívül – az euró hatálybalépéséből és a kamatlábakra gyakorolt hatásából legtöbbször profitáló országok egyike.

Gyorsan kell cselekednünk, hogy segítsünk Görögországon. Európának így kell tennie Európa érdekében.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Az Európai Unió Tanácsa lelkesen üdvözölte a Bizottság Európa 2020-ról szóló közleményét.

E dokumentum – bevallottan – elengedhetetlenül szükséges, és pontosan ezért kell tüzetesen átvizsgáljunk annak tartalmát. Álláspontom szerint hiányzik belőle a pénzügyi konzisztencia.

A Tanács köteles felkérni a Bizottságot, hogy tisztázza a költségvetési erőforrásokat és azok kulcsfontosságú költségvetési tételekre eső elosztását.

Véleményem szerint a költségvetés-tervezet nem készíthető el a közös mezőgazdasági politika és a kohéziós politika reformjának végrehajtása előtt.

Az Unió fejlődését és stabilitását támogató egyik legfontosabb terület, nevezetesen a közlekedési és energiaipari infrastruktúra, teljes egészében hiányzik.

Az Európai Unió közlekedési és energiaipari infrastruktúráinak fejlesztése és azok harmonizációja a szomszédos országokban található infrastruktúrákkal jelentős hajtóerőt jelenthet a fenntartható növekedés és stabil munkahelyek biztosításának előmozdításában. Az energia és közlekedési szektor oly sokat keresett biztonságát is nyújthatják az Európai Unió számára.

Mindezek miatt – Európa polgárainak érdekében – felhívom a Tanácsot, hogy kérje fel a Bizottságot a kulcsfontosságú területek beépítésére az EU 2020 stratégiába.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Elnök asszony, a február 11-én tartott európai csúcson, amelynek a Görögország számára nyújtandó támogatás üzenetét kellett volna küldenie a piacok megnyugtatósága érdekében, lényegében megsemmisült az Európai Unióban uralkodó viszálkodás és bizonytalanság miatt.

A munkát holnap megkezdő Európai Tanács nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy fenntartsa a bizonytalanság és a viszály mostani hangulatát. Mindenki elismeri már, hogy a görög kormány igen szigorú intézkedéseket hozott, amelyek legtöbbjét már el is kezdték alkalmazni a görög nép kárára és áldozata árán. Ugyanakkor azonban Görögország továbbra is kivételesen magas kamatú kölcsönöket vesz fel, aminek legutóbbi példája március 5-én történt, mivel egyes spekulánsok vagyionokat keresnek a piacon azzal, fogadásokat kötnek egy ország államcsődjének esélyeire és végső soron kialakítják az ennek bekövetkezéséhez szükséges feltételeket és előfeltételeket.

A vita ma Görögország körül forog; holnap már valószínűleg több tagállamot is érinteni fog. Véget fog ennek vetni az Európai Tanács egy hatékony európai megelőző mechanizmus létrehozásával, amely védelmezi a nemzeti gazdaságokat és az euróövezet stabilitását?

Az Európai Bizottság elnöke felelősségről és szolidaritásról beszélt. Igaza volt. Mindkettőre szükség vagy, ha olyan családhoz tartozunk, mint amilyen az euróövezet. Nem hiszem, hogy bárki kétségbe vonhatná, hogy Görögország teljes mértékben vállalta a felelősségeit. Ugyanakkor azonban e ponton már képtelen egymagában szembenézni a piac őrjöngésével. Tizennyolc hónappal ezelőtt a piacok azzal fenyegettek, hogy tönkre teszik a világgazdaságot. Ma biztosan Görögországot fenyegetik.

Itt lép színre a szolidaritás eszméje, egy eszme, amelynek magától értetődőnek kellene lennie és kéz a kézben kellene járnia az euróövezetben való tagsággal.

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, eleget szoltunk már Görögországról – szeretnék most már a jövő felé fordulni. Az Európa 2020 stratégiával a Bizottság fontos dokumentumot hozott a vitába, amelynek célja, hogy meglehetősen tág iránymutatást határozzon meg az Európai Unió jövőbeli vezetésével kapcsolatban.

Azt hiszem, hogy végül mindannyiunknak el kell érni az Európa 2020 stratégiában meghatározott közös célokat. Ez volt a lisszaboni stratégia egyik legnagyobb problémája, amelyen – végső soron – mindannyiunknak dolgoznunk kell. Csak akkor leszünk képesek együtt elérni e célokat, ha minden tagállam szigorúan követi

a stratégiában meghatározott célokat. Nem fog sikerülni, ha az Európai Tanács irányító szervnek képzelet magát és mindent az utolsó pillanatban szervezünk meg. Csak akkor sikerülhet, ha azok, akik ebben az intézményben dolgoznak, ténylegesen betöltik az intézménynek megfelelő politikai vezető szerepet.

Igazából pedig csak akkor sikerülhet, ha a szolidaritás elvét alapvetően meghatározzák az Európa 2020 stratégiában. Ez elsősorban a tagállamok egyéni felelősségét jelenti mindazokon a területeken, amelyekért ők maguk a felelősek. Ide tartoznak továbbá a munkaerőpiacot érintő reform-erősítések, valamint a nemzeti költségvetési politika. Másfelől ide tartozik természetesen a többi tagállamot terhelő segítségnyújtási kötelezettség – vagyis támogatásban részesülnek azok a tagállamok is, amelyek önhibájukon kívül kerülnek nehéz helyzetbe. Sőt, csak akkor sikerülhet, ha a Bizottság átveszi a politikai vezető szerepet. Más szóval feltétlenül el kell kerülnünk a lisszaboni stratégia hibáit. Gyakran hangzott el a múltban, hogy a lisszaboni stratégiára jellemző kooperációs stratégia megbukott. Világos célokra van szükségünk a Bizottságtól, és hiszem, hogy a Parlament támogatja majd a Bizottságot ezen a területen.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Elnök asszony, azt gondolom, mindannyian tudjuk, hogy a nyilvánosság ötszáz millió tagja kíséri majd rendkívüli figyelemmel az Európai Tanács jövő héten tartandó ülését.

Ennek oka, hogy az Európai Tanácsnak lehetősége lesz a válságból történő kilábalás melletti kötelezettségvállalást tükröző üzenetet küldeni, és pontosan ezt várják kétségbeesetten azok, akik a legjobban szenvednek a válságtól. A válságból történő kilábalásnak továbbá – természetesen – tükröződnie kell a stratégia melletti kötelezettségvállalásban, meggyőzőnek kell lennie a gazdasági növekedési modell átalakításával és annak gazdasági, szociális és környezetvédelmi vonatkozásainak hangsúlyozásával kapcsolatban.

Gazdasági szemszögből nézve tükröződnie kell a kormányzás melletti elköteleződésben. Szociális szemszögből nézve tükröződnie kell a dolgozók és a szociális védelem – a bennünket európaivá tevő modell – , továbbá különösen az egyenlőség melletti elköteleződésben; szeretném kiemelni ezt a hangsúlyt egy olyan dokumentum esetében, amelyben az egyenlőség melletti elköteleződés egyértelműen hogy kívánnivalót maga után. Környezetvédelmi szempontból továbbá tükröződnie kell annak a szellemnek a helyreállítása melletti elköteleződésben, amely Európát a környezeti fenntarthatóság és az éghajlatváltozás megelőzése melletti elköteleződés tekintetében vezetővé tette a koppenhágai konferencián, illetve – mindenekelőtt – annak a kiábrándító szájíznek az elismerésében, amellyel távoztunk a koppenhágai konferenciáról.

A Tanács ülésével kapcsolatos legfontosabb dolog azonban, hogy a monetáris unió támogatása melletti világos elköteleződésre van szükség a pénzügyi, költségvetési és gazdasági politikák monetáris uniónak megfelelő koordinációja révén.

A Görögországgal való szolidaritás üzenete nem Görögországnak szól, hanem Európának és az európaiaknak. Nem Görögország megmentéséről van szó, hanem arról, hogy európai jelét adjuk az életnek, a valósággal fennálló szoros kapcsolatnak, valamint a mély történelmi elköteleződésnek, amelyet a monetáris unió képviselt.

Értsük meg tehát most és mindenkorra, hogy nem Görögországról van szó; mindannyiunkról van szó.

Késedelmesen indulnak be az új intézmények; nem késlekedhetünk a válaszok megadásával, amelyeket az európaiak a Tanács következő ülésétől várnak.

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Elnök asszony, igaz, hogy országom, Görögország, nem fejlesztette gazdaságát a szükséges következetességgel és a modernizáció végrehajtásával. Most azonban teljes mértékben felvállalta kötelezettségeit. A görög nép súlyos árat fizet.

Nem dughatjuk azonban homokba a fejünket. Görögország nem az egyetlen komoly nehézségekkel küzdő ország a gazdasági és monetáris unióban. Nem Görögország az egyetlen ország, amely igénybe vette bizonyos hitelintézetek miázmás szolgáltatásait. Nem Görögország a spekulánsok egyetlen célpontja, és nem is lesz az.

Mindannyian tudjuk – mindannyian túl jól tudjuk –, hogy a görög kérdés európai kérdés. A GMU a gazdaság és pénzügyi politikák fokozottabb koordinálása, illetve mindenekelőtt szolidaritás nélkül sérült fog maradni.

A válság – mint minden válság – a változás bölcsője. A mostani válság elősegítheti az erősebb Európa megszületését és Görögország lehet e változás bábája. Ne szidjuk hát Görögországot. Szidjuk közösen a spekulánsokat, akik térdre borulva akarják látni az eurót; ezt kell tennie holnap az Európai Tanácsnak.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Tisztelt Elnök asszony! Felhívom a Bizottság és a Tanács figyelmét, hogy az EU 2020 stratégia új célkitűzéseinek meghatározása során nem feledkezhetnek meg a jelenleg is jól működő bizottsági politikákról, így a kohéziós politikáról és a közös agrárpolitikáról. Ezek olyan jól bevált eszközök, amelyek, bár reformra szorulnak, jelentős mértékben hozzájárulhatnak az EU 2020 új céljainak megvalósításához. Sajnálatos, hogy a Bizottság korábbi anyagából ez a két nagyon fontos közösségi politika kimaradt. Magyarország és az új tagállamok kiemelten fontosnak tartják ezért ezeknek a megfogalmazását, a belső piac jogharmonizációját, az infrastrukturális és energiabiztonsági szűk keresztmetszetek felszámolását. És végezetül, ez az EU-stratégia nem helyettesítheti a költségvetési irányelvről szóló korrekt vitát, és nagyon fontosnak tartjuk, hogy a kohéziós politika regionális dimenziója is teret kapjon. Köszönöm a figyelmet.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, az euróról és Görögországról folyó vita határozta meg az elmúlt napjainkat. Szeretném most felhívni a figyelmüket egy számomra aggasztó hírre, nevezetesen arra, hogy már a németek 40%-a azt gondolja, hogy hiba volt bevezetni az eurót. Aggódunk kell emiatt, mivel a közösségi valuta bevezetése nem egy egyirányú utca. Az európai integráció nem visszafordíthatatlan folyamat. Azt hiszem, be kell tartanunk a német népnek saját nemzeti valutájuk feladásakor tett ígéretünket, azt, hogy az euró pontosan olyan stabil lesz majd, mint a német márka.

Szilárd meggyőződése az is, hogy nekünk itt Európában beszélnünk kell a szociális piacgazdaságról, a szabályozási keretrendszeréről. Nem arról kellene beszélnünk, hogy miként tegyük Németországot kevésbé versenyképesé. Arról kellene beszélnünk inkább, hogy miként tehetnénk egész Európát versenyképesé, hogy sikeresek legyünk a világpiacokon. Ezt kell célul kitűznünk; ezért hívok fel az európai szociális piacgazdaságról szóló vita folytatására.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony, egyetértek mindazokkal, akik most az európai integráció erősítését tartják szükségesnek, különösen a gazdaság területén, és bízom benne, hogy ezt nemcsak az euróvezetről szóló csúcson, hanem az Európai Tanácsban is megvitatják majd.

Az igazság ugyanakkor az, hogy a népesség – ahogyan képviselőtársam is kifejtette az imént – is látja az euró negatív oldalait. Születési hibával történt az egységes valutával összefüggő monetáris unió beindítása anélkül, hogy közebben formáltuk volna a gazdaságpolitikát. El kell most ismernünk, ez súlyos hiba volt. A józan ész hangja azt mondja nekünk, hogy egy – Görögországot is megillető – szolidaritási alapot kell létrehozunk, hogy Görögország alacsonyabb kamatokat kap hasson.

Túl keveset beszéltünk azonban a vita során arról a tényről, hogy magának Görögországnak is tennie kell valamit. Fontos tényező lehetne, hogy csökkentse katonai költségvetését. Nincs szükségünk olyan európai uniós tagállamokra, amelyek a bruttó nemzeti bevételük több mint 4%-át költik katonai kiadásokra olyan országoktól történő fegyverkezésre, mint például Németország, Franciaország vagy más országok, helyénvaló tehát, hogy megszorításokat vezessenek be e területen.

John Bufton (EFD). – Elnök asszony, szeretnék rámutatni valamire, amit Ön nem említett ma. Szinte minden felszólaló Görögországot említette ma – a görög válságot –, Barroso úr mégis azt mondta az elején, hogy ez még csak nem is szerepel az Európai Tanács kétnapos hivatalos napirendjén. Ez hihetetlen. Az egész világ figyeli napról napra, hogy mi történik itt.

Az igazság az ügyben, hogy igyekszik megint elbújtatni a tény, hogy ez a projekt nem működik. Rohamosan kudarcot vall. Láttuk már a jó német népet is mondani, hogy nem elégedettek a helyzettel. De nem a görög népnek kellene inkább szót adni e helyen a diktátorok helyett? Bizonyosan jó görög népnek kellene talán népszavazást tartaniuk arról, hogy az euróvezetben kellene-e maradniuk. Ez az ő ügyük. Az ő ügyük.

Rosszul vagyok attól, amit sokaktól hallottam ma. Egocentrikus vélemények a tagállamok részéről, akik csak magukra gondolnak. Jelenleg Görögország jelent problémát. Az az érzésem, hogy Görögország után Spanyolországra, Portugáliára, Olaszországra, majd másokra is sor kerül. Megindul a hullámvasút. Emlékezzenek a szavaimra: a probléma velünk fog maradni.

Andrew Henry William Brons (NI). – Elnök asszony, Görögország és az euróvezet nehézségeit nem kellene kivételes helyzetnek tekintenünk. Nyilvánvalóan problematikus egységes valutát használni a világ egy ilyen hatalmas és gazdaságilag heterogén régiójában.

Egy valuta értékének az ország gazdasági állapotát kell tükröznie. Ha a gazdaság virágzik, az ország valutájának értéke rendszerint emelkedik. Ha a gazdaság recesszióba kerül, az ország valutájának értéke rendszerint csökken.

Görögország gazdaságának állapota a valuta értékének csökkentését teszi szükségessé. Ha a leértékelés lehetséges lenne, az ország profitálna a turizmus fellendüléséből.

Az euró nem megoldás a világ gazdasági problémáira. Az euró maga a probléma.

Görögország problémája az, hogy ha most feladná az eurót, a visszaállított valuta értékének csökkenése megsokszorozná a külföldi államadósságát. Be van tehát zárva az euróövezetbe.

Legyen ez figyelmeztetés az euróövezeten kívüli országok számára. Saját kockázataikra csatlakozzanak. Ha egyszer belépnek, örökre be lesznek zárva.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Nagyon rövid leszek, mivel a kérdések legtöbbször természetesen felmerült már.

Személyes véleményem, hogy a görögországi helyzet, amivel már néhány hónapja foglalkozunk, nem kivételes szituáció és vélhetően azt jelzi, hogy új megközelítésre van szükség a Stabilitási Paktum betartásával, vagy éppen esetleges be nem tartásával kapcsolatban. Elvben két lehetőségünk van: vagy ragaszkodunk az érvényes és a szerződésekben szereplő előírások betartásához és viseljük ennek minden következményét, vagy meg kell értenünk, hogy a Stabilitási Paktumnak is – mint minden másnak – valamelyest fejlődnie kell, következésképpen bizonyos módosításokon kell átesnie, előkészítjük tehát e módosításokat és úgy hajtjuk végre azokat, hogy nemcsak közvetlenül fenntartjuk az euróövezetbe tartozó országok növekedését és gazdasági stabilitását, hanem felkészítünk más, az euróövezetbe még nem csatlakozott tagállamokat a csatlakozásra anélkül, hogy jelentős mértékben módosítanunk kellene a strukturális alapok felhasználást például ezekben az országokban.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Elnök asszony, egy észrevételem és három javaslatom van. Először is az észrevétel: nem értem, hogy Van Rompuy elnök úr miért van távol ilyen fontos ülésektől – miniszter úr, Ön nem tagja az Európai Tanácsnak – és úgy gondolom, itt lehetne.

A három javaslatom Görögország gazdaságélénkítési tervével kapcsolatos. Középtávon támogatom Cohn-Bendit úr elképzelését, amelyet tulajdonképpen csak most említett: ha az Európai Unió meg tudna állapodni Törökországgal a ciprusi kérdés megoldásáról, tudnánk segíteni Görögországnak, hogy a GDP-je 2%-t visszaszerezze.

A második javaslatom a pénzügyekkel kapcsolatos, mivel nincsenek meg az eszközeink. Miért nem támogat az Európai Unió egy sor pénzügyi kötelezettségvállalást, amelyek lehetővé tennék a kamatlábak csökkentését, és amelyek olyan célokhoz tartoznak, amelyekről az Európai Parlamentben már konszenzus született?

Végül, elhangzott, hogy Görögország könyvelése hibás volt. Nem csak Görögország könyvelése volt hibás. Javasolom, hogy hozzunk létre az egész Európai Uniót érintően a közszférára vonatkozó számviteli standardokat, hogy minden tagállamnak konzisztens, nyílt és megbízható pénzügyi beszámolóit legyenek.

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, hadd mondjam el először, mennyire lenyűgözött a legtöbb hozzászóló által demonstrált egyértelmű szolidaritás és felelősségvállalásra történő felhívás. Pontosan erre van most szükségünk, mivel egyértelmű, hogy az európai problémához európai megoldásra van szükség.

Elgondolkozom időnként, hogy valóban kielégítően megtanultuk-e a tetteink következményeivel kapcsolatos leckét, amikor európai problémákra nem európai megoldásokat követünk, hanem megpróbálunk találni valami konkrétumot, még akkor is, ha együtt is kell foglalkoznunk azzal.

Azt hiszem, egyértelmű, hogy nem pusztán országok egy csoportja vagyunk. Európai család vagyunk, és ha a családjunk egyik tagjának nehézségekkel kell szembenéznie, határozottan a segítségére kell sietnünk.

A Bizottság kész ezért Görögország koordinált támogatására vonatkozó eszközre irányuló javaslatot benyújtani teljes összhangban az európai joggal, és biztos vagyok benne, hogy ez lehetséges is.

Szeretném mindannyiuknak megköszönni az EU 2020 stratégiával kapcsolatos támogatásukat. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy polgáraink mennyire várnak most vezetésre, mennyire várják tőlünk teljesítményünk javítását, és mennyire várják, hogy a válság után vezessük őket és szilárd középtávú stratégiákat határozzunk meg, ahogyan nemzetközi partnereink – például Kína, az Egyesült Államok, India és mások – is teszik.

Elérkezett a döntés ideje. Nagy figyelemmel hallgattam a jobb kormányzásra irányuló felhívásokat. Nagy figyelemmel hallgattam a monetáris és gazdasági felügyelet javításával kapcsolatban elhangzottakat és azt,

hogy jobban ki kell kényszeríteniünk a Stabilitási és Növekedési Paktum betartását. Pontosan erre gondol a Bizottság is és pontosan ezeket a javaslatokat készítjük el rövidesen.

Szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik támogatták a Bizottságot a holnapi Európai Tanács következtetéseinek világos és konkrét céljaival kapcsolatos elvárással kapcsolatban. Véleményem szerint igen fontos, hogy legyen középtávú stratégiánk, azonban világos indikátorokra van szükségünk azzal kapcsolatban, hogy merre tartunk és mik a céljaink. A Bizottság ragaszkodik ezért ahhoz, hogy az Európai Tanács a holnapi és holnaputáni határozathozatalt követően fogadja el ezeket a konkrét főcélakat.

Magasabb foglalkoztatásra van szükségünk, a nemek jobb kiegyensúlyozására van szükségünk, és erősebb oktatásra van szükségünk. Világos, hogy többet kell befektetnünk a kutatásba és fejlesztésbe, és tökéletesen világos, hogy küzdenünk kell a szegénység ellen.

A Bizottság ezért ragaszkodik a szolidaritáshoz, a felelősségvállaláshoz, és Európára és az európai polgárokra vonatkozó konkrét stratégia nyújtásához.

Hadd fejezzem ki reményemet, hogy az itt mutatott pozitív lelkület – amely egyértelműen támogatja a szolidaritást és a felelősségvállalást – ugyanígy jelen lesz vezetőink holnapi tanácskozása során is.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök asszony, azt hiszem, ez igen fontos vita volt: vita egy kérdésről – Görögország kérdéséről –, amely jelenleg a legfontosabb európai aggodalom, ugyanakkor, Görögországon túl, az egész Európai Unió gazdasági helyzetéről is; egy vita, amely során – egyébként, Audy úr – a Tanács elnöksége is jelen volt a Parlamentben megállapodottak szerint: én képviselem itt a Tanács elnökségét.

Görögország kérdésével kapcsolatban – amelyről a legtöbb vita folyt, és amelyre a legtöbbet hivatkoztak – a Tanács soros elnökségének igen egyértelmű elképzelései vannak. Először, Európa a gazdasági politikák integrációját jelenti: integrált gazdaságaink vannak. Másodszor, Európa a szolidaritás eszméjén alapul, így erős szociális tartalommal rendelkezik. Harmadszor, Európa gazdasági és pénzügyi stabilitással rendelkezik.

E három európai jellemző egyértelműen részét képezi a görög kérdésnek. Ezért is van az, hogy a három európai megközelítés figyelemmel van egymásra és megerősítik egymást az Európai Tanács 2010. február 11-én tartott informális ülésén kiadott igen fontos közleményben. Azt hiszem, ez az egyik legfontosabb nyilatkozat, amit a Tanács valaha kiadott, mivel e közlemény úgy foglalkozik Görögország problémájával, hogy beszél a szolidaritásról és az euróövezet pénzügyi stabilitására irányuló feltétlen politikai kötelezettségvállalásról; valamint az e stabilitás megóvása érdekében szükséges lépések megtételére irányuló kötelezettségvállalásról.

Biztos vagyok abban, hogy az Európai Tanács e hét végi ülése – amely ugyanaz az Európai Tanács, mint amely február 11-én ülésezett – megerősíti és fenntartja e stabilitást. Európával kapcsolatos erős politikai üzenetet küld majd az Európai Tanács; gazdaságának támogatásáról, valutájának támogatásáról, így tehát a szolidaritás támogatásáról szóló üzenetet, mert ebben bízunk a nyilvánosság, jöhetnek az euroszkeptikusok egy része a bukásban reménykedik. Az Európai Tanácsban nem lesz ilyen bukás. Nyugodjanak meg, hogy nem lesz ilyen bukás, hanem megerősödik az Európai Unió és az euróövezet szívében található szolidaritás melletti politikai kötelezettségvállalás.

Sőt, előbbre fogunk tekinteni. Rövid és hosszú távon fogunk gondolkodni. A válságból történő koordinált kilábalás módjainak kidolgozásáról fogunk beszélni, és közben tartva, hogy a gazdaság helyreállításáig a pénzügyi ösztönzők nem fognak teljes mértékben megszűnni. Több hosszú távú célról is beszélünk majd, célokról, amelyek közül kiemelném különösen a gazdasági, területi és társadalmi kohéziót; lényegében a szolidaritást. Arról is fogunk beszélni, hogy hol legyen a lisszaboni stratégiától eltérő új felügyeleti megoldás. E tekintetben nyilvánvaló változások lesznek: az Európai Tanács vezetése nem jelent meg a lisszaboni stratégiában.

A gazdasági, foglalkoztatási és szociális politikáknak a Lisszaboni Szerződésben szereplő koordinációja nem jelent meg a lisszaboni stratégiában. A Bizottság szerepének – a célok eléréséhez szükséges követelmények felügyeletének, követésének, megfigyelésének, irányításának és meghatározásának – fontossága nem jelent meg a lisszaboni stratégiában. Az ösztönzés strukturális alapokkal történő létrehozásának eleme nem jelent meg a lisszaboni stratégiában. Világos tehát, hogy igen jelentős előrehaladás van folyamatban.

Végül, elnök asszony, szeretnék hivatkozni García-Margallo úr felszólalására, a spanyol elnökséget célzó egyetlen felszólalásra, amely kritizálta az Európai Unió – álláspontja szerinti – vezetésének módját.

Azt kell mondanom Önnek, García-Margallo úr, hogy a Tanács spanyol elnöksége szoros és koordinált módon dolgozik – a Bizottság módszerével – Van Rompuy úrral, az Európai Tanács elnökével az alapvető fontosságú célok fellendítésén. Szoros együttműködésben dolgozik továbbá a Bizottsággal és a Parlamenttel.

Hosszan taglalta a gazdasági kérdést. Szeretném megkérdezni Öntől, úgy gondolja-e, hogy – például – az euróövezet pénzügyi stabilitása melletti európai politikai kötelezettségvállalás, amelyet az Európai Tanács határozatában – és nyilvánvalóan a Tanács elnökségének részvételével – elfogadott, nem az Európai Unió vezetését jelenti-e.

Szeretném tudni, úgy gondolja-e, hogy az nem az Európai Unió vezetését jelenti-e, hogy közreműködünk a hétvégén egy nem másról, mint az Európa 2020 stratégiáról szóló vita lefolytatásához, amelynek során egyébként általános többségi támogatást élveznek a parlamenti felszólalások. A vita a kormányzásról is szólt, mint egy vonatkozó alapvető fontosságú tényezőről.

Szeretném tudni, úgy gondolja-e, hogy az nem az Európai Unió vezetését jelenti-e, hogy jelenleg is a pénzügyi felügyeleti csomagról szóló tárgyalások folynak ezzel a Házzal. Sőt, arra bízatom Önt, García-Margallo úr, hogy működjön együtt ezzel az elnökséggel, hogy a lehető leghamarabb megállapodást érjünk el a Tanács – amely már elfogadta az álláspontját – és a Parlament között. A spanyol elnökség időtartama alatt egyébként szeretnénk eltávolítani a „fedezeti alapokról” szóló irányelvet az Európai Unióból és olyan tág megállapodással és konszenzussal szeretnénk eltávolítani, amennyire csak lehetséges. Nem hiszem, hogy ezt kritizálni kellene, sőt, épp ellenkezőleg.

Azt hiszem, az is az Európai Unió vezetését jelenti, hogy egyetértünk és együtt dolgozunk a Bizottsággal a Bizottság által benyújtandó, a gazdasági politikák összehangolásáról szóló és a Lisszaboni Szerződés 136. cikkét megerősítő javaslaton. Hasonlóképpen ez is arra vezeti az Európai Uniót, hogy legyen általános politika az adósságból történő kilábalásra, olyan adósságból, amely – a válság torkában és a válság megoldásának és a legkiszolgáltatottabbak megóvásának társadalmi szükségességével szembeesülve – elengedhetetlen volt az Európai Unió számára. Elkerülhetetlen adósságról van szó, amellyel most a Lisszaboni Szerződéssel összhangban megfelelően kell foglalkoznunk, hogy a Lisszaboni Szerződés paramétereinek értelmében visszatérjünk a helyes vágányra.

Ez jelenti az Európai Unió vezetését a Bizottság módszere szerint. Ez vezeti az Európai Uniót, és az Európai Unió vezetése azt jelenti, hogy az Európai Tanács ülést tart a hétvégén, amelyen világosan kifejezi Görögország és a görög kormány iránti támogatását.

Elnök. – Nem, Ön nem szólhat fel a kékkártyás eljárás alapján, mivel azt kizárólag az európai parlamenti képviselők vehetik igénybe. A miniszter úr felszólalásával tehát a vita véget is ért.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Elena Băsescu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Tanács napirendjén szereplő egyik fontos kérdés a munkahelyteremtésről és gazdasági növekedésről szóló EU 2020 stratégiával kapcsolatos. Össze kell hangolnunk az európai politikákat, hogy megfelelhessünk a pillanatnyilag előttünk álló kihívásoknak és szükségleteknek. Világos hosszú távú célokat is meg kell határoznunk. A Bizottság következő tíz évre vonatkozó új stratégiája öt cselekvési irányt vet fel: új munkahelyek teremtése, szegénység elleni küzdelem, az iskolaelhagyás szintjének csökkentése, beruházás a kutatásba és fejlesztésbe, és az üvegház hatású gázok kibocsátásának csökkentése. Az Európai Unióhoz utolsóként csatlakozó tagállamoknak erőforrásokra és támogatásra van szükségük az Európai Uniótól ahhoz, hogy elérjék ezen ambiciózus célokat. Románia támogatja a szén-dioxid-kibocsátás 20%-kal történő csökkentéséről, a megújuló energiaforrásokból származó energia 20%-kal történő emeléséről, valamint az energiahatékonyság 20%-kal történő növeléséről szóló 20-20-20 célkitűzést. Az ennél ambiciózusabb 30-30-30 célkitűzés – amely mindhárom területen 30%-os küszöb elérését vetíti előre – határozottan megnövelné a költségeket és túlzóan magas lenne országom számára. Számos európai ország esetében ez nem realizisztikus célkitűzés.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Európa mint projekt a békéről, a szociális jólétről, a szabadságról és a növekedésről szólt. Példát mutatott társadalmi modelljével, ugyanakkor környezetvédelmi kérdésekben is átvette a vezetést, ami példa nélküli lépés globális szinten.

A jelenleg tapasztalt gazdasági, pénzügyi és szociális válság európai szintű összehangolt választ vár. A görög válság és az euró elleni támadás közös választ kíván, ez azonban sajnos késlekedik. Mind lehetséges, mind pedig kívánatos európai megoldást találni annak érdekében, hogy ezeket az euró elleni állandó spekulatív támadásokat elkerüljük.

Az Uniónak hitele és likviditása van. Ha beindul a szükséges európai szintű koordináció, annak elégnek kell lennie a piacok gyors megnyugtására és a Görögország számára szükséges kölcsönök költségeinek fedezésére. Itt az ideje a tagállamok és az uniós intézmények közötti szolidaritásnak. Sőt, ez még kötelezettség kérdése is. Reméljük, hogy az Európai Tanács közelgő ülése tesz majd lépéseket az integrált és összehangolt szolidaritás irányába. Ilyen hozzáállásra van szükség, ha tovább akarjuk vinni az Európa projektet. A tagállamok deficitjeinek más tagállamok által történő ellenőrzésére irányuló megoldások keresésével később is lehet foglalkozni.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A különböző uniós tagállamokban tapasztalt szociális problémák – például a munkanélküliség, a munkahelyek biztonságának hiánya, és a szegénység – komolysága életbevágóan fontosá teszi, hogy a tavaszi Európai Tanács komoly és alapos választ adjon. Tartunk azonban attól, hogy válaszai elsősorban a költségvetések vélt fenntarthatóságára irányulnak majd, azonban nélkülözni fogják majd a szociális fenntarthatóságra irányuló intézkedéseket.

A Görögország helyzetére adandó válasz fontos ügy, különösen azért, mert ami ott történik, ellentmond mindennek, amit az euró előnyeiről és az euróövezethez tartozás áldásairól – a gazdag országok erős valutájának élvonalához tartozásról – harsogtak. Azt is mondták, hogy az euróövezethez tartozás védelmet nyújt a pénzügyi válságok ellen, mivel a kérdéses ország képes lenne elkerülni a kölcsönök felvételét és pénzt kapna a Nemzetközi Valutaalaptól (IMF).

A kezdeti válság is elég volt ahhoz, hogy megmutassa: nincs igazi szolidaritás az euróövezeten belül, és az úgy nevezett „gazdasági és társadalmi kohézió” nem több választási kampányokban használt propagandánál. Most Merkel asszony még azzal is fenyeget, hogy a Stabilitási Paktum követelményeit be nem tartó tagállamokat, mint például Görögországot, kizárják majd az euróövezetből, elfelejtve azt, hogy mindig is Németország volt az erős euróra épülő politikák első számú haszonélvezője...

(A szavazatok indokolását az eljárási szabályzat 170. cikkének megfelelően lerövidítik.)

Othmar Karas (PPE), írásban. – (DE) A gazdasági és pénzügyi válság, valamint Görögország is európai cselekvést igényel. Véget kell vetni a nyilvános vitázásnak. Közös választ várunk a csúcstól. Igent mondunk a görög kormány megtakarítási és reform programjára – Görögország keményen elhatározta, hogy elvégzi a saját feladatait és megfelel az európai szabályoknak. Igent mondunk a kölcsönök felvételére is, ha azok a reformprogram veszélybe kerülésének elkerüléséhez szükségesek. Határozott nemet mondanunk azonban a bírságokra és az országok euróövezetből történő kizárására. Pusztán annyit érnénk el, hogy dominó-hatást indíthatnánk be, amely a piacok további bizalomvesztéséhez vezetne. Igent mondunk Rehn főbiztos arra irányuló javaslatára is, hogy a költségvetés-tervezeteket a Bizottság előzetesen hagyja jóvá. A költségvetési és gazdasági adatokat az Eurostatnak és a Bizottságnak is meg kell tekintenie. Minden tagállam számviteli adatainak szigorú, közös szempontok szerinti ellenőrzését követelem. Harmonizálni kell az adórendszereket és belső piac vonatkozásában releváns adókulcsokat, a gazdasági, költségvetési és szociális politikákat pedig koordinálni kell. Követelem egy, a Bizottságot, a tagállamokat, az Európai Beruházási Bankot és az Eurostatot tömörítő „Európa 2020” tervezőbizottság felállítását. Felhívom tehát az állam-, illetve kormányfőket, vegyék jegyzőkönyvbe az egyértelmű cselekvésre vonatkozó közös európai hajlandóságot. Európának tanulnia kell Görögország példájából. A következtetéseket mind helyi, mind pedig európai és globális szinten is le kell vonni. Több európai együttműködésre és kevesebb nemzeti egoizmusra van most szükségünk.

Ivari Padar (S&D), írásban. – Az európai digitális menetrendről szeretnék beszélni. A Bizottság adatai azt mutatják, korlátok állnak a digitális egységes piac útjában: az online tranzakcióknak mindössze 7%-a határon átnyúló tranzakció. Bár az internettel és a releváns infrastruktúrával kapcsolatos célok határozott előfeltételei a további fejlődésnek, az infrastruktúra fejlesztésének ki kell egészülnie egy Európát átfogó szabályozási keretrendszer létrehozásával, szolgáltatások igénybevételével, és az információs és kommunikációs technológiai készségek fokozásával. 2020-ra létre kell hozni az egy egységes és biztonságos európai elektronikus szolgáltatási övezetet. Ez biztosítaná az uniós polgárok könnyű és biztonságos hozzáférését mind a köz-, mind pedig a kereskedelmi szolgáltatásokhoz. Kiemelt figyelmet kell fordítani a hátrányos helyzetű gazdasági-társadalmi csoportok ösztönzésére, mivel őket fenyegeti leginkább a digitális társadalomból való kirekesztődés. A határon átnyúló elektronikus hitelesítést és digitális aláírásokat jogi és műszaki interoperabilitásnak kell jellemezni, hogy a határon átnyúló elektronikus hitelesítést minden szolgáltató és fogyasztó használhassa Európában. A digitális egységes piacra irányuló átfogó megközelítésnek tartalmaznia kell a pénzügyi szolgáltatások, a logisztika, a fogyasztóvédelem és a szellemi tulajdon fennmaradó töredezettségének csökkentését is. 100%-os célt kell a polgárok elé tűzni mind az elektronikus szolgáltatásokhoz való hozzáférés, mind pedig azok használatának igénybevételére való képesség tekintetében.

Georgios Papastamkos (PPE), írásban. – (EL) A szörnyű pénzügyi válság Görögországban és a pénzügyi kiegyensúlyozatlanság az euróövezet többi tagállamában megkérdőjelezi a gazdasági és monetáris unió alapstruktúrájának statikus és dinamikus erejét. Nem lehet kétség afelől, hogy az euróövezetbe tartozó tagállamok költségvetésének helyreállítása a tagállamok saját kötelezettségei. A pénzügyi válság felszínre hozta azonban a teljes, egységes monetáris unió és a tökéletlen gazdasági unió közötti összefüggést az Európai Unióban. Sürgősen kiemelte a politikailag irányított európai gazdasági kormányzás kialakításának szükségességét a gazdasági politika és a gazdasági kockázat európaivá tétele, a GMU strukturális deficitjei fedezésének, valamint a még több Európa és a koordinált és szolidaritás alapú európai cselekvésnek a biztosítása érdekében. Európai támogatási mechanizmusra van szükség, egy Európai Valutaalapra, amelynek rendelkezésére állnak a beavatkozásokhoz szükséges források és eszközök. Koordinált szabályozási beavatkozás szükséges a közös valuta spekulációk elleni védelmének érdekében. A nemteljesítési cselekvések piaca működésének alapos vizsgálata szükséges. Felhívom az Európai Tanácsot az euróövezet válságának alapvető megválaszolására és a Görögország melletti valódi szolidaritás kifejezésére a pénzügyi válság legyőzése érdekében. Görögország nem könyörög. Azt követeli, hogy a görög állampolgárok szűkös készletei ne a nemzetközi spekulánsok zsebeibe vándoroljanak.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) A mostani gazdasági és szociális válság közben, párhuzamosan a klímaválsággal, az EU új stratégiát dolgozott ki a következő tíz évre. Az EU 2020 stratégiának segítenie kell egy inkluzívabb, integrált a környezetbarát gazdasággal rendelkező Európa létrehozását. A kutatás és innováció fejlesztésének prioritássá kell válnia azért, hogy lehetővé tegyék számunka az éghajlatváltozás hatásai elleni küzdelmet és zöld, „intelligens” munkahelyek létrehozását. Ez okból a meghatározott céloknak kötelezőnek kell lenniük a fenntartható növekedés, az inkluzívabb munkaerőpiac fejlesztése, és a polgárok tisztességes életkörülményeinek biztosítása érdekében.

Richard Seeber (PPE), írásban. – (DE) Az EU csak akkor járhat sikerrel, ha tudjuk, milyen irányba akarunk haladni a gazdasági és szociális politikával. Különös figyelmet kell emiatt fordítani a 2020-as stratégia elkészítésére. A tagállamoknak világos koncepciókat, jövőképeket és elképzeléseket kell kialakítaniuk. Nyilvánvalóan ambiciózus vállalkozás stratégiát készíteni a következő tíz éves időszakra, emlékeznünk kell azonban arra, hogy most nem a végső részletekkel kell foglalkoznunk. Az Uniónak fel kell önmagának a kérdést, hová akarja pozicionálni magát és milyen prioritásokat kíván maga elé tűzni. Hosszú távon is pozitív társadalmi és gazdasági következményekkel járó cél lenne egy fenntartható energiamix összeállítása Európa számára. Újra kell gondolni ezt a területet, és nem csak a fosszilis energiahordozók folyamatosan csökkenő mennyisége, illetve a nem megújuló energiaforrások éghajlatra gyakorolt hatásai miatt. Európának a környezetbarát technológiák tekintetében is át kell vennie a vezető szerepet. Álláspontom szerint azonban a nukleáris energia nem igazán megfelelő eszköz ahhoz, hogy Európát egy fenntartható energiájú jövő felé vezesse.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Az Európai Tanács holnap kezdődő ülésének célja elsősorban az, hogy megvitassa az Unió új Európa 2020 stratégiájának keretrendszerét, hogy értékelje a gazdasági válságból történő kiemelkedés lehetőségét mind Görögország helyzetével, mind pedig az euróövezetbe tartozó más országokkal kapcsolatban. Ezek szorosan és kölcsönösen összefüggő témák, mivel az Unió gazdasági növekedésre és foglalkoztatásra vonatkozó stratégiája összefügg ezekkel a kérdésekkel. A jelenlegi helyzet értékelésekor arra vonatkozó kérdésekre kell válaszolnunk, hogy a különböző országok miként tartják be a Stabilitási és Növekedési Paktum elveit, és hogy hol van ebben az egészben az Európai Bizottság? Feltételezhetjük, hogy az Európa 2020 stratégiát a tagállamok állam- vagy kormányfői eltérően értékelik majd. Ez az egyes országok közötti jelentős érdekütközések következménye, amelyek azonban az országok különböző fejlettségi szintjéből erednek. Nyilvánvaló okok miatt a legutóbbi két bővítés során csatlakozó országok – de nem csak ők – nagyobb vehemenciával küzdenek majd a kohéziós politika erősítése, az infrastruktúra fejlesztése és a mezőgazdaság mellett, és ne felejtszünk meg az innovációról és az új technológiákról sem. Európa sikeres fejlesztése és a növekedési pályára történő visszatérés a következő évtizedben egyformán függ majd a Bizottság javaslataiban szereplő stratégia céljainak végrehajtásától, valamint a hagyományosabb politikák folytatásától. Ahhoz, hogy az Unió megbirkózhasson a globális szférában felmerülő kihívásokkal, először csökkentenie kell a belső egyenlőtlenségeket, ami pedig nem érhető el a szerződésben szereplő szolidaritás elvének tiszteletben tartása nélkül.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), írásban. – (RO) A tavaszi Európai Tanács legfőbb témája az EU 2020 stratégia. Ez év elején a munkanélküliségi ráta 10% volt, míg az olyan országok, mint Spanyolország vagy Lettország esetében, a mutató majdnem 20%-os volt. Az európai polgárok 67%-a úgy érzi, hogy a legnagyobb aggodalomra a munkahelyek elvesztése ad okot. Az európai vezetők legnagyobb gondjának a létező munkahelyek megőrzésének és új munkahelyek teremtésének kell lennie annak érdekében, hogy az európai

polgárok tisztességesen megélhessenek. E cél csak a gazdasági és szociális fejlesztésbe, a közlekedési és energiaipari infrastruktúrába, a mezőgazdaságba, a kutatásba, az oktatásba és az egészségügybe történő jelentős befektetések végrehajtásával biztosítható. Pontosán ez az oka annak, hogy az Európai Tanácsnak különös figyelmet kell fordítania az EU iparpolitikájára. Európai statisztikák szerint 2010 januárjában 2009 decemberéhez viszonyítva az ipari termelés 2%-kal esett az euróövezetben és 0,2%-kal a huszonhét uniós tagállam szintjén. Közösségi szinten az ipar termeli ki a GDP 26,4%-át, vannak azonban tagállamok, ahol az ipari termelés mindössze 14%-kal járul hozzá a GDP-hez. Az Európai Uniónak meg kell őriznie globális versenyképességét. Ennek elérése érdekében a munkahelyeket és az ipari termelést az Unión belül kell tartani és nem szabad harmadik országokba telepíteni.

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

13. Az európai polgári kezdeményezés alakulása az Európai Unióról szóló szerződés 11. cikkének (4) bekezdése alapján (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság az Európai Unióról szóló szerződés 11. cikkének (4) bekezdésén alapuló európai polgári kezdeményezés alakulásáról szóló nyilatkozata.

Szeretném üdvözölni a régiómból, a spanyolországi Kasztília-La Manchából érkező tudósítók csoportját, akik már meglátogatták a sajtógalériát, és jelenleg az EU intézményeibe látogatnak el.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök úr! Hálás vagyok a Parlamentnek, hogy kezdeményezte a demokráciának véleményem szerint nagyon fontos és releváns szempontjáról szóló vitát, amely az Európai Unió és az európai lakosság európaiasságának fejlődésével kapcsolatos. Ez egy aktuális kérdés, amely új korszakot jelent az Európai Unióban. Ez természetesen a polgári kezdeményezést érinti. Máshogy fogalmazva, lehetővé teszi legalább egymillió európai polgárnak, különböző tagállamok polgárainak, nőknek és férfiaknak egyaránt, hogy jogalkotási kezdeményezést írjanak alá.

Olyan jogalkotási kezdeményezést, amely érthető módon a jogalkotási kezdeményezésekkel foglalkozó uniós szerv, a Bizottság számára van címezve és kidolgozva.

A polgári kezdeményezés a Tanács elnökségének egyértelmű prioritása. Nagyon egyértelmű prioritása. Azért a prioritása, mert úgy hisszük, hogy ez Európa prioritása. Amikor egy adott ország betölti az Európai Unió Tanácsának elnöki posztját, akkor nem lenne szabad, hogy a saját prioritásait, saját céljait hajtja végre, mint bármely ország az elnökség időtartama alatt, hanem ezen felül kell emelkednie, és képesnek kell lennie Európai céljait képviselnie.

A polgári kezdeményezés lehetőségeivel, és mindazzal együtt, amire felhatalmazza a polgárokat – közel ötszáz millió európai polgárt – Európa alapvető célja, és ezért a spanyol elnökség egyik prioritása, de nem azért, mert ez Spanyolország, hanem mert Európa prioritása.

A polgárok abban reménykednek, hogy nyolcéves, intézményi bizonytalanság okozta időpazarlás után a Lisszaboni Szerződést a lehető leghamarabb végrehajtják.

Pótolnunk kell az elvesztett időt, és alapvetően választ kell adnunk a polgároknak, mivel ők részvételt akarnak. Vagyis fokozatosan egyensúlyt kell teremtenünk a 20. században inkább fentről lefelé épített – bár demokratikus – Európa, és egy másik, alulról felfelé épített Európa között.

Ezért hisszük, hogy a lehető leghamarabb el kell indulnia a polgári kezdeményezés intézményének, mert ez bizonyítékul szolgál arra, hogy a tagállamok, a Parlament és az uniós intézmények politikai akaratának felel meg, hogy hangot adnak a lakosoknak, és lehetővé teszik a polgárok számára, hogy részt vegyenek az Unió életében.

Ez kompenzálja majd azt is, ami sajnálatos jelenség az Európai Unióban: az a tény, hogy a politikai vita jellemzően csak nemzeti szinten létezik; egy belső vita. Itt Brüsszelben vagy a Parlamentben európai szintű vita van, de az uniós országokban a nemzeti szintű vita van túlsúlyban és nem az európai vita.

A polgári kezdeményezés rendkívüli eszköz, amellyel sikeresen lehet valódi európai vitát indítani a civil társadalomban. A különböző országok polgárainak kezdeményezései minden országban európai vitát indítanak majd el, nem csak nemzeti szintű vitát.

Ezért gondoltuk azt, elnök úr, hogy a polgári kezdeményezés prioritást élvez. Amint a Bizottság benyújtja a rendeletervezetét – szeretnénk megköszönni a Bizottságnak, kifejezetten Barroso elnök úrnak és Šefčovič alelnök úrnak, amiért előre sorolták ezt a problémát a Bizottság munkájának menetrendjében, valamint azért is hálásak vagyunk, hogy gyorsan és azonnal sorra kerül, ahogy azt Šefčovič úr hamarosan elmondja nekünk –, kezünkben lesz az a szöveg, amellyel a Tanáccsal és a Parlamenttel közösen hat hónapon belül megkezdhetjük azt, amire az európai polgárok kétségtelenül már alig vártak.

Számos tényezőn kell dolgoznunk: egyesek technikai, mások politikai természetűek, de ösztönözni kell létrejöttüket.

Már a külügyminiszterek La Granja de San Ildefonso városában tartott nem hivatalos ülése óta, amire Šefčovič úr és Malmström asszony bizonyára emlékeznek – akik még hivatalban vannak, mert az új Bizottság még nem lépett hivatalba –, amióta megtartottuk Madridban a Bizottság első ülését, amikor a biztosok új testülete megkezdte munkáját, és most délután is itt a Parlamentben sürgetjük ezt a kezdeményezést. Szeretném megkérni őket – ez az az üzenet, amelyet szeretném, ha Önökhöz, tisztelt képviselőköz eljuttatnának –, hogy kiemelt figyelmet szenteljenek ennek a kezdeményezésnek.

Tudom, hogy így tesznek. Szeretném továbbá megkérni őket arra, hogy gyorsítsák fel azt, amiben véleményem szerint minden szempontból könnyedén lehet általános egyetértést teremteni a Tanácsban, a Bizottságban, és a Parlamentben, és például az abban a bizottságban folytatott tárgyalásokon keresztül, amelyben részt vettem, azaz az Intézményügyi Bizottságban. Ezért úgy gondolom, hogy ezt megvalósíthatjuk, mivel ez az Európai Unió új korszakának egyik olyan szempontja, amely igazán érdekes a lakosság számára.

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek azért, hogy napirendre tűzték ezt a nagyon fontos pontot. Szeretném személyesen megköszönni kedves barátomnak, Diego López Garridónak és a spanyol elnökségnek, hogy a spanyol elnökség napirendjének fontos részeként kezelték ezt a pontot, mivel ez az eszköz véleményem szerint jelentős mértékben megváltoztatja, hogy hogyan alakítjuk a politikát az Európai Unióban.

Európa felépítése mindmáig képviseleti demokrácián alapult. Ezt nagyon jól tükrözi a Lisszaboni Szerződés is, amelyben egyértelműen le van írva, hogy a Parlament hatásköre jelentősen kibővült, és hogy mikor vonjuk be jobban a nemzeti parlamenteket az európai jogalkotási folyamatba. Ezt ki kellett egészítenünk azzal, hogy a részvételi demokrácia eszközével a polgárokat is jobban bevonjuk a folyamatba.

Nemrég vita zajlott arról, hogy a kettő kioltja-e egymást, és hogy ez egy nullaegyenlegű játék-e. Én ezt nem hiszem, mert a képviseleti és részvételi demokráciára egymást segíti, és közösen valódi európai politikai és nyilvános teret hoz létre.

Azt is gondolom, hogy ennek az eszköznek hála még hangsúlyosabban kiemeljük az uniós polgárság fontosságát az európaiak számára. Ahogy azt Diego mondta, én is biztos vagyok abban, hogy ez az eszköz hevesebb és jobb, határokon átnyúló, egész Európára kiterjedő vitákhoz vezet Európában, a tagállamok fővárosaiban pedig több európai témakör, és nem csak nemzeti témakörök lennének a napirenden.

A Bizottság régebben is hálás volt és most is nagyon hálás az Európai Parlament munkájáért, azért, amit a Parlament az európai polgári kezdeményezésért tett. A kezdeményezés előkészítésének módjával kapcsolatban számunkra nagyon fontos politikai útmutatás és fontos iránymutatás volt a tavaly május 7-én elfogadott állásfoglalás.

Amint azt tudják, a Bizottság be szeretné vonni az európai nyilvánosságot egy minél szélesebb körű vitába, amikor ehhez hasonló fontosságú jogszabályokat készít elő. Ezért nyilvános vitát szerveztünk a kérdéssel kapcsolatban, amely a tavaly decemberben kiadott zöld könyvön alapul.

Azt kell, hogy mondjam, hogy a kapott válaszok pozitív csalódást jelentettek. Több mint 300 választ kaptunk számos hozzászólótól: egyéni polgároktól, szervezetektől, hatóságoktól és néhány nemzeti parlamenttől is.

Kiértékeljük a válaszokat és a konzultációs folyamat befejezésekképpen nyilvános vitát tartottunk Brüsszelben, amelyen több mint 150 érintett vett részt, köztük a Parlament néhány tisztelt képviselője is.

Ha össze akarnám foglalni a vitát, akkor azt mondanám, hogy nagyon sok innovatív, érdekes és pozitív javaslat érkezett a Bizottsághoz. Mik a legfőbb következtetések? Az, hogy a polgárok nagyon szeretnék, ha ez a kezdeményezés a rendelkezésükre állna, ha minél inkább felhasználóbarát lenne, és egyszerű, egyértelmű, érthető és – mindenekfelett – elérhető lenne.

És ezek, azt hiszem, ebben mindenki egyetért velem, fontos paraméterei a jogszabály előkészítésének, mivel csak ezek a paraméterek garantálják azt, hogy a polgárok használják majd ezt az eszközt ahhoz, hogy jobban kommunikáljanak a Bizottsággal és az uniós intézményekkel.

A konzultáció eredményei és az Európai Parlament javaslatai alapján a Bizottság jelenleg véglegesíti a javaslatot. Remélem, hogy a bizottsági testület elfogadja majd március 31-én azokat a javaslatokat, amelyeken dolgozunk. Elmondhatom azt is, hogy ez nem lenne lehetséges a spanyol elnökség oldaláról érkező erős ösztönzés nélkül. Egyértelmű, hogy az elnökség kiemelt fontosságú ügyét tiszteletben kell tartani, és tudom, hogy Spanyolország erősen elkötelezte magát amellett, hogy elnöksége alatt haladást érjen el ezzel a kezdeményezéssel kapcsolatban.

Ezért nagyon remélem, köszönhetően az elnökség, a Tanács és a Parlament konstruktív hozzáállásának, hogy elérhetővé tehetjük ezt az új és nagyon fontos eszközt a Lisszaboni Szerződés hatályba lépésének első évfordulója előtt.

Íñigo Méndez de Vigo, a PPE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, ebben a Házban történt majdnem hét évvel ezelőtt, az Alkotmányozó Konvent végén, hogy mi, az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek képviselői sikeresen terjesztettünk elő egy javaslatot, amelyet az Elnökség elfogadott. Engem ért az a megtiszteltetés, hogy elvihetem a javaslatot az Elnökség elé, és elfogadtuk azt. Továbbá szeretném megemlíteni Lamassoure urat és Mayer urat, mert ők fogalmazták meg a polgári kezdeményezést, azt a népszerű kezdeményezést, amelyet ma a szerződések tartalmaznak.

Ez a népszerű kezdeményezés a részvételi demokrácia – amit Šefčovič úr kiválóan elmagyarázott – és az európai demokrácia példája, mivel a kezdeményezés által felölelt kérdéseknek európai és nem helyi kérdéseknek kell lenniük. Európa szintű kérdéseket kell a polgárok részvételével kezelni.

Šefčovič úr, a javaslat készítője, nem árulta el annak tartalmát. Itt hagyott minket kíváncsiságtól égve. A csoportom nevében, Šefčovič úr, kérném, hogy a javaslat legalább három elképzelést tartalmazzon.

Először is legyen egyértelmű és egyszerű. Más szóval arra kérem, hogy ne bonyolítsuk a dolgokat feleslegesen. Olyannak kell lennie, amelyhez mindenki hozzáférhet, így részt vehetnek a kezdeményezésben anélkül, hogy egyetemi végzettséggel rendelkeznek.

Másodszor: teremtsen együttműködést az uniós és a nemzeti hatóságok között, mert a nemzeti hatóságoknak véleményem szerint fontos szerepet kell játszaniuk az aláírásgyűjtés szervezésében.

Harmadszor pedig a Bizottságon és az Európai Parlamenten keresztül felvilágosító munkát is végeznünk kell úgy, hogy elmagyarázzuk az embereknek, hogyan lehet alkalmazni a jogalkotási kezdeményezést, nehogy csalódás legyen a vége. Mondok is erre egy példát, az interneten olvastam. Elindult egy internetes petíció, amely fel akarja használni a népszerű kezdeményezést arra, hogy a Parlamentnek kettő helyett csak egyetlen székhelye legyen.

Nos, ez már az elejétől fogva lehetetlen. Ez csak a szerződések reformjával érhető el, és nem lehet a népszerű kezdeményezés által módosítani.

Hölgyeim és uraim a Bizottságban és a Parlamentben! Nagyon sok felvilágosító munkára lesz szükség az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) által jóváhagyott kezdeményezéssel kapcsolatban, és az remélhetőleg támogatni fogja az Unióhoz való tartozás érzését és az Unió ügyvitelében való nyilvános részvételt.

Ramón Jáuregui Atondo, az S&D képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, Šefčovič úr, örömmel hallottam, hogy a Bizottság a rendeltetvézet jóváhagyását tervezi jövő héten, március 31. előtt. Úgy gondolom, hogy ez jó hír, és ezért helyénvaló gratulálni a Bizottságnak, Šefčovič úrnak és a spanyol elnökségnek, mert lendületet adtak ennek a kezdeményezésnek, és mert egyetértettek abban, hogy a Ház elé terjesztették ezt a nagyon fontos javaslatot.

Nagyon fontos, mert először is, úgy gondolom, hogy erősíti a Parlament legitimitását. Méghozzá úgy, hogy a nyilvánosságnak közvetlen hozzáférést ad a Parlamenthez pártok nélkül, közvetlenül ide, hozzánk, méghozzá valamivel, ami nem több és nem kevesebb, mint egy jogalkotási javaslat.

A Parlamenthez való közvetlen nyilvános hozzáférés csak erősíti annak legitimitációját. Erősíti a polgárság fogalmát, amely az uniós projekt gyökere. Maastrichttől mind ez idáig mindig a polgár volt az uniós projekt középpontjában, és most a polgár a kulcsszereplő.

Harmadjára azt mondanám, hogy hihetetlen módon ösztönzi az intézmények és a polgárság közti kapcsolatot. Ezt mindig követeltük, de sosem váltottuk valóra. lehetőség Az emberek most lehetőséget kapnak arra, hogy közel kerüljenek a Parlamenthez, és megtudják, az mit tehet értük. Ezért szeretnék néhány ajánlást tenni, amelyek nagymértékben hasonlítanak mindahhoz, amit Méndez de Vigo úr korábban mondott.

Először is olyan szöveget kell megalkotni, amely elsősorban valóban rugalmas. Vagyis lehetővé kell tenni a benne foglalt jognak a gyakorlását, ezt sok embernek kell biztosítani, persze meg kell határoznunk az országok számát, a százalékokat és az aláírásgyűjtési rendszert. Kérem, legyen rugalmas! A kezdeményezéshez való hozzáférés legyen könnyű, de legyen egyértelmű is, hogy ne okozzon csalódást.

De még hátra van egy alapvető folyamat, amelyet a Bizottságnak kell véghezvinnie: ki kell mondania, hogy a kezdeményezéstervezet sikeres lesz-e vagy sem, véghez lehet-e vinni vagy sem. Az aláírások összegyűjtése előtt igent vagy nemet kell mondanunk, hogy ne okozunk csalódást: a projektre legyen jellemző az egyértelműség és a rugalmasság, és természetesen azt is ki kell mondanunk, hölgyem és uraim, hogy szép munka volt.

Anneli Jäätteenmäki, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FI) Az uniós polgári kezdeményezés fontos, mert a Lisszaboni Szerződésben bevezetett azon ritka újítások egyike, amely valóban növelni fogja a nyilvánosság lehetőségeit, hogy képes legyen hozzájárulni az Európai Unió munkájához. Ez valójában csak kis előrelépés, és nem lesz egyszerű egymillió nevet összegyűjteni. De még akkor is csak javaslatot tehetünk a Bizottságnak, hogy tegyen valamit. A Bizottság akkor belátása szerint dönti el, hogy tesz-e valamit, vagy sem.

Ha a polgári kezdeményezési kísérlet sikeres lesz – remélem, az lesz –, akkor nagyon is lehetséges, hogy további lépéseket teszünk azért, hogy növeljük a közvetlen befolyásolás mértékét. Ezért most, mikor elkészítjük a polgári kezdeményezés keretét, nagyon fontos, hogy a keretet úgy határozzuk meg, hogy a kezdeményezés világos és érthető legyen, és könnyen el lehessen indítani. Nem szabad hiú reményeket ébreszteni, vagy félreértéseket okozni.

A megfelelés előzetes ellenőrzési folyamatát már megtárgyaltuk. Ezt nagyon alaposan át kell gondolni. Vannak jó szempontjai, de nem tudom, hogy helyes lenne-e a kezdeményezéseket már ezen a szakaszon megnyirbálni. Engedjük a nyilvánosságot is szóhoz jutni.

Véleményem szerint nagyon fontos, hogy a tagállamok – a bevont országok – számának határértéke ne legyen túl magas: az országok egynegyedének elegendőnek kellene lennie ahhoz, hogy a kezdeményezés előrehaladjon, és hogy valószínű legyen annak előrehaladása. Meg kell bizonyosodnunk arról, hogy a rendelet ne korlátozza szükségtelenül a polgári kezdeményezés végrehajtását, hanem tegye azt világosabbá és egyszerűbbé. Reméljük, hogy sok kezdeményezés születik majd, és a Bizottság előremozdítja azokat.

Gerald Häfner, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, López Garrido úr, Šefčovič biztos úr, hölgyeim és uraim! Azt gondolom, hogy nagy lehetőség előtt áll Európa, a mi közös Európánk. Államok közötti szerződésekkel kezdődött, amelyek a külpolitika klasszikus eszközei. Ebben a politikában a polgárok többé-kevésbé csupán a nézőközönséget alkották. De Európa egyre inkább a polgárok Európájává válik.

Amiről ma beszélünk, az az első olyan eszköz, amely lehetővé teszi a közvetlen polgári részvételt európai szinten. Úgy gondolom, hogy mindenki tisztán látja, mit tesz lehetővé: az európai nyilvánosság, az európai *demos* létrehozását, folyamatos fejlődését, amire Európának valóban szüksége van, mivel Franciaországban, Olaszországban, Portugáliában, Németországban stb. alapvetően külön-külön folytatjuk a vitákat. Ami a polgárokat illeti, alig van egész Európára kiterjedő vita. Egy ilyen európai polgári kezdeményezés létrehozhat ilyen vitákat, és bizonyos mértékig megszüntetheti az európaiaknak azt az érzését, hogy Brüsszel egy távoli hely, és nekik, vagyis a polgároknak, nincs beleszólásuk a brüsszeli eseményekbe. Mi itt most létrehozuk az első olyan eszközt, amellyel a polgárok hallathatják hangjukat Brüsszelben. A legfontosabb azonban az, hogy milyen formába öltjük ezt az eszközt. Szeretném világossá tenni, hogy még nem dőlt el, hogy ez a lépés végül is siker lesz vagy kudarcba fullad. Ez attól függ, hogy milyen formába öltjük ezt a lépést.

Megértem, Šefčovič biztos úr, hogy ma még nem tud részleteket mondani, mivel, ha jól tudom, még nem döntött az ügyel kapcsolatban. Itt lehetőségünk van arra, hogy röviden rögzítsünk pár pontot. Ezért egy pontot szeretnék megemlíteni.

Számomra a siker attól függ, hogy a Bizottság javaslata, vagy legalább is az, amiről mi végül jogalkotási javaslatként döntünk, ne csak akadályokat és olyan feltételeket tartalmazzon, amelyeknek a polgároknak meg kell felelniük, hanem írja elő azt is, hogy a Bizottság komolyan foglalkozzon a létrejött polgári kezdeményezéssel. Véleményem szerint ugyanis rendkívül bosszantó lenne, ha egymillió ember aláírna egy

ilyen kezdeményezést, végül pedig az ügy szép csendben a kukában végezné. Az elfogadhatóság háromszintű vizsgálatára van szükség. Az első szint a formai szint: rendelkezik-e megfelelő számú aláírással? A második szint a jogi szint: az aktuális kérdés az Európai Unió hatáskörébe tartozik-e? Megsérti-e az aktuális jogszabályokat? A harmadik szinten pedig meg kell vizsgálnunk a tartalmat, és ezzel kapcsolatban fontos, hogy a polgárokat meghívjuk erre a vizsgálatra, hogy legyen egy meghallgatás, megmutatva, hogy értékeljük őket, és megtárgyaljuk a kérdéseiket, és nem csak egy megfellebbezhetetlen levelet kapnak. Ennyit javaslatképpen.

Röviden megemlítenék egy másik javaslatot. A tagállamok egyharmada, vagy kilenc tagállam túl sok. Ebben a Ház is egyetért velem. A Parlament egynegyed mellett döntött, és ezt a számot együtt kell vizsgálni a második, a tagállamokon belüli korláttal. Beszélgetéseink során azt javasoltam, hogy ezt a tagállam méretétől függően sávosan alakítsuk ki, mivel sokat számít, hogy a részes tagállam mérete kicsi vagy nagy, és látom, hogy nyitottságot mutatnak efelé.

Az időkorlátok miatt nem említhetek más pontokat. Remélem, hogy a nemzeteken átnyúló demokrácia első eszközét létre tudjuk hozni.

Syed Kamall, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, úgy gondolom, hogy sokunknak örömmel kellene fogadnia egy olyan kezdeményezést, amely csökkenti az Európai Unió és egyéb politikai irányító testületek hatáskörét, és azt a polgárokra ruházza át.

Szeretnék több rugalmasságot kérni. Miért kellene előzetesen meghatároznunk, hogy a polgárok mivel kapcsolatban hozhatnak létre kezdeményezést? Ha szeretnének egy kérdést felvetni, akkor legyünk felelősségre vonhatók, és osszuk meg velük a gondolatainkat. Ha arról van szó például, hogy egy székhelye legyen a Parlamentnek, akkor válaszolnunk kell. Miért kellene elhárítanunk ezt a kérdést? Foglalkozzunk azokkal a kérdésekkel, amelyeket a polgárok feltesznek.

Egy dolgot szeretnék világossá tenni, és ez az átláthatóság. Nagyon nehéz egy személynek vagy egy csoport polgárnak összegyűjtenie a szükséges számú aláírást. Ezért előre látható, hogy számos olyan szervezet jön létre, amely az aláírások gyűjtését szervezi majd. A finanszírozásuknak átláthatónak kell lennie, hogy ne legyenek olyan szervezetek, amelyek szabotálják a folyamatot azért, hogy több finanszírozást szerezzenek olyan kezdeményezésekhez, amelyekben hisznek. A kezdeményezése legyen valóban a polgároké, és ne a civil szervezeteké vagy a nem kormányzati szervezeteké.

Søren Bo Søndergaard, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr, polgáraink Európai Unió iránti bizalmatlansága egyre nő. Az uniós választások alacsony részvételi aránya magáért beszél. Ha az uniós polgári kezdeményezést úgy értelmezzük, hogy annak előnyeit csak kevesen képesek majd kihasználni, akkor az csak súlyosbítja a helyzetet. Csoportunk kevésbé szigorú szabályokat szeretne. A problémák például egész Európát érinthetik, még akkor is, ha az első egymillió aláírás csak pár országból származik. De mi is mint az Európai Parlament tehetünk azért, hogy komolyan lehessen venni a polgári kezdeményezést. Hozhatunk olyan határozatot ebben az ülésteremben, miszerint valahányszor jóváhagynak egy polgári kezdeményezést, mindannyiszor vitát tartunk itt róla. Olyan vitát, amelynek a végén nyilatkozatot teszünk a kérdéses kezdeményezésről. Így komolyan vesszük a polgárok kéréseit, és remélem, hogy a csoportok együttműködhetnek, hogy elfogadjuk azokat például az eljárási szabályzat módosításával.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Tisztelt elnök úr! Eddig a pillanatig mindenkit meghallgattam józan, azaz nagy adag szkepticizmussal. Végül is saját tapasztalatunkból tudhatjuk, amelyet a hollandiai, franciaországi, és nem utolsósorban írországi népszavazások alapján gyűjtöttünk össze, hogyan válaszol az eurokrácia az emberek akarataira és ennek a vágnak a kifejezésére. Mi is alapjában véve az uniós polgári kezdeményezés? Lényegében nem más, mint egy csillapítószer, egy ámítás, amely a polgárok csöppnyi részvételét sejteti a Lisszaboni Szerződésben anélkül, hogy valóban bevonná ezt a részvételt a döntéshozatali folyamatba. Ez egyértelműen tudható abból, amit eddig megtanultunk: bonyolult eljárások, a témakörök korlátozása, és ha bármi is lenne belőle a végén, akkor azt megfontolják, és ugyanolyan eurokratikus és nem demokratikus módon döntenek róla, mint korábban. Európában kötelező érvényű népszavazásokra van szükség például Törökország csatlakozásával kapcsolatban. Ezekre szükség van a demokrácia visszaállításához, de sajnos az uniós polgári kezdeményezés nem több mint ezeknek a kasztrált karikatúrája.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, üdvözlöm López Garrido úr és Šefčovič úr nyilatkozatait.

Az új Lisszaboni Szerződés arra ösztönöz minket, hogy gyorsan fogadjuk el azokat a rendszerezett intézkedéseket, amelyek előmozdítják a polgári kezdeményezést. Ez az európai nép létezésének a bizonyítéka.

Valóban, jól ismert tény, hogy az Európai Uniót ért legeléesebb bírálatok egyike az, hogy felépítése nem teljes mértékben demokratikus. A Lisszaboni Szerződés számos módon megpróbálta csökkenteni a demokráciadeficitet, például rendelkezett arról, hogy európai polgárok – legalább egymillió fővel – jogalkotási kezdeményezésre javaslatot nyújthatnak be.

Ennek az új eszköznek bizonyos fokú fontossággal bíró jogi hatást kell elérnie ahhoz, hogy komoly eszköz legyen. Egyértelmű, hogy nem lehet egyenértékű a már meglévő petíciókkal, amelyeket emberek széles köre már aláírt, tehát világosan megkülönböztetésre van szükség, és úgy kell szabályozni, hogy ne lehessen vele visszaélni, de lehetővé tegyen széles körű vitákat, amely a tájékozott és ellenőrizhető népszerű konszenzus kifejezése.

A Lisszaboni Szerződés 11. cikkében rögzített kezdeményezés szimbolikus jelentősége a legfontosabb. A demokratikus deficitet nemcsak az emberek képviselőinek döntéshozó hatalma, hanem magának az európai népnek a léte kezeli, amely nem csak az egyes nemzetek állampolgárainak matematikai összege.

Az itt tárgyalt szabályokkal kapcsolatban tehát két fontos szempontot kell megemlítenem: az első, hogy a kezdeményezés tárgyának – ahogy azt már előttem is mondták – európainak kell lennie; a második az aláírók minimális számának szétosztása jelentős számú tagállam között, hogy a választási arányának megfelelően megfelelő százalék jusson egy országra.

Remélem, hogy az új szabályoknak köszönhetően Franciaország, Olaszország, Németország, Spanyolország és a többi ország érzi majd, hogy ők elsősorban Európa polgárai.

Zita Gurmai (S&D). – Tisztelt elnök úr! A Lisszaboni Szerződés egyik legfontosabb újítása az uniós polgári kezdeményezés, amelynek célja, hogy nőjön a közvetlen demokrácia Európában. Ezt az új eszközt megfelelően kell használni úgy, hogy annak minden előnyét ki kell használni. Biztosítani kell továbbá a hitelességét is.

Ebből a szempontból fontos követelményekkel kell foglalkozni. Engedjék meg, hogy most a sok közül csak kettőt említsek. Az összegyűjtött aláírásokat megfelelően kell hitelesíteni. Ez a döntő fontosságú kérdés komoly problémákat okozhat, mivel a vonatkozó jogszabályok különböznek a tagállamokban. Optimális megoldást kell találnunk. Meg kell találni az egyensúlyt a különböző szabályok és a közös követelmények között.

A második kérdés a kezdeményezés elfogadhatóságára vonatkozik. Ismételt megemlítem, hogy minden szempontot alaposan meg kell vizsgálni, hogy megtaláljuk a legjobb módszert. A nyilvános viták témaköreit kellene korlátozni az Unió értékeinek védelmében, vagy győzedelmeskedjen a szólásszabadság? Vagy ezek az elvek kölcsönösen kiegészítik egymást?

Üdvözlöm Šefčovič alelnök úr és a spanyol elnökség haladó szellemű munkáját, amiért hálás is vagyok. Örülök, hogy az érdekelt feleknek lehetőségük volt februárban megbeszélni azokat a legfőbb kérdéseket, amelyeket meg kell oldani a polgári kezdeményezés működéséhez.

Szeretném megtudni az ülés kimenetelét. Hogyan és mely szakaszban fogja kezelni a Bizottság az aláírások hitelesítésével és a kezdeményezés elfogadhatóságával kapcsolatos kérdést? Amikor jelentést készítünk elő itt az Európai Parlamentben, akkor természetesen világosan kell látnunk, hogy milyen megközelítést alkalmazzunk majd. Határozottan hiszek abban, hogy az európai polgárok képviseléséért vagyunk itt, és tisztában kell lennünk azzal, hogy képesek vagyunk mindannyiunknak nagyon hangsúlyos üzenetet küldeni.

Határozott meggyőződésesem, hogy a spanyol elnökség remek munkát végez a trió tagjaként, Belgium és Magyarország társaként. Ismételt megemlítem nagyon köszönöm, alelnök úr. Kiváló munkát végzett. Folytassuk továbbra is így.

Diana Wallis (ALDE). – Elnök úr, ebben az eszközben hatalmas lehetőségek vannak, és a demokrácia jelét sugározhatja Európa felé.

A saját országomban, ha egy jogalkotási kezdeményezést szeretnénk átvinni, keresni kell egy parlamenti képviselőt, annak valamilyen szerencse folytán meg kell nyernie a lottót vagy valamilyen éves sorsolást, és akkor lehet, hogy beszél róla a kormány.

Ezért úgy gondolom, hogy valami nagyon fontosat és izgalmasat adunk az európai polgárok kezébe. Ez büszkeséggel tölt el, de felhasználóbarátnak, elérhetőnek és hitelesnek kell lennie, vagyis már az elejétől szigorúan meg kell határoznunk, hogy az EU hatásköre alá kell tartoznia, és meg kell felelniük az emberi jogoknak.

Képesnek kell lennünk támogatni a kezdeményezőket a technikai követelményeknek való megfelelésben. De a legfontosabb, hogy a parlamenti képviselőknek is fel kell készülniük, hogy együttműködjenek a kezdeményezés létrehozóival. Ez nem veszélyezteti a jogainkat. Ez olyasvalami, amiben összefoghatunk a polgárokkal, de nekik kell a Bizottság elé irányítani az üzenetüket. Mi segíthetünk, és így valódi európai demokráciát hozhatunk létre.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Tisztelt elnök úr! Kollégám, Häfner úr megemlített pár feltételt, amellyel biztosítani lehet, hogy a kezdeményezés megvalósítható, hiteles és legitim legyen.

Felhívnam a Ház figyelmét egyrészt a Gazdasági és Szociális Tanács véleményére, amely nagyon érdekes és fényt vethet a majd meghozott döntésekre, másrészt arra a tényre, hogy a részvételi demokrácia akkor működik, ha mindenki, vagyis a parlamenti képviselők, a Tanács, a civil szervezetek és azok a szervezeten kívüli polgárok, akiknek a polgári kezdeményezés lehetőséget teremt, szerephez jut.

Ebben a tekintetben, biztos úr, a szerződés 11. cikke alapján, amely megteremti a civil társadalommal folytatott strukturált és szervezett párbeszéd lehetőségét, szeretném megkérdezni Öntől, milyen típusú kezdeményezést képzel el a szerződések által biztosított társadalmi párbeszéd modellje alapján, és szeretném tudni, hogy a civil társadalommal folytatott strukturált és intézményközi párbeszédet a polgári kezdeményezés mentén kívánja-e megszervezni, amely nagyon érdekes és hasznos.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Tisztelt elnök úr! Most, hogy életbe lépett a Lisszaboni Szerződés, a polgárok polgári kezdeményezéseket hozhatnak létre. Ez fejlődést jelent, mivel a polgárok túlságosan eltávolodtak Európából, és nehéz őket bevonni a politikai fejleményekbe. Az uniós polgári kezdeményezésre úgy gondolok, mint egy jó lehetőségre, amely növeli Európa támogatottságát a polgárok körében.

Elnök úr, határozottan szeretném felhívni a figyelmét egy nemrég indított polgári kezdeményezésre. Kastler úr, aki ma jelen van a Házban, tett egy kezdeményezést, miszerint a vasárnap legyen munkaszüneti nap, amelyet pihenéssel kell eltölteni, és a család, a nyugalom számára kell megőrizni. Teljes mértékben támogatom a kérését, és azon vagyok, hogy Kastler úrral közösen a lehető legtöbb aláírást gyűjtsük össze Hollandiában. Megkérek mindenkit, hogy támogassa és népszerűsítse ezt a kezdeményezést. Az ehhez hasonló kezdeményezések jelzik, hogy mi fontos a polgárok számára. Arra kérem tehát a Parlamentet és a Bizottságot, hogy vegyék komolyan ezeket a jelzéseket, mert Európa van a polgáraiért és nem fordítva.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Tisztelt elnök úr! A jelentősebb szerep, amelyet a Lisszaboni Szerződés biztosított az Európai Parlamentnek, valamint az uniós polgári kezdeményezés fontos lépések az európai demokrácia megerősítése felé. De ahhoz, hogy a kezdeményezés betöltse szerepét, olyan eljárásokkal kell rendelkezni, amelyek nem korlátozzák demokratikus jellegét már az elején.

Az Európai Parlament jelenleg nem játszik szerepet a polgári kezdeményezés folyamatában. A korábbi Parlament azt szavazta meg, hogy a Bizottságnak kell eldöntenie azt, hogy a beküldött kezdeményezések közül melyeket fogadnak el és melyeket utasítanak el. Úgy gondolom, hogy az Európai Parlamentnek itt nagyobb szerepet kell vállalnia. A Parlamentnek együtt kell működnie a Bizottsággal a kiértékelések során, és véleményt kell mondania a benyújtott kezdeményezésekről. Így a javasolt kezdeményezések elfogadhatóságáról szóló döntések egyenlő mértékben függenek a választópolgárok képviselőitől is, és nem csak a végrehajtó hatalomtól. A Parlament az Európai Unió egyetlen olyan intézménye, amelyet szabad, demokratikus választások keretében választanak meg, a polgári kezdeményezés pedig az emberek problémáiról és nézeteiről szól. Ha egy kezdeményezést elutasít a Bizottság, vagyis az a végrehajtó hatalom, amelynek azt hatályba kellene helyeznie, akkor ezt a polgárok nem fogják megérteni.

Az is fontos, hogy a kezdeményezés szervezője (társadalmi vagy nem kormányzati szervezet) – noha nem feltétlenül kell benyújtania jogalkotási indítványt –, egyértelműen és világosan meghatározza a kezdeményezés tárgyát és célját. Én is úgy gondolom, hogy a kezdeményezésekkel kapcsolatos eljárásokat harmonizálni kell a tagállamokban, mert ha túl nagyok a különbségek, akkor nehéz lesz széles körű támogatást szerezni ezeknek a kezdeményezéseknek.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) A polgári kezdeményezés mint az uniós polgárok hatáskörében álló eszköz jelentős előrelépést jelent a demokrácia fejlődésében, és a széles nyilvánosság politikai életben való közvetlen részvételében.

Nagyra értékelem hozzáállását ehhez a témához, Šefčovič biztos úr. Szeretnék visszautalni kolléganőm, Gurmai Zita kérdéseire, mert én is úgy gondolom, hogy azokra választ kell találni. Az egyik a formálissá tétel helyére és módszerére vonatkozik, azaz arra, hogy milyen helyszínen gyűjtsék össze a kezdeményezéshez

szükséges aláírásokat: egy kormányzati irodában vagy valahol az utcán. Ezzel kapcsolatban felmerül az a kérdés is, hogy ez ütközik-e más emberi jogokkal, például a szólásszabadsággal.

A második kérdés a kezdeményezés finanszírozására vonatkozik. Ki felel a polgári kezdeményezés finanszírozásáért? Az Európai Unió, vagy egy tagállam, vagy a kezdeményezést létrehozó polgárok? A legrosszabb forgatókönyv szerint a demokrácia elve sérülne azáltal, hogy a részvétel feltétele a fizetőképesség lenne.

Végül, de nem utolsósorban megemlíteném, hogy a Bizottság feladata megállapítani az aláírásgyűjtéshez szükséges időt, az összegyűjtés érvényes módját, szem előtt tartva, hogy a teljes mechanizmusnak nyitottnak és átláthatónak kell lennie annak érdekében, hogy az Európai Unió egész területén működő érdekcsoportok ne élhessenek vissza azzal.

Köszönetemet fejezem ki Önnek, biztos úr, és remélem, hogy sikerrel jár.

Marian Harkin (ALDE). – Elnök úr, olyasvalakiként, aki kétszer kampányolt a Lisszaboni Szerződés megszavazása mellett, és a polgári kezdeményezést pozitív dologként támogatta, nem értek egyet a kollégámmal. Úgy gondolom, hogy nem csak takarózunk ezzel. Természetesen vannak korlátok, de vannak benne lehetőségek is, és ez egy valós lépés a részvételi demokrácia előremozdítása felé.

Erről már beszéltem polgárokkal. Elősegítettem, hogy a polgárok részt vegyenek a Bizottság konzultációján és a Petíciós Bizottság meghallgatásain. De nemcsak konzultálnunk kell a polgárokkal, hanem meg kell hallgatnunk a mondanivalójukat, és meg kell bizonyosodnunk arról, hogy minden általunk létrehozott jogszabályba befoglaljuk a nézeteiket.

Ez lehetőséget teremt az EU-intézményeknek, hogy egyértelműen megmutassák, a polgári kezdeményezés a kezdetektől végig az európai polgárok nézeteit tükrözik majd. Ennek a jogalkotásnak polgárbarátnak és jól láthatónak kell lennie. Könnyen elérhető támogatást is biztosítani kell továbbá, és segíteni kell a petíciókat szervező polgárokat. Egyértelműen meg kell állapítani, hogy a Bizottság hol intézkedhet és hol nem. További vádaskodásokhoz vezetne a demokratikus deficitre vonatkozóan, és a polgárok cinikus megjegyzéseihez és bosszúságához vezetne, ha egy petícióhoz összegyűjtenek egymillió aláírást, és kiderülne, hogy az nem az EU hatáskörébe tartozik.

Ezt tehát egyértelműen tisztáznunk kell, és proaktívnak kell lennünk. Habár mindent lehetőséget ki kell préselnünk ebből a jogszabályból, nem ígérhetünk többet, mint amit teljesíteni is tudunk. A polgári kezdeményezés olyan, mint egy újszülött. A lehetőségei korlátozottak, és vigyázni kell rá, amikor megteszi első lépéseit.

ELNÖKÖL: SCHMITT ÚR

alelnök

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, az eszköz tervezésekor hatalmas felelősség nyomja a vállunkat, mivel az európaiként gondolkodó polgárok abban bíznak, hogy európai ügyekkel európai szinten foglalkozhatnak. Mindenáron el kell kerülnünk a petíciókkal kapcsolatban jelentkező hibákat. El kell kerülnünk, hogy az uniós polgári kezdeményezés siratófal legyen, ahol semmilyen következménye sincs a panaszoknak. Az aktív polgárok várják az eredményt. Várják, hogy milyen formába öltjük a kezdeményezést.

Ha túl szigorú korlátokat szabunk, akkor ezzel jelentős európai potenciált hagyunk elveszni. Gondolkodjon el ezen. Hatalmas erőfeszítést kell tennünk az érdekelt feleknek, hogy egy adott témával kapcsolatban összegyűjtsenek egymillió aláírást. Ha ezeket úgy dobjuk a kukába, hogy nem megfelelően foglalkoztunk velük, és nincsenek követő intézkedések, akkor azzal rossz szolgálatot tettünk az európai demokráciának. Ezért különösen fontos az, hogyan kezeli ezt a kérdést a Bizottság. Számomra ez a kulcsfontosságú kérdés.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Tisztelt elnök úr, Šefčovič úr, López Garrido úr, hölgyeim és uraim! A polgári kezdeményezés kiegészíti az igazi európai polgári társadalom létrejöttét. Ez új lehetőség az európai polgárok számára, hogy nagyobb beleszólásuk legyen a döntéshozatali folyamatba. Remélem, hogy ennek a bevezetése erősíti a polgároknak azt az érzését, hogy ugyanahhoz az entitáshoz tartoznak, vagyis Európánkhoz, mivel sajnálatos módon ez az érzés nagyon gyenge és túlságosan gyakran hiányzik is.

A kezdeményezés jelenlegi végrehajtásával kapcsolatos technikai, adminisztratív és gyakorlati szempontokon túl úgy gondolom, hogy az üzenetünknek politikai jellegűnek kell lennie. Nem szabad elfelednünk a kezdeményezés bevezetését alátámasztó irányelveket: hozzuk közelebb egymáshoz a polgárokat és az

intézményeket, ösztönözzük, hogy érdeklődjenek Európa iránt, támogassuk a részvételüket, és váljanak az európai politikák érdekelt feleivé. Ezt mindig figyelembe kell vennünk.

Legyen szó akár arról, hogy legalább hány tagállamból kell az aláírásoknak származniuk, az aláírásokat hogyan kell gyűjteni, hitelesíteni és ellenőrizni, akár arról, hogy hogyan oldjuk meg a kezdeményezések elfogadhatóságát, biztosítanunk kell a polgároknak, hogy akadályok nélkül mutathassák be kezdeményezéseiket.

Szeretném például megemlíteni, hogy az aláírások közjegyzői hitelesítése költségének méltányosnak kell lennie. Egyes tagállamok, amelyek nemzeti szinten már bevezették ezt a típusú kezdeményezést, időnként hatalmas költségeket számítanak fel erre. Ezeket az akadályokat kell elhárítanunk a polgári kezdeményezés elől.

Végül arról szólnék, hogy nem szabad elfelejtenünk Parlamentünk fokozott szerepét. Nagyobb mértékben kell bevonni a kezdeményezés végrehajtási folyamatába, mert a Parlament az európai polgárok demokratikus akaratának az őre, és a költségvetés átláthatóságának garانتálója. Csak így lesz az Unió lelke igazi demokratikus szív.

Proinsias De Rossa (S&D). – Tisztelt elnök úr! Ez az egyik legfontosabb demokratikus előrelépés az Európai Unió számára. Írországból az emberek kétharmada tette le szavazatát a Lisszaboni Szerződés mellett, és ennek az egyik oka a polgári kezdeményezés elérhetősége volt. Most először kérhetik a polgárok több nemzetet átfogó kezdeményezés keretében a Bizottságot, hogy javaslatokkal álljon elő. De ennek a folyamatnak átláthatónak kell lennie. Tudnunk kell, hogy kik szervezik ezeket a kezdeményezéseket, és tudnunk kell azt is, hogy kik finanszírozzák ezeket a javaslatokat. Nem hagyhatjuk, hogy a vállalati érdekek érvényesüljenek.

A Bizottság, aki arról dönt, hogy eljár-e a javaslat alapján, véleményem szerint nem lehet az a szerv, amely az elfogadhatóságról is dönt. Úgy gondolom, hogy ki kell bővíteni az ombudsman szerepét, hogy ő döntsön központi, európai szinten, hogy mi elfogadható és mi nem.

A résztvevő tagállamok minimális száma véleményem szerint legyen hét és ne kilenc, ahogy azt javasolták és tanácsolta a Bizottság, és ragaszkodom ahhoz, hogy a szerződésben megállapított egymillió küszöbhez nem szabad nyúlni. Nem szabad úgy megemlíteni, hogy nagy legyen a tagállamokban a polgárok aránya, vagy nagy legyen a tagállamok száma. Rendkívül fontos a szerződéseknek való megfelelés.

És végül annyit mondanék, hogy lehetővé kell tennünk a polgároknak, hogy az interneten keresztül regisztrálhassanak.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (ES) Tisztelt elnök úr! Először spanyolul szeretném megköszönni a spanyol elnökségnek, hogy a kezdeményezést a tervezettnél korábban mutatták be. Hálás köszönetem érte.

. – (DE) Most pedig németül folytatom a beszédem. Szeretném megköszönni a Bizottságnak, hogy intézkedett a spanyol elnökség kezdeményezésével kapcsolatban, és mert kimondta: „Rendben, ennél gyorsabban cselekszünk, és a javaslatot jövő héten előterjesztjük.” Reméljük, hogy nyárra megszületik a végleges javaslat. Ez nagyon fontos, hogy meg tudjunk felelni a polgárok elvárásainak.

Mint ahogy azt előttem is sokan mondták már, én is úgy gondolom, hogy a kilenc tagállam túl sok. Javasolnám, hogy kezdjük öttel, ami a tagállamok egyötöde. Nem könnyű feladat egymillió aláírást összegyűjteni, még az internet felhasználásával sem. De nagyon fontos megmutatnunk a polgároknak, hogy szeretnénk, ha részt vennének közös Európánkban, és igazi európai vitát tartanánk. Úgy gondolom, hogy már a folyamat elején el kell kezdeni a kezdeményezés jogi, formális és tartalmi ellenőrzését, és nem csupán akkor, amikor már megkezdődött az aláírások összegyűjtése. Továbbá támogatni kell a kezdeményezéseket is, például azok lefordításával. Ha ez megtörténik, akkor ismét – fokozottabban – fellelkesíthetjük a polgárokat közös Európánk iránt.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Biztos úr, köszönöm, hogy felvázolta a következő lépéseket. A koncepcionális céloktól és a Lisszaboni Szerződés pár sorától eljutottunk egy olyan irányelvig, amelyen keresztül szabályozni lehet az Európai Uniót.

A polgári kezdeményezés az európai integráció egy további eszköze lehet az EU polgárai számára. A tagállamok polgárainak lehetősége lesz európai intézményeknél lobbizni. Arra viszont rá kell mutatni, hogy a polgári kezdeményezéshez való jog lehet, hogy demokratikus eszköz, de megnyitja a kaput egy szövetségi Európai Unió felé. Támogatom a polgári kezdeményezést, de szükséges a lehető leginkább bevonni a

tagállamok illetékes hatóságait. A nemzeti alkotmányok védelmének elsőbbséget kell élveznie és garantálni kell azokat.

Ahogy azt a biztos úr is mondta, ennek a kezdeményezésnek kiegyensúlyozottnak kell lennie, és hozzátennem, nem szolgálhat ürügyül a szubszidiaritás elvének veszélyeztetéséhez. Az intézkedés alkalmazásának keretét egyértelműen meg kell határozni, így elkerülhetjük az irreális elvárásokat bizonyos intézmények és főképpen az uniós polgárok részéről.

Judith A. Merkies (S&D). – Elnök úr, nagyon örülök a polgári kezdeményezésnek. Ha nem bánja, hollandul fejteném ki, hogy miért is vagyok ilyen boldog.

. – (NL) Tisztelt elnök úr! Nagyon örülök az uniós polgári kezdeményezésnek, mert a polgárok jelenleg csak ötévente jelezhetik a kívánságaikat, de így a köztes időszakban is lehetőségük van igazi szerepet játszani az Európai Unióban. Az is fontos tehát, hogy tudják, mikor kopogtathatnak ajtónkon. Vagyis nem nálunk, hanem az Európai Bizottságnál. Az utca embere tudja, hogy mikor fordulhat a Bizottsághoz? Széles körű tájékoztató kampányra van szükség, hogy ezt tudják a polgárok. Azt kell mondanom, hogy a polgári kezdeményezés akkor lesz igazán érett, ha az egymillió aláíró polgár szavát az uniós intézmények komolyan veszik, amit a miniszterek és az állam-, illetve kormányfők is komolyan vehetnek. Ez természetesen azt jelenti, hogy azt az egymillió polgárt is komolyan kell venni, akik meg szeretnék szüntetni az Európai Parlament strasbourg-i székhelyét.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Biztos vagyok abban, hogy a szerződés által az európai polgárok számára nyújtott kezdeményezési jog közelebb hozza az embereket Európához és az uniós intézményekhez, mint az Unió által finanszírozott és drága felvilágosító kampányok, amelyek elegendő szerény eredményt produkáltak. A választási eredmények is ezt jelzik.

A kezdeményezés valóban tovább erősíti a demokráciát, mivel lehetővé teszi a polgároknak, hogy közvetlenül javasoljanak jogszabályokat. Más szóval a közvetlen demokrácia olyan formája, amely kiegészíti a parlamenti képviseletet.

Nem engedhetjük, hogy ez a lehetőség kicsússzon a kezünk közül. A Bizottságnak meg kell bizonyosodnia arról, hogy a kezdeményezési jog egyértelmű, érthető és hozzáférhető legyen, valamint támogassa a polgárokat a folyamat kezdő szakaszától az aláírásgyűjtésig, például a javaslataik elfogadhatóságának meghatározásával. Ez egy gyakorlati hozzájárulás az európai demokráciához.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Tisztelt elnök úr! Gyakran emlegetjük, hogy növelni kell az európai polgárok részvételét, hogy közelebb kell kerülnünk az Unió intézményeihez, az összes tagállam polgáraihoz. Erről hevesen vitáztunk az utolsó uniós választásokon, amikor azt láttuk, hogy sok tagállamban a részvételi arány nagyon alacsony volt.

Azóta egy nagyon fontos dolog történt, ami megváltoztatta az Unió szerkezetét és működését. Természetesen a Lisszaboni Szerződésre gondolok, arra a fontos szerződésre, amelynek a központjában a polgár áll, alappillére pedig az, hogy hogyan kerülünk mindannyian, a Parlament, a Bizottság és a Tanács közelebb a polgárokhoz. Az elvet a 11. cikk (4) bekezdésében foglalt polgári kezdeményezés konkrétan kifejezi. Ez egy fontos és kivételes megállapodás, amely elősegíti a demokráciát, a politikai egyenlőséget és az átláthatóságot.

Természetesen azt akarjuk, hogy ezt a megállapodást megfelelően tartsák be és alkalmazzák a gyakorlatban. És itt kezdődnek a problémák. Miközben képviselőtársaim jogosan emelik ki annak a szükségét, hogy a folyamat legyen megbízható, hogy a Bizottság és a Parlament szerepe legyen meghatározva, mindannyiunknak együtt kell működnünk annak érdekében, hogy ez a fontos polgári kezdeményezés ne vesszen kárba az aláírások összegyűjtését követően.

Következésképpen mindannyiunk felelőssége a kezdeményezés támogatása. Mindannyiunk felelőssége, hogy elmagyarázzuk ezt a jogot, amellyel európai polgártársaink immár rendelkeznek, és hogy megértessük velük, hogy az Unió intézményeinek szintjén személyesen is elindíthatnak folyamatokat más beavatkozása nélkül.

De mindenekfelett egyértelműnek kell lennie az üzenetünknek, egyszerű és érthető folyamatot kell tartalmaznia, amely mindenki, a polgárok, a Parlament, az Unió intézményei, a tagállamok és a folyamatban érdekelt minden fél számára működik.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Pár hónappal ezelőtt arról beszéltünk, hogy a Lisszaboni Szerződés sosem lép hatályba. De mégis itt vagyunk, és arról kezdünk el gondolkodni, hogyan hajtsuk végre, és milyen rendelkezéseket állapítsunk meg.

A Lisszaboni Szerződés fontos hozzájárulás a demokratikus deficit elleni küzdelemhez. A parlamentek (a nemzeti parlamentek és az Európai Parlament) megerősítéséről beszélek. De még inkább az Európába való befektetésről beszélek az emberek előnyére, ahol szabályok vannak a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségre és a szubszidiaritás ellenőrzésére vonatkozóan, és ahol megvalósul ez az innovatív kezdeményezés, amely közös cselekvésből ered.

Támogatom, amiket képviselőtársaim, különösen kollégám, Méndez de Vigo úr mondott, de szeretném hangsúlyozni, hogy az eszköz szabályozásakor bizonyosodjunk meg arról, hogy az valóban egész Európára kiterjed. El kell kerülni, hogy csak egy vagy pár tagállam polgárainak akaratát fejezze ki. Olyan megoldást kell találnunk azonban, amely ösztönzi a nyilvánosság bevonását. Ha választanunk kell aközött, hogy nagyon szigorú vagy inkább nagylelkű legyen, akkor én a nagylelkűség mellett szavazok. Ha olyan megoldással állunk elő, amely elijeszti a nyilvánosságot a részvételtől, akkor eláruljuk a Lisszaboni Szerződés szellemét, és megtagadjuk az európai nyilvánosságot, mert, hölgyeim és uraim, több Európára van szükségünk, egy olyan Európára, amelynek a középpontjában az emberek állnak. Szükségünk van az európai nyilvánosság nagyobb fokú részvételére, és hogy aktívabban gyakorolják polgári jogaikat.

Milan Zver (PPE). – (SL) Szeretném kifejezni elégedettségemet és örömet, mivel ma azt a kezdeményezést beszéljük meg, amely szerintem egészen biztosan csökkenti vagy részben megszünteti a demokratikus deficitet.

Általánosságban véve a demokrácia ma egy lépést tesz visszafelé. Egyes tanulmányokból arra lehet következtetni, hogy a demokratikus párbeszéd egyre csökken, és a demokrácia fogalma nem jelent mást csak a demokratikus választásokat. Ez mind hatással van polgáraink hangulatára, akik egyre inkább passzívvá válnak, és ezt jól mutatja a választáson megjelentek aránya és a demokrácia intézményeibe vetett bizalom hiánya.

Ezért nagyon fontos volt, hogy elfogadtuk a Lisszaboni Szerződést, mert kiterjeszti a parlament szerepét, legyen szó akár a nemzeti parlamentekről, akár az Európai Parlamentiől. De mindenekelőtt lehetővé teszi, hogy a polgárok kezdeményezéseket telessenek, és örülök, hogy erről van szó. Ennek eredményeként olyasminek vagyunk szemtanúi, ami az európai demokrácia Európa szintjén formát öltő projektjeként írható le, és úgy gondolom, hogy nagyot léptünk előre ebben a tekintetben.

De ezt az úgymond európai demokráciát természetesen ki kell terjeszteni más területekre is, például az Európai Bizottság tagjainak jelölésére is. Röviden, számos olyan terület, amelybe az uniós intézmények be vannak vonva, tovább bővíthető demokratikus értelemben. Szilárd meggyőződése, hogy ez a projekt, vagyis ez a kezdeményezés nagymértékben erősítheti az európai demokráciát.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, csodálatos lehetőség előtt állunk ma. Lehetőségünk van egy értéket megerősíteni, név szerint a részvételi demokrácia eszközét, amelyet a polgároknak ajánlunk fel a Lisszaboni Szerződés értelmében. Pár hónapja folyik vita erről az eszközről, amely véleményem szerint olyan abszolút érték, amelyet őriznünk kell.

Biztos vagyok abban, hogy fontos lesz egyértelműen és pontosan meghatározni, hogy mit is jelent a jelentős számú tagállam kifejezés. Olyan kritériumot kell használnunk, amellyel egyrészt arra ösztönözzük a polgárokat, hogy részt vegyenek az intézményekben, másrészt minket is ösztönözzön arra, hogy demokratikus hitelességet adjunk ennek az eszköznek.

A folyamatokat természetesen egyszerűsíteni kell, legyenek egyértelműek és rugalmasak. Meglátogattam számos iskolát az utóbbi hetekben, és ott szívesen meghallgattak, de a legfontosabb tapasztalat az volt, hogy a gyermekek is nagyobb szerepet szeretnének játszani a kifejezetten a Lisszaboni Szerződés miatt változó Európában. Ezért átláthatóságra, tárgyilagosságra és változásra van szükség, hogy az eszköz a társadalmat, de ugyanakkor az intézményeket is szolgálja. Felszólítom tehát a Parlamentet, hogy a Bizottsággal és a Tanáccsal közösen döntsenek az egyszerűsített eljárásokról.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Egyike vagyok azoknak, akik létrehozták az első, a vasárnap védelméről szóló polgári kezdeményezési petíciót. Ma az az öröm ért minket, hogy megvitathatjuk azt a lehetséges módot, amivel bevonhatjuk a polgárokat az európai politikai munka

folyamatába, amiről később döntést is hozunk. Ez azt jelenti, hogy ez egy lehetséges módszer, amivel több demokráciát teremthetünk, és harcolhatunk az ellen, hogy polgáraink belefáradjanak az európai politikába.

De nem csak dicséretet akarok mondani. Két kérésem lenne, most, hogy ez a rendelet az utolsó szakaszába ért. Először is, mi, európaiak jelentős technológiai fejlődést értünk el. Arra kérem ezért önöket, hogy tegyék mérvadó eszközzé az internetet, hogy jogilag azután kötelező erejű elektronikus aláírásokkal is elfogadható legyen egy egymillió aláírással rendelkező polgári kezdeményezés.

Másodszor szeretnék rámutatni arra, hogy amit most itt teszünk, csupán az első lépés. Szeretnék még egy lépést tenni. A polgárok már rendelkeznek a kezdeményezés jogával. Az lenne a kívánságom, hogy a jövőben európai szinten is legyenek olyan népszavazások, mint amilyenek nálunk Bajorországban vannak. Elindul egy népszavazási kezdeményezés, és ha azt megfelelő számú ember aláírta, akkor lehetőség van népszavazást tartani. Szeretném, ha Európában is lenne ilyen népszavazás.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D). – (PL) Tisztelt elnök úr! Az uniós polgári kezdeményezésről most fejeződtek be a nyilvános konzultációk, és az derült ki, hogy a konzultációkon csak 323 válaszadó volt. Ez az eredmény azt mutatja, hogy az összes uniós intézménynek erőteljesebben kellene most részt vennie az új eszköz előmozdításában, mert jelenleg az látható, hogy egyelőre csak kevés ember tud annak létezéséről. A konzultációk eredményei viszont megmutatják, hogy a Bizottságnak hogyan kellene megterveznie a megfelelő végrehajtási jogszabályokat.

Elsősorban közös elveket kell létrehozni, amelyeket az egész Unióban alkalmazni kell. Ezek az aláírások összegyűjtésére és hitelesítésére vonatkoznak, valamint annak a biztosítására is, hogy ugyanazok a – például korhatárokkal kapcsolatos – követelmények vonatkozzanak a polgárookra.

A másik fontos dolog, hogy bevezessük az elfogadhatóság előzetes értékelésének bizonyos formáját azt feltételezve, hogy a kezdeményezések és a kezdeményezők tisztában vannak azzal, hogy az elfogadhatóság hivatalos elismerése nem egyenlő azzal, hogy a Bizottság jogalkotási javaslatot terjeszt elő egy adott témával kapcsolatban.

Biztos vagyok abban, hogy az uniós polgári kezdeményezés fontos eszközzé válik, amelynek révén vitát tartunk a jövőben – széles körű vitát, amely minden európai polgárt érdeklő témákról szól. Ezért már nagyon várom a Bizottság megfelelő rendeletét.

Andrew Henry William Brons (NI). – Tisztelt elnök úr! A népszavazás, vagyis a közvetlen demokrácia használata nem egy egzotikus fajtája a demokráciának. Az az eredeti formája. Kormányzás az emberek által és nem az emberek nevében.

Hálásak lehetünk tehát az Európai Uniónak, hogy ezt bevezette. Szerintem nem. Az Európai Unió csak akkor szereti a demokráciát, ha kezelni tudja, és úgy alakítja, hogy azt az eredményt produkálja, amelyet szeretne. Hallottuk már, hogy az ilyen népszavazás megtartását rosszindulatú rendelkezések korlátozzák majd, például az EU illetékessége, vagy az emberi jogokról alkotott saját verziója, ami valójában nem más, mint politikai elnyomás, a szólásszabadság, sőt a gondolatszabadság korlátozása.

Még egy utolsó gondolat. A demokrácia az emberek, egy azonosítható és összetartozó egység általi kormányzást jelent, és nem egy tetszőlegesen összeválogatott személyek általi kormányzást. A tömeges migráció nehézzé tette ennek az elérését. Európa egésze már egyre kevésbé egy nép, mint ami valójában lehetett volna. De még mindig több mint a semmi, és legalább bebizonyíthatjuk, hogy ez a kezdeményezés üres ígéret volt.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Úgy gondolom, hogy az uniós polgári kezdeményezés a Lisszaboni Szerződés rendelkezéseibe való belefoglalása fontos lépés az Európai Unió demokráciájának megszilárdításában.

A demokrácia gyakorlásának és megszilárdításának másik fontos módja a népszavazások alkalmazása. Itt megemlíteném, hogy Romániában három népszavazást tartottunk 2004 óta, az utolsó az egykamarás rendszerre való váltásról, és a parlamenti képviselők számának csökkentéséről szólt. 51 százalékos volt a részvételi arány, a polgárok pedig egyértelműen a javaslat mellett szavaztak.

Üdvözlöm a Bizottság kezdeményezését, miszerint az interneten széles körű nyilvános konzultációt indít el a rendelettel kapcsolatban. Ez meghatározza majd az államoknak a számát, ahonnan össze kell gyűjteni az aláírásokat, az országokból származó aláírások minimális számát és a hitelesítési szabályokat.

Befejezésül szeretném megkérdezni a Bizottságot arról, hogy mikor lép hatályba ez a rendelet, mert véleményem szerint minél hamarabb véglegesíteni kell.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Biztos úr, hölgyeim és uraim! Az utóbbi években az Európai Unió polgárai bizalmi válságot éltek át. Ennek az egyik jele az alacsony részvételi arány az európai parlamenti választásokon, ami annak tulajdonítható, hogy a polgárok általánosan úgy érzik, szavazatukkal semmilyen módon nem befolyásolhatják az Unió eseményeit. Ezért nagy örömmel fogadom a polgári kezdeményezések lehetőségét, amelyet a Lisszaboni Szerződés tett elérhetővé az uniós polgárok számára, valamint a Bizottsággal való nyilvános konzultációt és a zöld könyvet is, amely a polgári kezdeményezés életre keltésének konkrét módjáról szól. Alapvetően egyetértetek a zöld könyvben található javaslatok többségével.

De ha segítő kezet nyújtunk, akkor nem kellene attól tartanunk, hogy az uniós polgárok azt meg is ragadják. Tehát, ha szeretnénk maximalizálni a polgárokkal folytatott párbeszédet, akkor ezek a korlátozó intézkedések túl szigorúak. Azokra a korlátokra gondolok, hogy mi legyen azoknak a tagállamoknak a minimális száma, ahonnan az aláírásoknak származniuk kell, és arra, hogy mi a meghatározása az úgymond jelentős számú tagállamok kifejezésnek. A tagállamok egyharmadát, vagyis jelenleg kilenc tagállamot előírányzó javaslat nagyon korlátozó, és nem realiztikus; ilyen feltételek mellett gyakorlatilag nem lehet kezdeményezéseket létrehozni. Ha ezt a számot 20 százalékra csökkentjük, akkor jó irányba haladunk, így az EU polgárai például tudomásul veszik azt, hogy az uniós politikák létrehozásakor nagyobb hangsúlyt helyezünk a makrorégiók szerepére. És miért is ne tennénk?

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Az európai polgári kezdeményezés lehetősége elősegítheti az európai kérdésekről szóló közéleti viták kialakulását, elvezetve egy valódi európai nyilvánossághoz. A civil társadalom képviselői csatornázhatják be azokat a társadalmi kérdéseket, amelyeket az EP-ben jelen lévő pártok nem tudnak vagy nem akarnak felvetni. A felmerülő kérdések közül egyet emelnék ki. Fontosnak tartom, hogy a Bizottság a tervezett kezdeményezések előzetes bejelentésével párhuzamosan, még az aláírásgyűjtés megkezdése előtt, esetleg egy bizonyos számú aláírás összegyűjtése után a közösségi jog és saját hatásköre alapján véleményezze az illető kedvezményes elfogadhatóságát. Az egymillió aláírás összegyűjtése után formai okokkal, illetve a jogalap hiányával indokolt visszautasítás rendkívül kedvezőtlen színben tüntetheti fel nemcsak a Bizottságot, hanem az egész Uniót is.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) A Lisszaboni Szerződés meghatározta a civil társadalom szerepének erősödését az uniós intézményekben, és azt a lehetőséget, hogy az európai polgárok jogalkotási javaslatokat kezdeményezhessenek. A polgárok kezdeményezési joga lehetővé teszi polgárok legalább egymillió fős csoportja számára, hogy felszólítsák az Európai Bizottságot, hogy egy adott területen jogalkotási kezdeményezéseket tegyen.

De ilyen sok aláírás összegyűjtése nagyon nehéz feladat, ezért a demokratikus részvétel hatékony mechanizmusának létrehozása és a kezdeményezés polgárok számára való hozzáférhetőségének biztosítása érdekében egyértelmű irányelvek, valamint egyszerű és megfelelő eljárás segítségével lehetőséget kell teremtenünk javaslat kezdeményezésére.

Sajnálatos módon a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése óta a gyakorlatban nem valósult meg a polgárok kezdeményezési joga. A polgári kezdeményezés egyetlen szempontját sem vitattuk még meg, és nincs konkrét cselekvési terv a kezdeményezések átláthatóságának és a demokratikus elszámoltathatóságnak a garantálására annak érdekében, hogy a polgárok ne váljanak a nagyvállalati érdekek képviselésének áldozataivá.

A civil párbeszéd tehát Európa és saját országom, Litvánia demokratikus modelljének legfontosabb eleme, és annak alapja. Arra szólítom fel a Bizottságot, hogy tegyen meg minden tőle telhetőt annak érdekében, hogy a polgárok kezdeményezési joga a lehető leghamarabb megfelelő módon megvalósuljon.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Tisztelt elnök úr! Kollégáink nagyon sok érdekes dolgot tettek az üggyel kapcsolatban, és egyhangúlag egyetértenek abban, hogy csodálatos lehetőséget nyújtunk a polgárainknak.

. – A polgári kezdeményezés erős és meggyőző érv volt amellet, hogy miért nem szabad nemmel szavazni a Lisszaboni Szerződésre az Írországi népszavazáson, kiváltképp azért, mert úgy érveltek, hogy ezzel az Európai Unió még több hatalomra akar szert tenni, és az nem egy olyan demokratikus lépés, amellyel a polgárokat akarják bevonni. De nem ugyanaz valamit egy szerződésbe foglalni és azt hatályba léptetni. Ez nagy különbség.

Egyrészt fennáll annak a – valós – veszélye is, hogy ezt a folyamatot szabotálják az érdekcsoportok és az erős lobbik, akiknek nem okoz gondot egymillió aláírás összegyűjtése. Ezért érdemes átgondolni kollégám, De Rossa úr javaslatát, miszerint az ombudsmant be kell vonni a folyamatba.

Másrészről azonban ez valódi lehetőségeket ad a polgárok számára. Érdemes megfontolni kollégám, de Castro úr által indított kezdeményezést, miszerint legyen-e különleges a vasárnap, és teremtközhöz hasonlóan mi is pihenni szeretnénk-e a hetedik napon, vagy az legyen ugyanolyan nap, mint a hét többi napja. Ezt nagyon fontos megfontolni.

Úgy vélem, sok itt a lehetőség, és nagyon várom a fejleményeket.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök úr! Megelégedettségemet szeretném kifejezni a mai vitával kapcsolatban. Ezt a vitát a Parlament kérésére tartottuk, a Parlament pedig kifejezetten a polgári kezdeményezés miatt szerette volna megtartani ezt a vitát. Olyan beszédek sorozatát hallottuk, amelyek egyértelműen támogatják a spanyol elnökség és a Tanács prioritását képező kezdeményezést. Támogatják továbbá a kezdeményezés gyors kivitelezését is.

Ebben a tekintetben úgy gondolom, hogy Šefčovič úr rendeletszövegének március 31-i bemutatásának bejelentését is nagy örömmel fogadtuk mindnyájan. Ismételtelen szeretném megköszönni a Bizottságnak, hogy az ügyvel ilyen gyorsan és ilyen nagy figyelemmel és lelkesedéssel törődtek, és mert ennek köszönhetően elindíthatjuk ezt a jogalkotási eljárást. Remélem, hogy a jogalkotási kezdeményezés elindításával ezt minél hamarabb befejezzük, és ezt a felszólalók többsége szükségesnek, sürgősnek és nélkülözhetetlennek tartja.

Értelmezhetjük ezt úgy is, hogy az összes parlamenti képviselőcsoport és minden tisztelt képviselő támogatását élvezzi, még olyanokét is, mint például Kamall úr, aki rendkívüli beszédében azért támogatta a polgári jogalkotási kezdeményezést, mert véleménye szerint az gyengíteni fogja az Európai Uniót.

Kamall úr most nincs itt... Sajnálom, hogy nincs itt, mert azt a szomorú hírt kell közölnöm vele, hogy a kezdeményezés erősíteni fogja az Európai Uniót, nem pedig gyengíteni. Erősíteni fogja, mert ez egy olyan kezdeményezés, amely az Európai Unió két alapvető elvét erősíti: a demokráciát és a polgárságot. Ez az Európai Unió két politikai alappillére: a demokrácia és a polgárság.

Ez a kezdeményezés bizonyos fokig megpróbálja ellensúlyozni azt az ellenmondó helyzetet, amit tapasztalhatunk: az Európai Unió egyre erősebb, amire a Parlament a bizonyíték; egyre növeli a befolyását; és egyre nagyobb hatást gyakorol az emberek életére. Az Európai Unió azonban mégsem kapcsolódik be az egyes országokban zajló vitába.

Ez az ellentmondás hatást gyakorol magára a demokráciára. A polgári kezdeményezés, ahogy azt Méndez de Vigo úr mondta, európai fontosságú, európai és nem helyi kérdésekkel kapcsolatos viták sorozatát fogja elindítani. A különböző országok lakosait ugyanis arra kényszeríti, hogy kommunikáljanak egymással, és ettől lesz igazán európai. Ez egy módja a demokrácia, a polgárság, és az európai *demos* erősítésének, ahogy azt Casini úr megfogalmazta, aki a Jogügyek és Állampolgári Jogok Bizottságának elnöke. Annak a bizottságnak, amely leginkább foglalkozik majd a kezdeményezéssel.

Annak a polgárságnak az erősítése, amelyet Jáuregui úr oly fontosnak tartott a beszédében, amely az Európai Unió gyökereinek nagy részét képviseli, vagy amire Sógor úr hivatkozott; vagy amit Häfner úr szintén megemlített. Ahogy Kastler úr mondta, alkalmazni kell ezt a kezdeményezést. Ez egy felhívás a polgárok felé, mivel az európai civil identitás akkor fejlődik, ha a gyakorlatban alkalmazzák; nem egyszerűen akkor, amikor a jogot megszerzik, hanem amikor azt a gyakorlatban alkalmazzák és érvényesítik. Úgy gondolom, hogy ez a legfontosabb dolog, aminek meg kell történnie, amint a polgári kezdeményezés hatályba lép.

Ismételtelen szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak és a Parlamentnek, akik biztosan lelkiismeretesen, alaposan és késedelem nélkül foglalkoznak ezzel az ügyvel. Iacolino úr egy kifejezetten gyors eljárásról beszélt, amivel a kezdeményezés a lehető leggyorsabban létrejöhet, és Băsescu asszony a beszédében arra kért minket, hogy a kezdeményezést minél hamarabb el kell indítani.

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Elnök úr, először szeretném megköszönni Diegónak a mai vita kiváló összegzését. Szeretném megköszönni mindnyájuknak a támogatását és a pozitív elvárásait a polgári kezdeményezéssel kapcsolatban. Biztosíthatom Önöket, hogy az elfogadását követő legkorábbi időpontban benyújtom a javaslatot.

Az időkorlátok miatt, és mert a javaslat még nincs véglegesítve, ma nem beszélhetjük meg a részleteket. De köszönöm, hogy megosztották a nézeteiket és a véleményüket, mert olyan természetű és jellegű nézeteket és véleményeket tükröztek, amelyeket az uniós polgári kezdeményezés előkészítése során gyűjtöttünk össze.

Nagyon sok dologban egyetértünk. Az első egyértelműen az átláthatóság. Biztosíthatom Önöket arról, hogy olyan megoldást keresünk, amely a kezdeményezés Bizottságnál történő regisztrálásán keresztül garantálja, hogy ismerni fogjuk a szervezőket és finanszírozásuk módját. Erős jelzést kapnánk arra vonatkozóan, hogy a kezdeményezés valóban eredeti, valóban polgári, és valóban európai. Úgy gondolom, ezeket mind tartalmaznia kell, hogy az új eszköz használata jól és sikeresen történjen.

A gyakorlatiasság kérdésében is egyetértünk. Felhasználóbarát rendszert szeretnénk. Olyan rendszert kívánunk létrehozni, amelyben a polgárok nem érzik úgy, hogy az aláírásokat csak bonyolult eljárás során lehet leadni vagy összegyűjteni. Megvizsgáljuk ezeket a lehetőségeket, és természetesen megnézzük, hogy a modern információs technológiát – amely annyira jellemző évszázadunkra – hogyan használhatjuk fel.

Egyértelmű, hogy az aláírások hitelesítésének rendszere tagállamonként különbözik. A nyilvános konzultációk során összegyűjtött válaszokból egyértelműen kiderült, hogy a polgárok bizonyos fokú egységességet szeretnének az aláírások hitelesítésével és összegyűjtésével kapcsolatban. A tagállamoktól ugyanakkor az az egyértelmű válasz érkezett, hogy a rendszer ne legyen túl megterhelő és bonyolult a nemzeti hatóságok számára, mivel a tagállamok feladata hitelesíteni azt, hogy a polgári kezdeményezéshez összegyűjtött aláírások valódiak és eredetiek.

Figyelmesen hallgattam kérésüket, hogy legyenek egyértelmű eljárások arra is, amint a kezdeményezés sikeres és az aláírások összegyűltek. Szeretném biztosítani Önöket arról, hogy ezeket mind megtegyük. A javaslatban egyértelmű határidők állnak majd azzal kapcsolatban, hogy mikor, hogyan és milyen időkereten belül kell a Bizottságnak intézkednie sikeres polgári kezdeményezés esetén.

Ahogy hallhattuk a véleményeket, azt hiszem, egyetérthetünk abban, hogy a legnehezebben kezelhető kérdés az elfogadhatósággal kapcsolatos. Hogyan találhatunk olyan módszert, amellyel elkerülhetjük a polgárok csalódottságát, hogyan védhetjük meg az EU értékeit, és hogyan érhetjük el, hogy az uniós polgári kezdeményezést komolyan kezeljék, és az valódi maradjon? Biztosíthatom Önöket afelől, hogy nincsenek egyszerű válaszok ezekre a kérdésekre, és ezekre az egymásnak némileg ellentmondó kérelmekre.

A Bizottság kivizsgálja, hogy miként lehet már a kezdetektől védeni az európai értékeket és az emberi jogokat. Azt is szeretnénk ugyanakkor látni, hogy a polgári kezdeményezés a siker valódi lehetőségét hordozza.

Szeretnénk elkerülni a visszaéléseket, amikor minden második héten kezdeményezési javaslatokat nyújtanak be valami értelmetlen ügygel kapcsolatban, amellyel kapcsolatosan véleményt kell mondani az elfogadhatóságáról, majd azt megfellebbezik a Bíróságon. El kell kerülni az olyan kezdeményezéseket, amelyek benyújtásának célja, hogy a szervezői támogatáshoz jussanak negatív politikai céljaik eléréséhez. Ezt is figyelembe kell vennünk. Remélem, megtaláljuk a megfelelő egyensúlyt, hogy az elfogadhatósági vizsgálat megfelelően arányos legyen.

Hogy röviden válaszoljak Durant alelnök úrnak a civil társadalommal folytatott kommunikációval kapcsolatos kérdésére: úgy gondolom, hogy az uniós polgári kezdeményezés a legjobb válasz. Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság nagyon jól strukturált párbeszédet szervezett, és elég hosszadalmas vitát folytattam velük két héttel ezelőtt. Úgy gondolom, hogy az egyszerű jogalkotási javaslatokon keresztül élénk és nyilvános konzultációk folynak. Ezt még jobban kiszélesítjük, és gyakrabban használjuk a jövőben.

Az időre tekintettel hadd fejezzem be azzal, hogy hamar szeretnék visszatérni a javaslattal. Várom az ügygel kapcsolatos közös megbeszéléseket, és remélem, hogy a folyamat dinamikus és gyors lesz, így a lehető leghamarabb jótárgyhatjuk ezt a nagyon fontos eszközt.

Elnök. – A napirendi pont ezzel lezárul.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) Kétségtelenül öröndetes az uniós polgári kezdeményezés új jogszabályi kerete. A polgároknak már régóta rendelkezniük kellene egy ilyen eszközzel. De osztom a ma felszólalók véleményét is, miszerint a polgári kezdeményezés végrehajtásánál alkalmazott szabályozás legyen egyszerű, hozzáférhető, könnyen érthető, és a lehető kevesebb bürokráciát kelljen alkalmazni. Csak így lehet a polgári kezdeményezés az európaiak számára elérhető megfelelő eszköz, amellyel hallathatják a hangjukat. Csak így közeledhet sikeresen az EU polgáraihoz, és így lehet demokratikusabb.

Joanna Senyszyn (S&D), írásban. – (PL) A Lisszaboni Szerződés azzal a joggal ruházta fel az Európai Unió polgárait, hogy jogalkotási kezdeményezéseket javasolhatnak. Ez az egyik legfontosabb lépés a civil demokrácia építéséhez és a polgároknak az EU döntéshozatali folyamatába való közvetlen bevonásához. A uniós polgári kezdeményezés hozzájárulhat ahhoz, hogy csökkenjen a szakadék az intézmények és a polgárok között, és elősegítheti az európai civil társadalom fejlődését. Ezért alapvető fontosságú, hogy gyorsan fogadjuk el a kezdeményezés előterjesztésére vonatkozó folyamatról, feltételekről és eljárásokról szóló rendeletet. Az Európai Unió polgárai már alig várják.

Az uniós polgári kezdeményezés lényege, hogy a polgárok fokozottabban részt vegyenek az európai jogalkotásban. Ezért szeretném felvetni a polgári kezdeményezéssel kapcsolatban az elektronikus aláírás kérdését, amivel tovább növelhetnénk az európai politika iránti érdeklődést. Mivel már az interneten keresztül is szavazhatunk, és banki műveleteinket is online intézzük, biztosan létre tudunk hozni egy olyan biztonságos rendszert, amellyel azonosítani lehet a digitális aláírásokat.

Az eljárások átláthatósága is nagyon fontos. A kezdeményezőknél nyilvánosan felelősséget kell vállalniuk az aláírás-gyűjtési kampány finanszírozásának átláthatóságáért. Még egy ilyen kampány kritériumainak egyértelmű megállapítása sem jelent garanciát az euroszeptikusok visszaélései ellen, akiknek komoly pénzügyi erőforrásaik segítségével nem okoz gondot egymillió aláírás összegyűjtése, ahogyan azt a legutóbbi európai parlamenti választási kampány mutatta. Egy megoldás lehet, hogy kötelezzük a kezdeményezőket, hogy tartsanak fenn egy olyan weboldalt, amelyen megtalálhatók a pénzügyi adatok, például a bevételi források, kiadások és a pénzügyi beszámolók.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), írásban. – (PL) A mai vita újabb lépés az uniós polgári kezdeményezés végleges formájának kialakításában. A polgároknak az Európai Unió demokratikus életében való teljesebb részvételének ötlete már 2005-ben felmerült a sikertelen franciaországi és hollandiai alkotmányos népszavazásokat követően. A szavazás rámutatott az Európai Unió és a polgárok közti kommunikáció hiányára. Még a társadalmi konzultációk nemrég kiadott eredményei – kezdve az uniós polgári kezdeményezésről szóló zöld könyvvel – azt mutatják, hogy az egyes polgárok milyen alacsony fokú érdeklődést tanúsítanak. A Bizottsághoz mindösszesen 159 válasz érkezett egyénektől.

A polgári kezdeményezés lehetővé teszi számunkra, hogy változtassunk ezen a helyzeten, és nagyobb hangot adjunk a polgárainknak azáltal, hogy megadjuk nekik azt a jogot, miszerint közvetlenül felszólíthatják a Bizottságot, hogy új politikai kezdeményezésekkel álljanak elő. Ahhoz, hogy a kezdeményezés ne legyen politikai játék eszköze, nem szabad túlságosan szigorú feltételeket szabnunk a polgárok felé. De meg kell bizonyosodnunk arról, hogy a visszaélések elleni garanciák is teljesülnek. Fontos, hogy az uniós polgári kezdeményezés valóban túlmutasson a nemzeti kereteken és polgárbarát és könnyen alkalmazható eszköz legyen. Legyen egyszerű, érthető és könnyen elérhető. Ha egy kezdeményezése tervezete nem felel meg a formai követelményeknek, a benne foglalt ötletnek akkor is meg kell maradnia, és azt petíció formájában kellene előterjeszteni. A kezdeményezésbe fektetett munka és erőfeszítés így nem vész el. Ezen feltételek teljesítése lehetővé teszi az európaiak számára, hogy integrált Európánk történelme során most először valódi és közvetlen hatást gyakoroljanak az európai politika alakítására.

14. A tibeti helyzet (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság nyilatkozata a tibeti helyzetről.

Laima Liucija Andrikiene (PPE). – Elnök úr! Látom, hogy az Európai Unió spanyol elnöksége elhagyja a termet, és mélységes csalódottságomat fejezem ki amiatt, hogy sem a spanyol elnökség, sem a főképviselő nem lesz jelen ezen a megbeszélésén, és szükségük üresen marad.

Ez egy szégyenteljes lépés az Európai Parlament ellen, amely az egyetlen olyan uniós intézmény, amit az európai polgárok választottak meg, és nagyon rossz precedenst teremt, főleg, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépett.

Arra kérném Önt, elnök úr, hogy továbbítsa a távolmaradóknak azt, miszerint a plenáris ülés napirendjét a Parlament, és nem a Tanács vagy az Európai Unió spanyol elnöksége határozza meg, és legalább valamelyiküknek ma jelen kellett volna itt lennie.

Elnök. – Azt a tájékoztatást kaptam, hogy a spanyol elnökség korábban, már egy hónappal ezelőtt bejelentette, hogy ennél az időpontnál nem tud tovább maradni, legnagyobb sajnálatára.

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Szeretném megköszönni a Parlamentnek, hogy ma vitára tűzte ezt a témát, mivel szerintem megvitatásra érdemes, és meglátásom szerint annak megállapításával kellene kezdenünk, hogy a Kínával fenntartott kapcsolatunkban – amelyet nagyon fontosnak és stratégiai tekintetűnek – az elmúlt évek során jelentős előrehaladás történt. Egy ilyen erős stratégiai partnerség lehetővé teszi számunkra, hogy minden kérdéssel, beleértve a legérzékenyebb kérdésekkel is foglalkozzunk.

Figyelemre méltó keretet építettünk ki a magas szintű tárgyalások folytatásához, amelyek között rendszeresen érintjük a polgáraink előtt álló globális kihívásokat anélkül, hogy elhanyagolnánk azon kérdéseket, amelyekben eltérő véleményünk lehet – és Tibet egyértelműen ezek közé tartozik.

Nyilvánvaló, hogy Kína eltérő álláspontot képvisel Tibettel kapcsolatban. Komolyan aggódunk a tibeti emberi jogi helyzet, valamint azon tény miatt, hogy Tibet továbbra is jelentős mértékben elzárt a nemzetközi média, a diplomaták és a humanitárius szervezetek elől és amiatt, hogy a dalai láma képviselői és a kínai hatóságok között folytatott tárgyalásokban semmilyen előrehaladás sem történt.

Az EU álláspontja minden kétséget kizáróan egyértelmű. Éppen ezért hadd nyomatékosítsam: az EU tiszteletben tartja Kína, beleértve Tibet szuverenitását és területi integritását. Tiszteletben tartjuk az „egy Kína” elvet.

Ugyanakkor mindig is támogattuk azt, hogy a békés megbékélés a kínai hatóságok és a dalai láma képviselői között folytatott párbeszéden keresztül történjen. Ennek a párbeszédnek konstruktívnak és lényegre törőnek kell lennie, minden kulcskérdésre ki kell térnie, ide tartozik Tibet egyedülálló kultúrájának, vallásának és hagyományainak megőrzése, valamint az, hogy a kínai alkotmányban érdemi autonómiát kell Tibet számára biztosítani.

A párbeszédnek ki kell térnie a tibetiek döntéshozatali folyamatban való részvételére. Az EU számára Tibet emberi jogi kérdés. Ezt az üzenetet következetesen továbbítottuk kínai tárgyalópartnereink felé, figyelmesen meghallgattuk véleményüket, és minden erőfeszítést megteszünk annak érdekében, hogy a kölcsönös tisztelet szellemében megértsük álláspontjukat.

Az emberi jogok azonban egyetemesek, és a tibeti helyzet valódi aggodalommal tölti el a nemzetközi közösséget, amire rendszeresen felhívjuk kínai tárgyalófeleink figyelmét.

A kínai-tibeti párbeszéd során a tibeti oldal a közelmúltban nyújtott be egy valós autonómiáról szóló aktualizált memorandumot Tibet jövőjére vonatkozóan. Üdvözljük, hogy a tibeti oldal ismét szilárdan elkötelezte magát amellett, hogy nem törekszik különválásra vagy függetlenségre.

Annak is örülünk, hogy a dalai láma továbbra is elkötelezett a középútas megközelítés és a párbeszéd mellett, amely az egyetlen lehetséges módja annak, hogy kölcsönösen elfogadható és tartós megoldást találjunk.

Az EU üdvözli annak tényét, hogy mindkét fél továbbra is tárgyalásokat folytat még akkor is, ha sajnálattal vesszük tudomásul, hogy ezek eredménytelenek és semmilyen előrelépés sem tapasztalható.

Befejezésképpen azzal a felhívással fordulok mindkét fél képviselőihez, hogy nyílt szellemiséggel folytassák és mélyítsék el a párbeszédet annak érdekében, hogy tartós megoldást sikerüljön találni Tibetben. A mi részünkről biztosíthatom, hogy az EU teljes szívből támogat egy ilyen folyamatot.

Laima Liucija Andrikenė, a PPE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! A kínai-tibeti tárgyalások kilencedik fordulója nem hozott konkrét eredményeket és a tibeti lakosság helyzetén sem javított. Sajnáljuk, hogy az EU semmilyen nyilatkozatot sem tett a tárgyalások vége előtt és reméljük, hogy az Európai Unió nyilatkozatot fog kiadni a tárgyalások kimenetelének értékeléséről. Az Európai Parlament szeretné tudni, hogy milyen módon tud az Európai Unió Tanácsa segíteni abban, hogy kölcsönösen elfogadható megoldást sikerüljön találni a tibeti kérdésre, és biztosítani lehessen az alapvető emberi jogokat és a valós autonómiát a tibetiek számára.

A második pontomban pedig arra szeretném emlékeztetni Önöket, hogy az Európai Parlament ragaszkodik annak fontosságához, hogy az Európai Bizottság támogassa a Tibetben élő tibeti lakosság és a száműzetésben – Indiában, Nepálban és Bhutánban – élő tibeti menekültek érdekeit szolgáló fejlesztési és civil társadalmi projekteket olyan gazdasági és társadalmi területeken, mint az egészségügy és a táplálkozás, a megélhetés és az oktatás, a munkához való hozzáférés, a nemek közötti egyenlőség, a környezetvédelem és a települések újjáélesztése. Ezzel az utolsó ponttal kapcsolatban: a Dharamszalában működő központi tibeti adminisztráció által kidolgozott menekült településekre vonatkozó tibeti újjáélesztési terv megmutatja, hogy mire van

szüksége a száműzetésben élő tibeti közösségnek, amit az Európai Bizottság figyelembe vehetne és támogathatna.

Végezetül Obama elnök nemrégiben a Fehér Házban fogadta a dalai lámát. Nagyon szeretnénk látni, hogy Ashton bárónő meghívja, és Brüsszelben találkozik a dalai lámával. Ezzel lehetőség nyílna arra, hogy megkezdjük a Tibetről kialakított nemzeti álláspontok koordinálását, valamint a kérdéssel kapcsolatos egységes és világos uniós álláspont és politika meghatározását. Az Unió költségvetésében is említett Európai Unió Tibetért felelős különleges koordinátorának kinevezése hasznos eszköz lehet a Tibetről kialakított közös európai álláspont és stratégia megfogalmazásában.

María Muñoz De Urquiza, az S&D képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr! Már két év telt el a tibeti események és felkelés óta, és reméljük, hogy az ezen alkalomból tartott tüntetések során nem ismétlődnek meg a két évvel ezelőtt történt bántalmazások, letartóztatások és halálesetek.

Mindenesetre nagyon kétlem, hogy időszerű lenne ez a vita, mivel a Parlament az elmúlt hónapok során már több alkalommal is ismertette a kínai kérdéssel kapcsolatos véleményét, mindenekelőtt azért, mivel Kína nagyon fontos nemzetközi szereplő, amelynek Európai Unióval való kapcsolatai messze túlmutatnak Tibet kérdésén. Annak ellenére, hogy az emberi jogi kérdés nagyon fontos, a Parlament kizárólag Tibettel kapcsolatban fogalmazza meg véleményét, és nem tér ki az emberi jogokra. Mindenesetre ebben a vitában a mi álláspontunk, a szocialista álláspont nagyon világos: ugyanaz az álláspontunk, mint az Európai Unióé. Más szóval védelmezzük az emberi jogokat, és síkra szállunk a párbeszéd, a találkozó és a megállapodás mellett. E tekintetben teljes mértékben támogatjuk és üdvözljük a kínai hatóságok és Tibet képviselői közötti tárgyalások újratekintését, és azt szeretnénk, ha egy olyan kölcsönösen elfogadható megoldás születne, amelynek alapját a kisebbségek vallási és kulturális jogainak tiszteletben tartása jelenti, és amely az egy kínai állam területi integritásának keretei között valósul meg.

Mélységesen sajnálom, hogy sem a Bizottság alelnöke, sem pedig az EU külügyi és biztonságpolitikai főképviseleje nincs jelen, mivel ő a Külügyek Tanácsának elnöke, és részt kellene vennie a külpolitikai témájú vitákon.

Ezen túlmenően, mélységesen igazságtalan helyteleníteni azt, hogy a spanyol elnökség nincs jelen ezen a vitán, mivel a spanyol elnökség fáradhatatlanul dolgozik. López Garrido emberfeletti erőfeszítéseket tesz azért, hogy minden téma megvitatásában részt vegyen a Parlamentben.

Kineveztünk egy külügyi és biztonságpolitikai főképviselet, aki külpolitikai témákban a miniszterek felett elnököl, és neki kellene a Parlamenttel ezen témákat megvitatnia.

Niccolò Rinaldi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Világosan látszik, hogy Kínának nem áll szándékában tárgyalni, illetve párbeszédet folytatni Tibetről.

Kína nemzetközi kereskedelembe való részvétele, az olimpiai játékok és a pekingi vezetésben bekövetkezett változások semmilyen lényegi változást sem hoztak a politikában. Időközben folytatódik a Dávid és Góliát közötti csata, különösképpen azzal, hogy Kína megváltoztatja a demográfiai egyensúlyt Tibetben, ami komoly aggodalomra ad okot, és szükség esetén akár még katonai elnyomást is alkalmaz, ahogy az két évvel ezelőtt történt.

Kihálófélben van olyasvalami, ami meglátásunk szerint az emberiség örökségének része, nevezetesen a tibeti kultúra és szellemiség. Nyilvánvaló, hogy a Kínai Kommunista Párt szinte semmit sem tud a szellemiségről és a kulturális identitásról. E tekintetben, amennyiben elfogadjuk a kulturális népiértékek nevezhető cselekményeket Tibetben, akkor a jövőben nagyon sok hasonló eseményt kell majd elfogadnunk.

Nem szabad feladnunk. Mindenekelőtt azt kérjük a kínaiaktól, hogy fogadják el a tibeti kultúrát olyannak, amilyen. Elfogadták Hong Kong egy ország, két rendszer elven működő sajátos jellegét, miért ne fogadhatnák el azt, hogy az egy ország, három rendszer elve érvényesüljön. Kínának elég széles válla van ahhoz, hogy ezt képes legyen megtenni.

Arra kérjük az európai intézményeket, Ashton bárónőtól kezdve egészen a Tanácsig, hogy ne okozzanak csalódást azon európai polgároknak, akik számos módon kinyilvánították a tibeti ügy iránti rokonszenvüket. Mi is támogatjuk – Andrikené asszonyhoz hasonlóan – a Tibetért felelős koordinátor kinevezését.

Ez egy szabadságért vívott harc és éppen ezért kontinensünk identitását is érinti. Amikor majd felmerül, hogy megújítsuk-e a Kínával szembeni fegyverembargót, akkor meglátásom szerint ezt az ügyet is szem előtt kell tartanunk.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Elnök úr! Én is határozottan elítélem a spanyol elnökséget, amiért elhagyta ezt a Házat. Még csak meg sem hallgatták azt, amit Andrikiené asszony mondott. Arra kérte a Tanácsot, hogy vegye magának a bátorságot ahhoz, hogy jelen legyen ezen a vitán és fejtse ki a tibeti kérdéssel kapcsolatos nézeteit.

Elnök úr, Ön hibát követett el: Ön azt mondta, hogy a spanyol elnökség azt jelezte, hogy 18.50-ig itt tud lenni. Ez nem igaz. Eredetileg azt mondták, hogy 5 órakor kell elmenniük, de szemmel láthatóan mégis közel két órával tovább tudtak maradni, amikor a polgári kezdeményezésekről beszéltünk.

Ennek nem szabad még egyszer megismétlődnie. Feltételezem, hogy a Bizottság, amelynek Ashton bárónő az alelnöke, komolyan veszi ezt, és pontosan azt fogja tenni, amit az imént elmondott. Nevezetesen, hogy a Kínával való kapcsolatunk van olyan fontos, hogy a tibetihez hasonló nehéz kérdéseket is képesek legyünk megvitatni.

Meglátásom szerint ez a megfelelő pillanat arra, hogy megújítsuk az Európai Unió Tibet iránti támogatását. Változtatnunk kell annak tényén, hogy a Kína és a száműzetésben működő tibeti kormány közötti tárgyalások kilenc fordulója nem járt eredménnyel, és e tekintetben teljesen egyetértek Rinaldi úrral. Úgy tűnik, mintha Kína nem akarna eredményeket elérni a tárgyalások során. Kína továbbra is a tibeti kulturális, vallási és nyelvi jogok megsértésére törekszik. Nem fogadhatjuk el az ilyen kulturális népiertást.

Egy hónappal ezelőtt Dharamszalában jártam és találkoztam a dalai lámával. Egy órát beszélgettem vele pont azt megelőzően, hogy az Egyesült Államokba utazott volna azért, hogy Obama elnökkel találkozzon. Meggyőződésem volt, hogy a Parlamentben javaslatot kell tennem a tibeti helyzet megvitatására.

A dalai láma nyugodt, békés ember, és igencsak helytelen Kína részéről folyamatosan azt állítani, hogy veszélyes szeparatista, és ő állt a két évvel ezelőtti Tibetben látott tibeti zavargások és lázadások háttérében. Éppen ellenkezőleg, a dalai láma azt mondta, hogy szívesen fogadja Kína képviselőit, hogy tanulmányozzák az száműzetésben működő kormánya levéltárának dokumentumait annak érdekében, hogy meggyőződhesse arról, hogy ő nem szított erőszakot. Mindezek ellenére a vádaskodások újra és újra elhangzanak.

Felszólítom az Európai Uniót, hogy ítélje el ezen megjegyzéseket és vesse fel a kérdést a Kínával folytatott tárgyalásokon. Amennyiben az Európai Unió nem elég bátor ahhoz, hogy megvédje Tibetet, akkor nem nagyon lesznek olyanok, akik ezt megteszik. Követhetjük Obama elnök példáját: ő elég bátor volt ahhoz, hogy fogadja a dalai lámát. Véleményem szerint teljesen normális gesztus lenne, ha az Európai Unió főképviseleje hasonlóképpen járna el, úgy, ahogy azt már itt korábban is javasolták.

Napirenden kell tartanunk ezt a kérdést az Európai Parlamentben. Említették itt azt is, hogy szükségünk van egy Tibetért felelős különleges képviselőre. Mindenféle különleges képviselőnk van. Miért ne lehetne egy Tibetért felelős különleges képviselőnk, akire még az ideai költségvetésben pénzünk is van? Túrhetetlen, hogy a Tanács kivonul erről a vitáról. A Tanács gyáván viselkedik és nincs bátorsága szembenézni ezzel a problémával, amely az emberi jogok védelmének kérdése.

Charles Tannock, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! A tibeti nép sorsát és figyelemre méltó buddhista kultúrájukat leginkább azok értjük meg ebben a Parlamentben, akik hiszünk az emberi jogokban.

Amióta a Kínai Népköztársaság (KNK) kommunista erői 61 évvel ezelőtt megszállták Tibetet, azóta a tibeti emberek kivételes életmódját szisztematikusan elnyomják. A Han-kínaiak tömeges migrációjával, a Lhászában felépült magasvasúttal Peking még szorosabban magához kötötte Tibetet.

E közben a dalai láma, indiai száműzetéséből folytatja békés kampányát, amellyel a népet sújtó helyzetre kívánja felhívni a figyelmet. Ujgur dzsihádisták pedig szintén arra használták fel a közelmúltban történt tibeti zavargásokat, hogy tovább szítsák a kínai kormány ellen irányuló erőszakukat.

Tibetnek a lehető legnagyobb autonómiát kell adni, és tudjuk, hogy ez lehetséges az „egy ország, két rendszer” mantra égisze alatt, amely nemcsak Hong Kongra, de Makaóra is vonatkozik, tehát miért ne lehetne Tibetre is érvényes?

Peking kétségtelenül visszautasítja majd a Parlamentben felvetett aggályainkat arra hivatkozva, hogy nemkívánatos módon beavatkozunk a belügyeibe, amennyiben a KNK viszont újszerűen és kevésbé szigorúan viszonyulna Tibethez, az igencsak kedvező hatással lehetne Kína belbiztonságára, valamint a világ Kínáról alkotott képére.

Csatlakozni szeretnék azokhoz, akik ma mélységesen sajnálják, hogy sem a Tanács, sem a soros spanyol elnökség részéről senki sincs jelen és a külügyi főképviselő sincs itt.

Oreste Rossi, az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Megdöbbsengettek Šefčovič biztos úr iménti szavai, amikor azt mondta, hogy tiszteltetben tartjuk Kína területi integritását. Ez azt jelenti, hogy a Bizottság elismeri Kína Tibet megszállásához való jogát, ami nagyon súlyos kérdés.

Miközben a tibeti népet továbbra is fenyegetik, a dalai láma a 2008-as memorandumban és az idén ehhez csatolt megjegyzésekben megerősítette azon elkötelezettségét, miszerint nem Tibet különválásra és függetlenségére törekszik, hanem arra, hogy a tibeti nép tényleges autonómiát kapjon a Kínai Népköztársaság alkotmányának keretei között: amely egy kölcsönös előnyökön nyugvó kompromisszumos politika és célja a környéken és erőszakmentességen alapuló tibeti kultúra megőrzése.

A tibeti emberek válaszokat várnak a kínai kormánytól; mint például a dalai láma képviselőivel folytatott megbeszélések, illetve az Egyesült Nemzetek Emberi Jogi Főbiztosa által megfogalmazott azon kérés jóváhagyása, hogy küldöttséget küldhessen a kíméletlen valóság feltárására.

Az Európai Parlamentnek a tibeti közösséget is meg kell hallgatnia. A nemzeti szinergiák megerősítésével megkísérelhet létrehozni egy európai koordinációs hálózatot a tibeti emberek számára, akiket a nemzetközi közösség határozott fellépésének hiányában a megsemmisülés veszélye fenyeget.

ELNÖKÖL: KOCH-MEHRIN ASSZONY

alelnök

Edward McMillan-Scott (NI). – Elnök asszony! Tibet gyönyörű ország és az emberek istenfélők, türelmesek és elnyomottak – talán a kínaiak által leginkább elnyomott nép az egész térségben. Úgy gondolom, hogy ez a ma esti vita megmutatta, hogy a Parlamentben milyen rendkívüli nézetazonosság van például a Tibetért felelős különleges koordinátor Európai Unió részéről történő kinevezését illetően.

Az események arra kényszerítettek bennünket, hogy döntéseket hozzunk ebben a Házban. Ezen a héten a Google elhagyta Kínát. Továbbra is léteznek emberi jogi problémák Kínában, mint amilyen Kao Cse-seng keresztény emberi jogi ügyvéd eltűnése.

Mindezen dolgok rámutatnak arra, hogy milyen figyelmet kell Kínának és Tibetnek szentelnünk és szeretném megjegyezni, hogy tekintettel a májusban megnyíló sanghaji világkiállításra, amelyre már több 4000-en jelentkeztek, mindenkinek, aki üzleti tevékenységet folytat Kínában, figyelemmel kell lennie az Egyesült Nemzetek üzleti tevékenységekre vonatkozó Globális Megállapodására.

Végezetül azt szeretném mondani, hogy amennyiben az EU mégsem nevezne ki egy különleges koordinátort, akkor szerintem a Parlamentnek kellene egy Tibetért felelős előadót kineveznie.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Elnök asszony! Tibet és a tibeti emberek kérdése sajnos továbbra is fontos probléma. A helyzet nem olyan rossz, mint amilyen két évvel ezelőtt volt, amikor a tibeti felkelés évfordulójával egyidejűleg kegyetlen üldöztetésekre, gyilkosságokra és kínzásokra került sor. Másrészről azonban, a helyzet jónak sem nevezhető. Néhány nappal ezelőtt iskolás gyermekeket tartóztattak le, amiért megpróbálták megünnepelni a gansui és kanlhoi felkelés évfordulóját. A tibeti embereknek tilos bármit is tenniük a saját kultúrájuk, identitásuk és vallásuk megőrzése érdekében.

A kínai hatóságok azt mondják, hogy a dalai láma egy magánszemély. Ez a lengyel kommunisták törekvése emlékeztet engem, akik 25 évvel ezelőtt ugyanezt mondták Lech Wałęsaról. Remélem, hogy a tibeti küzdelem ugyanolyan sikerrel fog végződni, mint amelyet a lengyeleknek sikerült elérniük és ez alkalommal is az igazság fog győzedelmeskedni. Dharamsalában ma kezdődik a kínai-tibeti tárgyalások tibeti munkacsoportjának 21. találkozója. Ez az intézmény a száműzetésben működő tibeti kormány égisze alatt működik és feladata a párbeszéd előmozdítása.

Meglátásom szerint az Európai Uniónak is tennie kell valamit annak biztosítása érdekében, hogy a párbeszéd valóban hiteles legyen. Néha amiatt panaszkodunk, hogy nem sokat tehetünk, de ez esetben konkrét intézkedéseket hozhatunk, amiről ma már korábban szó esett. Ezért van olyan nagy jelentősége annak, hogy a Tanács nincs jelen – hiszen felhívásainkat a Tanácshoz intézzük, ő nevezi ki a különleges koordinátorokat. Én is csatlakozom ezen felhíváshoz, hiszen ez a kérés már többször is szerepelt az Európai Unió Tibetről szóló állásfoglalásaiban – különleges koordinátorra van szükség, akinek tényleges befolyása lesz a tibetiek és kínaiak között folytatott párbeszédre.

Még egy dolog: nem tudom megérteni, hogy hogyan lehetséges az, hogy 2014-ben Kína megint olimpiai játékokat rendez – ez alkalommal az ifjúsági olimpiai játékokat – miközben mi képtelenek vagyunk arra kényszeríteni Kínát, hogy haladást érjen el az emberi jogok területén. Ez valóban nagyon szomorú.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Elnök asszony! Meggyőződésem, hogy leegyszerűsített képünk van a tibeti folyamatokról. Ott egyszerre megy végbe egy modernizáció, és ugyanakkor jogosak az elhangzott kritikák. Egyértelmű, hogy tartós megoldást csak az autonómia jelentene, méghozzá egy kiszélesített, valódi autonómia. Ahogyan Pekingben, a látogatásunk során, amikor az Európai Parlament delegációja ott járt, kifejtettem, hogy az egy ország, két társadalmi rendszer analógiájára az egy ország két, vallási rendszer mintájára lehetne ezt az autonómiát kialakítani.

Nem elegendő, hogy a kritikákat megfogalmazzuk. Kína nyitott lenne a párbeszédre, nyitott lenne arra, hogy az Európai Unió hiteles személyisége, akár Romano Prodi, akár Ferrero-Waldner, akár Margot Wallström közvetítő legyen a dalai láma és a pekingi vezetés között. Jó lenne végre a Bizottságnak, Catherine Ashton asszonynak és a Tanácsnak ezt végig gondolni. Ugyanakkor mi beszélünk a kínai kapcsolatokról, de tudják-e képviselőtársaim, hogy az Európai Tanács soha történelme során nem tűzte napirendre az Unió és a Kínai Népköztársaság kapcsolatait. Soha egyetlen külügyminiszteri tanácson ezt nem vitattuk meg. Tehát ahhoz, hogy mi eredményesek legyünk, Tibet ügyében nem elég a kritika, hanem koncepcióra és közvetítésre van szükség.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Elnök asszony! Nagyon komolyan sajnálom, hogy ezt a fontos és szükséges vitát Ashton asszony meghatározó, vagy inkább azt mondhatnám, hogy jelentéktelen jelenléte nélkül kell lefolytatnunk. Különösen neki kellene ma itt lennie, és nem csak a tegnapihoz hasonló teátrális előadásokon kellene részt vennie, amikor is hat bizottság képviselői előtt vázolta fel az Európai Külügyi Szolgálattal kapcsolatos terveit. Elvégre Tibet is fontos kihívást jelent. Független attól, hogy Tibet kérdésében egyetértünk-e vagy sem, Ashton asszonynak tényleg itt kellene lennie.

Számomra ebből is látható, hogy az Európai Unió szeretné mosni kezeit, mert ez így sokkal egyszerűbb, mivel valójában több olyan tagállam is van, amelynek képviselői európai parlamenti képviselők, amely nagyon szívesen tart fenn üzleti kapcsolatokat Pekinggel, és kényelmetlen lenne számukra, ha véleményt kellene nyilvánítani, vagy beszélni kellene Kínáról. Ashton asszony ma olyan, mint Poncius Pilátus, aki mosta kezeit. Ez igen kínos.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök asszony! Az utóbbi időben újra és újra azt halljuk, hogy milyen súlyosan megsértik az emberi jogokat Tibetben, hallunk kínzásokról, önkényes letartóztatásokról, illetve tárgyalás nélküli fogva tartásokról.

Amikor a Tibet feletti kínai uralom 50. évfordulóját a Himalája térsége felszabadításának hangoztatására használják fel, ez egy kicsit erős! Ez megint csak azt mutatja, hogy a történelmet a győztesek írják, és a háborús cselekmények igazolásakor mindig nagyon találékonyak. Ez művészet is, amelyet mellesleg Irakban és Afganisztánban alkalmaznak, és amelyhez az Egyesült Államok néhány uniós tagállamtól is támogatást kap.

Ennek ellenére véleményem szerint további erőfeszítéseket kell tennünk az elnyomott kisebbségek, mint például a tibetiek, az uigurok, és mongolok életkörülményeinek javítása érdekében. Nem elég, ha a kisebbségi jogok biztosítása pusztán abban merül ki, hogy folklór előadásokat tartanak külföldi turisták számára.

Hiszem, hogy az, hogy az elmúlt évek során Kína közel 15 milliárd eurót költött a térség fejlesztésére, valamint, hogy a 2008-as olimpiai játékokat megelőzően kijelentette, hogy hajlandó a tárgyalások folytatására azt mutatja, hogy a nemzetközi nyomás mindenképpen eredményes lehet.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Kaczmarek úr korábban említette a 2008-as tiltakozásokat.

Azóta két év telt el, és ma még azt sem tudjuk, hogy hány embert vettek őrizetbe, hány embert tartóztattak le, következésképpen hány embert engedhettek szabadon.

Azt viszont tudjuk, hogy mit csináltak ezek az emberek: egy békés tüntetésen vettek részt, tibeti zászlókat lengettek, illetve röpiratokat osztogattak.

Megdöböntő, hogy két évvel a tüntetések után, még mindig nem tudjuk pontosan, hogy hány érintett volt, és hány embert büntetett meg a kommunista párt. Aggodalommal tölt el, hogy a Kínai Kommunista Párt beavatkozott az igazságszolgáltatási rendszer független működésébe azzal, hogy emberek letartóztatását és gyorsított elítélését követelte. A nemzetbiztonságra való hivatkozás nem szolgálhat alapul az alapvető polgári jogok semmibeviteléhez.

Szeretném megragadni ezt az alkalmat annak hangsúlyozására is, hogy egy közös európai álláspontot kell elfogadnunk a Kínában élő kisebbségek védelméről és az emberi jogokról.

Amennyiben nem fogadunk el egy ilyen álláspontot, akkor tudjuk jól, hogy mi történik. Láthattuk ezt a múltban, amikor a kínai kommunista vezetők megpróbálták az EU tagállamokat egyenként megfélemlíteni.

Befejezéskeppen azt az álláspontot szeretném megismételni, amelyet már a januári plenáris ülésen is vázoltam, miszerint az emberi jogokról folytatott párbeszéd olyan eszköz, amelyről bebizonyosodott, hogy se nem hatékony, se nem kielégítő. Szerintem ezzel a kérdéssel a nyári csúcstalálkozókon kell foglalkozni. Ami azt illeti, a Külügyi Bizottságban tegnap tartott megbeszélésünkön Catherine Ashton elismerte, hogy felülvizsgálatra szorul az emberi jogi párbeszédre alapuló megközelítés. E tekintetben osztom a főképviselő véleményét.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Elnök asszony! Meg tudom érteni, hogy az üzleti vállalkozások és magánszervezetek miért helyezik előtérbe a profitot az emberi és polgárok jogok tiszteletben tartásával szemben. Még azt is meg tudom érteni, miért járnak el hasonló módon az egyes országok, de azt nem tudom megérteni, hogy miért teszi ezt az Európai Unió, hiszen az Európai Unió olyan értékekre épült, amelyeket ma európai értékeknek nevezünk.

Mi az Európai Unió reakciója azon eseményekre, amelyekről most beszélünk? Ashton asszony távolmaradása – erről már szó esett – a Tanács képviselőinek kivonulása pontosan abban a pillanatban, amikor elkezdtünk Tibetről beszélni, és végül a biztos úr nyitóbeszéde.

Šefčovič úr, Ön azt mondta, hogy mindkét felet párbeszédre szólítja fel. Ez vicc volt? Ön valóban a tibeti képviselőket akarja felkérni a párbeszéd folytatására? Nekem az volt a benyomásom, hogy ők hajlandóak erre. Ha megvan Önben a bátorság, akkor arra kérem, hogy elsősorban a kínai hatóságokhoz forduljon ezzel a felhívással, mert ők azok, akik miatt nem jöhet létre ez a párbeszéd.

Tunne Kelam (PPE). – Elnök asszony! Tibet és kulturális öröksége közös kincsünk. Valamennyiünk érdeke, hogy a tibeti identitás, vallás és nyelv megőrzése és fejlesztése a legjobb feltételek mellett menjen végbe.

Sajnálatos módon nem ez a helyzet. Az ipari fejlődés leple alatt kulturális népiérték folyik és a tibetiek közel állnak ahhoz, hogy kisebbséggé váljanak saját hazájukban. Ezt csak úgy lehet elkerülni, ha valódi autonóm státuszt biztosítunk számukra. Az EU jelentős mértékben hozzájárulhatna egy olyan előítéletektől mentes, konstruktív párbeszéd megindításához, amely mindkét fél érdekeit figyelembe veszi.

Szeretném megjegyezni, biztos úr, az Ön kijelentését, miszerint Tibet jogos aggodalomra ad számunkra okot. Egy ilyen párbeszéd folyamánként és azzal, hogy megnyitja Tibetet a külföldi média és az ENSZ emberi jogi szakértői előtt, a kínai kormány nemcsak hazai, de mindenekelőtt külföldi szinten is nagyon sokat nyerhet. Kína csak akkor válhat igazán naggyá, ha tiszteletet tanúsít kisebbségei iránt. Jóindulatú gesztusként meg kellene engedni a dalai lámának, akinek hatósága világszerte elismert, hogy ellátogasson szülőföldjére.

Az Európai Uniónak maradéktalanul kihasználva a Lisszaboni Szerződést aktív szolidaritást kellene vállalnia – konkrét lépéseken keresztül – egy olyan nemzet sorsával, amelynek létezését veszély fenyegeti, és amelynek autonómiához és kultúrája megőrzéséhez való természetes jogát kíméletlenül elnyomják. Támogatom azt az elképzelést, hogy Ashton bárónő találkozzon a dalai lámával, és az EU végül gondoskodjon egy Tibetért felelős különleges képviselőről.

Peter Šťastný (PPE). – (SK) Március 10-én emlékeztünk meg a tibeti felkelés 51. évfordulójáról, valamint a tiltakozások második évfordulójáról, amelyeket a kínai fegyverős erők erőszakkal nyomtak el.

A legfőbb kérdést azt jelenti, hogy Kína nem hajlandó párbeszédet folytatni a tibeti kisebbség törvényes képviselőivel, valamint a tibeti kultúra és vallás fokozatos beolvasztására és megsemmisítésére törekszik. Én tudom, hogy mire képes egy istentelen és materialista kommunista rendszer. A sok évezreden keresztül fennmaradó egyik legrégebbi kultúra és egyik legősibb vallás van ma komoly veszélyben. A világ nyilvánossága nem maradhat most csendben. Tagja vagyok a Tibet Barátai csoportnak az Európai Parlamentben. Ma már a világ több parlamentjében is működnek ilyen jellegű csoportok, például az Egyesült Államokban, Németországban, Ausztráliában, Indiában, a Cseh Köztársaságban és másutt.

Büszkén jelenthetem be, hogy március 9. óta a Szlovák Köztársaság Nemzeti Tanácsában is működik egy Tibet Barátai csoport. Hiszem, hogy közösen segíthetünk a tibeti probléma megoldásában, amennyiben közreműködünk a felső szintű kínai képviselők és Őszentsége, a XIV. dalai láma között folytatott

tárgyalásokban. Ez lehetséges módja lenne annak is, hogy sikeresen megoldjuk a tibeti menekültek problémáját, akiknek többsége nehéz körülmények között él a szomszédos országokban. Arra kérem a Bizottságot, hogy programjaiban ne feledkezzen meg erről a nyomasztó helyzetben élő népcsoportról.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Elnök asszony! Optimisták vagyunk a mai vitát illetően, mert úgy tűnik számomra, hogy komoly egyetértés mutatkozik itt. Másrésztől azonban már nagyon sok hasonló vitát folytattunk itt, és beszélni nagyon jól tudunk. Nem akarok indulatoskodni, mivel én is képmutató vagyok, mint ahogy alapvetően mindenki az ebben az ülésteremben. Képmutató vagyok, aki függ valamitől – mégpedig az olcsó kínai áruktól. Ebben a pillanatban azonban kell annyi önbecsülésünknek lennie, hogy kategorikusan szóljunk és ellenezzünk bizonyos dolgokat, és tartsuk tiszteltben a számunkra oly fontos eszméket.

Talán az első és legfontosabb lépés olyasvalami lenne, amiről már szó esett és már beszéltünk itt. Itt a Tibetért felelős különleges koordinátor kinevezésére utalok. Olyasvalakire, aki irányítani fogja a folyamatot, és aki a tibeti problémával összefüggésben felelősséget vállal majd nevünkben, hogy ne maradjunk tétlenek, és hogy határozottan és eltökélten mondjuk azt ki, hogy az emberi és állampolgári jogok fontosak számunkra. Tegyük ezt. Tegyük ezt most.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Elnök asszony! Az, hogy ma itt Tibetről beszélünk, az igazság és felelősség kérdése. Éppen ezért nem értek egyet azokkal, akik úgy gondolják, hogy ez a kérdés „nem adott okot aggodalomra”.

Már évek óta tájékoztatunk erről az ügyről, és engem aggodalommal tölt el, hogy azt látom, hogy a tibeti küldöttség, különösképpen a dalai láma óriási erőfeszítései ellenére, amelyek célja, hogy előmozdítsák a párbeszédet, hogy közelebb kerüljenek a kínai hatóságokhoz, és sikerüljön egy tisztességes és tartós megoldást találni erre a konfliktusra, hogy a kínai hatóságok folyamatosan akadályokat gördítenek a helyzet elé.

Mi az Európai Unióban nem tűrhetünk el egy ilyen játszadozást, még kevésbé szíthatjuk azt. Éppen ezért azon túl, hogy alapvető fontosságúnak tartom ismételt emlékeztetni Önöket ennek a vitának a sürgősségére és fontosságára, fontosnak tartom újból emlékeztetni Önöket arra is, hogy Kína az, aki jelenleg a megoldás útjában áll.

E tekintetben is egyértelműnek kell lennünk. Az egyetlen mód arra, hogy az Európai Unió következetes lehessen, amikor azt mondja, hogy elkötelezett az emberi jogok mellett, ha ennek árát üzleti és gazdasági értelemben is felvállalja. Ellenkező esetben semmi sem lesz hiteles az emberi jogok területén.

László Tőkés (PPE). – Elnök asszony! Március 10-én ünnepeltük a tibeti népfelkelés 51. évfordulóját. Azóta népe valódi autonómiájáért való következetes és állhatatos elkötelezettsége, valamint a demokráciáért folytatott erőszakmentes küzdelme révén, a dalai láma szolgálata példaértékűvé nőtt a világ szemében.

Mi, európaiak csak tanulhatunk Őszentségétől, a dalai lámától. Nemrégiben szolidaritást vállalt az etnikai ujjur kisebbséggel és síkra szállt Ang Szán Szú Csi és más demokratikus ellenzéki mellett. Itt az Európai Parlamentben elkötelezték magukat, hogy a világon mindenütt biztosítsuk az emberi és kisebbségi jogok védelmét.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök asszony! A helyzet tisztázása érdekében közvetlenül a biztos úrhoz fordulok. Számomra Tibet egy megszállt ország, és úgy gondolom, hogy a tisztelt Ház több más képviselője, és az összes képviselőcsoport is osztja ezt a véleményt. Biztos úr, még Ön sem érvénytelenítheti a nemzetközi jogot. Úgy hiszem, hogy ez egy olyan aggodalomra okot adó ügy, amely valóban mélyen megérinti minden európai állampolgár szívét. Mindenki tudja, hogy milyen nagy a szomorúság és milyen kulturális népiártás folyik Tibetben, amely iránt mindenki együttérzéssel viseltetik, és igenis helyénvaló feltenni azt a fontos kérdést, hogy: hol van mindebben az EU? Nagyon gyorsan ítélezünk a jogsértéseket elkövető kis országok felett. Keményen reagálunk, és nagyon gyorsan elítéljük a kis országokat. Ugyanakkor, amikor nagy országokról, gazdaságilag fontos országokról, mint amilyen például Kína, kell véleményt mondani, akkor politikailag nagyon óvatosak vagyunk. Politikai és diplomáciai értelemben is úgy bánunk vele, mint a hímes tojással. Nem az mutatja, hogy bátrak és gerincesek vagyunk, ha rárontunk a jelentéktelen jogsértőkre, miközben szemet hunyunk, ha Kínáról van szó. Ugyanígy nem tudunk nyomást gyakorolni Kínára a több milliós fejlesztési segély révén. Éppen ezért azt várom a főképviseletől...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Azon kevesek közé tartozom, akiknek a közelmúltban lehetősége volt Tibetbe látogatni.

Egyfajta előrehaladás ugyan tapasztalható Tibetben, de ez azonban inkább rosszat, mintsem jót hozott, mivel hagyományos kulturális értékeket rombolt le, marginalizálta a hagyományos tibeti építészetet és modernizálta a tibeti szellemi életről alkotott képet. A folyók szennyezetté váltak, autópályák jelentek meg, amelyek tönkreteszik a tibeti tájat.

Ugyanakkor egyfajta előrelépés tapasztalható Tibetben. Ez vitathatatlan, és úgy gondolom, hogy a Kínával kapcsolatos követeléseinket és vele szemben megfogalmazott elvárásainkat nem lehet elválasztani azon követeléstől, hogy Tibetnek is részesülnie kell a haladás jelentette előnyökből, hiszen az élet nem folyhat úgy, mint egy múzeumban.

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Azt hiszem, a mai vita ismét világosan megmutatta, hogy valóban aggódunk a tibeti helyzet miatt. Úgy vélem, hogy a hozzászólások rámutattak arra, hogy ezen aggályok még több mint 50 évvel az 1959. március 10-i tibeti felkelés után is valóságosak és jogosak. Ezen túlmenően a vita kiemelte annak szükségességét, hogy mindkét félnek mielőbb folytatnia kell a párbeszédet.

Tájékoztatathatom Önöket, hogy az Európai Unió üdvözli a dalai láma követői és a kínai kormány közötti, 2002 szeptemberében újraindult párbeszéd folytatását. Azóta is határozottan támogatjuk ezt a párbeszédet és reméljük, hogy ez a folyamat pozitív eredményekhez fog vezetni, és Tibet számára békés és fenntartható módon sikerül majd megoldani a még lezáratlan kérdéseket.

Politikai párbeszéde és Kínával fenntartott további kapcsolatai során az EU képviselői rendszeresen felhívják Kína figyelmét arra, hogy pragmatikusan használja fel ezt a folyamatot annak érdekében, hogy a Tibettel kapcsolatos, még nyitott kérdésekkel foglalkozzon. Miközben Kína ezt belügynek tekinti, mégis figyelembe vette az EU véleményét és aggályait, és tájékoztatta az EU-t az üggyel kapcsolatos saját álláspontjáról.

Hangsúlyoznom kell, hogy az EU Kínával folytatott politikai és emberi jogi párbeszéde során a tibeti emberi jogi helyzetet is napirendre tűzi. Ezen túlmenően az EU következetesen hangsúlyozza, hogy milyen jelentőséget tulajdonít annak, hogy Tibetben tiszteletben tartsák a véleménynyilvánítás és a vallás szabadságát.

Szorosan figyelemmel kísértük a párbeszéddel kapcsolatos legutóbbi fejleményeket, a kínai kormány és a dalai láma képviselői közötti párbeszéd pedig megindult. Értesíthetem Önöket, hogy az elmúlt hónapban mindkét oldal részletesen tájékoztatott bennünket a legutóbbi tárgyalási fordulóról, és ismételten jelentős előrehaladásra bátorítottuk őket.

Befejezésképpen azon meggyőződésünknek kívánok hangot adni, hogy ez a mai vita is megerősítette azt, hogy folytonosan elköteleztünk vagyunk amellett, hogy Kínánál felvesszük ezt a témát, és azzal a céllal fogjuk ezt a munkát közösen folytatni, hogy javulást érzünk el Tibetben az emberi jogok és szabadságok tiszteletben tartását illetően.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), írásban. – (PL) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Két évvel ezelőtt Lhászában, számos szerzetes békés tüntetéseket tartott, amelyekre a kínai hatóságok brutális rendőri és katonai beavatkozással reagált. Több tucat halálos polgári áldozat volt és több százan megsebesültek. Azóta a tibetiek több mint 200 békés tüntetést tartottak, a legkülönbözőbb társadalmi csoportok, többek között tanárok, diákok és értelmiségiek részvételével.

Az előző parlamenti ciklusban az Európai Parlament nyolc állásfoglalást fogadott el Tibetről, és több alkalommal is megvitatta a kérdést. Ezen erőfeszítések eredménye még mindig nem kielégítő. Nemrégiben a kínai hatóságok egy machui iskolából 30 diákot vettek őrizetbe, akik március elején a lhászai események második évfordulóján ismételten hangot adtak meggyőződésüknek, és békés tüntetésbe kezdtek. Kétségtelen, hogy sok ehhez hasonló incidensről még csak nem is hallottunk.

Éppen ezért azt javaslom, hogy ez a probléma tartozzon az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviseelő felelősségkörébe, és szélesebb perspektívát kapjon. Ezt konkrét lépés követné és reményeim szerint látható eredmények születnének. Köszönöm figyelmüket.

Danuta Jazłowiecka (PPE), írásban. – (PL) A média napjainkban tele van a Kínával kapcsolatos információkkal. Tudósításokban, cikkekben és könyvekben szakadatlanul írnak Kína fejlődéséről és

modernizációjáról és az ott végbemenő gazdasági csodáról. Ebben az összefüggésben írt mostanában a média Tibetről is.

Az amerikai Newsweek magazin egy közelmúltban megjelent tudósításban azt állította, hogy „Kína sok jót tesz a tibetieknek”, mivel a világ egyik legszegényebb térségének segít elmaradott állapotából kiemelkedni. A tudósítás említést tett a szállítás, a telekommunikációs infrastruktúra, az oktatás, az egészségügy, valamint a vízhez és a villamos energiához való hozzáférés területén történt kínai beruházásokról. Úgy tűnik, hogy megvalósul Hu Csin-tao elnök terve, amely a tibetiek életszínvonalának javulásával egy időben arra próbálja őket kényszeríteni, hogy mondjanak le a szólásszabadságról, a vallásszabadságról és az autonómiára való törekvésükről. Vajon sikeres lehet ez a stratégia?

A Kína-ellenes felkelés két évvel ezelőtti évfordulóján kitört lhászai zavargások, valamint a két héttel ezelőtti események a lehető legszemléletesebben megmutatták, hogy a tibetiek üldözötteknek érzik magukat saját földjükön. A saját hazám történelme megtanított arra, hogy nincs olyan ár, amit ne lenne érdemes megfizetni a szabadságért és a méltóságért. A gazdasági érdekek nem szolgálhatnak okot arra, hogy megfélemezünk az üldözöttekről és a szenvedőkről.

Úgy tűnik számomra, hogy az Európai Unió egy olyan szerv, amelynek különösen erélyesen kellene követelnie a tibetiek identitásuk megőrzéséhez való jogát. Mi itt az Európai Unió polgárait képviseljük, és az ő nevükben kell a tibetieket szolidaritásunkról biztosítanunk.

Csaba Sógor (PPE), írásban. – (HU) 1959. március 10-én a tibeti nép forradalmi hangulatban védte meg vezetőjét, ám kezdeti lelkesedésüket könyörtelenül megtörte a kínai kommunista rezsim „békés felszabadítása”, mely több ezer polgári áldozatot követelt. Az emigrációba kényszerült dalai láma azóta folytatja félévszázados békés tiltakozását, Tibetben pedig azóta sem emlékezhetnek szabadon e napra. Kelet-Európában, ahonnan én jövök, ismerős a történet. Bár itt már, úgy tűnik, leszámoltunk a kommunista rendszerek hasonló gyakorlatával, azt gondolom, a tanulságokról nem szabad elfeledkeznünk: mindegyik nép történelmében vannak olyan események, amelyekre nem szabad és nem lehet megtiltani az emlékezést. Most azért többről van szó. Egy nemzeti kisebbségi közösség képviselőjeként átérzem a tibeti nép helyzetét, és arra kérem képviselőtársaimat is, hogy szavazatunkkal támogassuk Tibet békés erőfeszítéseit az önrendelkezés felé vezető úton.

15. Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben

Elnök. – A következő napirendi pont a 150. cikknek megfelelően az egyperces felszólalásoké.

A 150. cikk kimondja, hogy erre a napirendre legfeljebb 30 percet szánhatunk. Több mint 74-en kérték, hogy felszólalhassanak e napirendi pont alatt. Ez nyilvánvalóan lehetetlen. 30 perc és 74 felszólaló egyszerűen nem összeegyeztethető.

Ezért most először egyértelmű kritériumok alapján előre kiválasztottuk azokat a képviselőket, akik szót kapnak; ez azt jelenti, hogy azoknak, akik egy másik, egyperces felszólalásokat tartalmazó vitában szót kértek, de nem kaptak erre lehetőséget, most adott esetben alkalmuk lesz felszólalni, míg a más vitákban már felszólalók nem kapnak szót.

Azokat, akik ma nem szólalhatnak fel, előzetesen, e-mailben értesítettünk erről, ezért nem kell itt lenniük és hiába várakozniuk a felszólalásra. Bízom benne, hogy ezt megértik. Ez volt az egyetlen módja a vita rendezett körülmények között történő lebonyolításának.

Az arra jogosultak ezért máris elkezdhetik a felszólalásokat.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Elnök asszony! Április 11-én Szudán a tervek szerint elnököt és parlamentet, valamint regionális közgyűléseket választ. 24 éve ezek az első választások, mi pedig rendkívüli érdeklődéssel figyeljük az országban a fejleményeket.

A hágai Nemzetközi Büntetőbíróság emberiség elleni bűntettek miatt letartóztatási parancsot adott ki a hatalmat államcsínnyel magához ragadó szudáni elnök, Omar Haszan Ahmed el-Besír ellen. Valamennyien tudjuk, mennyit szenvedett Szudán erőszakos uralkodása során. Csupán az idei év első néhány hónapja alatt nem kevesebb mint 400 embert öltek meg Szudán déli részén. Nehéz megítélni, mennyire lesz szabad a választás. Hétfőn el-Besír a nemzetközi választási megfigyelők kiutasításával fenyegetett. Azt mondta, ha beavatkoznak Szudán ügyeibe, levágja az ujjukat.

Tudjuk, hogy Szudán sürgős segítséget szoruló állam. A múlt vasárnapi kairói nemzetközi donorkonferencián Egyiptom képviselői elmondták, hogy a világ országainak kicsivel több mint 1,4 milliárd eurót kell összegyűjteniük Szudán dárfüri régiójának újjáépítéséhez. Abban bízom, hogy a szudáni választások megteremtik a feltételeket..

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) A közelmúltban igen sokat hallani az EU gazdaságának fellendüléséről, a tagállamok többségében azonban továbbra sem ért véget a válság. A válsággal kapcsolatos nyilvános vita az államháztartások állapotára korlátozódik, jóllehet a rohamosan növekvő munkanélküliség néhány kelet-európai uniós tagállamban már így is kritikus szintet ért el. Különös azt hallani, hogy az EU és az EP magas rangú tisztviselői egyes kormányokat a nagyszerű munkájukért dicsérnek, miközben a munkanélküliek száma ezekben az országokban hónapról hónapra katasztrofális ütemben növekszik, a szociális garanciák csökkennek, és egyre többen élnek a szegénységi küszöb alatt. Az ilyen országokban élők egyre nehezebben tudják eldönteni, vajon az Európai Unió a szegénység csökkentését célzó politikát folytat, vagy tulajdonképpen fokozza a társadalom elszegényedését. Véleményem szerint azok a kormányok, amelyek képtelenek voltak megoldani a munkanélküliség stabilizálásával kapcsolatos problémákat, nem érdemelnek dicséretet. Az Európai Bizottságnak nagyobb felelősséget kell vállalnia, és felelősen felügyelnie kell a nemzeti kormányok válságkezelési terveinek végrehajtását, különösen a szociális reformok területén, valamint értékelnie kell a reformoknak a polgárokra gyakorolt hatását.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! 16, különböző bűncselekményekért elítélt személyt választottak be az olasz parlamentbe, a legutóbbi európai választásokon pedig Olaszország három jogerősen elítélt európai uniós képviselőt delegált.

Európában nem tiltja jogszabály, hogy jogerősen elítélt személyek, illetve a további jogi eljárásra várók választáson indulhassanak; mindent a tagállamok saját belátására bíznak. Az olasz polgárok létrehozták a „Tiszta parlament” programot. Ezért felszólítjuk az Alkotmányügyi Bizottságot, hogy módosítsa az Európai Parlament tagjainak közvetlen és általános választójog alapján történő választásáról szóló okmányt annak érdekében, hogy európai parlamenti választáson csak az indulhasson, akit semmilyen, még nem jogerős bűnügyi ítélet sem terhel.

Az előző Parlament Alkotmányügyi Bizottságának elnöke, Leinen úr vállalta, hogy ezt megteszi, azonban minden utódjára, Casini úrra maradt, aki már kijelentette, hogy az Alkotmányügyi Bizottság nem folytatja az ezzel kapcsolatos munkát.

Hangsúlyoznánk, hogy ez nemcsak hogy az Alkotmányügyi Bizottság kötelessége, de az Európai Unió működéséről szóló szerződés 223. cikke (korábbi 190. cikk) ténylegesen előírja, hogy az Európai Parlamentnek az Európai Unió egészében egységes választási eljárást kell alkalmaznia.

Catherine Grèze (Verts/ALE). – (FR) Elnök asszony! A Hondarribia repülőtérrel a polgári repülési hatóság az ország egyik legveszélyesebb repülőtérének minősítette. Kifutópályái Hendaye és Irún városközpontjai felett találhatók, és az engedélyezett járatok számát meghatározó francia–spanyol szerződést semmibe veszik. Mégis a repülőtér bővítését tervezik, a folyóparton élő lakosok és a határ mindkét oldalán megválasztott képviselők tanácsa ellenére, akik már a forgalom jelenlegi szintjének fenntartását is ellenezték.

Egyetért-e az Európai Bizottság a Chingoudy-öböl védett természeti területeinek, a Ramsari Egyezmény által védett Natura 2000 területnek a pusztításával, amelynek helyreállítását maga finanszírozta?

Továbbá a Bayonne-San Sebastián baszk eurovárosban már található egy alacsony kihasználtságú nemzetközi repülőtér, messze minden sérülékeny természeti területtől. Nem lenne-e hasznosabb szennyezésmentes közlekedési formák bevezetésével javítani a Biarritz-ban nyújtott szolgáltatásokat? Tudni szeretném, milyen intézkedéseket kíván hozni az elnök a bővítést illetően.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Elnök asszony! Maxim Zujev orosz újságíró meggyilkolásának kérdéséről szeretnék beszélni. Zujev urat körülbelül egy héttel ezelőtt ölték meg Kalinyingrádban. Jól ismert újságíró és blogíró volt. Nem ez az első eset, hogy Oroszországban újságírót ölnek meg. 2000 óta legalább egy tucat ilyen ügy történt. Aggasztó ez a jelenség, tudjuk ugyanis, hogy ha nincs szólásszabadság, és ha az újságírók nem dolgozhatnak, akkor egyáltalán nincs szabadság, és nincs demokrácia. Oroszországgal folytatott párbeszédünkben minden alkalommal fel kell hívni erre a figyelmet.

Az idén reményeim szerint szemináriumot fogok rendezni az Európai Parlamentben, feltéve, hogy elnyerem az orosz ügyekért felelős küldöttség és Külügyi Bizottság jóváhagyását. Úgy gondolom, orosz partnereinkkel

folytatott különböző szintű megbeszéléseink során valamennyiünknek hangsúlyoznunk kell, hogy a médiaszabadság és az újságírók munkavégzéshez való joga a párbeszéd és a szabadság alapja mind Oroszországban, mind pedig az Európai Unióban.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök asszony! Arról szeretnék beszámolni önöknek, hogy néhány friss újságcikk szerint az Egyesült Államok államügységei pert indítottak a német Daimler vállalat ellen, amely állítólag kormányzati szerződések elnyerése és aláírása reményében külföldi tisztviselőket vesztegetett meg. A vádirat szerint a vállalat hosszú ideje részt vesz a megvesztegetési folyamatban. Ugyanez a probléma merült fel a Siemens esetében is, amely ugyanezt a gyakorlatot alkalmazva 30 országban vesztegette meg a kormányt annak érdekében, hogy állami vállalatoktól szerződéseket nyerjen el; a botrány még mindig tombol Görögországban.

Ennek eredményeképpen a pénzügyi válságon kívül erkölcsi válsággal is küzdünk. A közelmúltig a német kormány saját határain kívül nem üldözte a megvesztegetést, és úgy tett, mintha mit sem tudna ezekről az eseményekről. Végül pedig ahelyett, hogy cselekedne és mozgósítaná a Csalás Elleni Hivatalt, az Európai Bizottság nem védelmezi a jogszerűséget, és számos esetben nem biztosítja az európai polgárok pénzét.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Elnök asszony! Közölnöm kell az Európai Parlamenttel, hogy ma hajnalban 2 óra 15 perckor a Baфра nevű török naszád megsértette a görög felségvizeket, amikor csupán 18 mérföldre megközelítette az athéni partokat, tagjai pedig még arra is engedélyt kértek, hogy felszállhassanak egy itt közlekedő görög kereskedelmi hajóra és azt átkutassák.

Ez azt bizonyítja, hogy mindaz, ami a vita elején Görögország úgynevezett gazdasági problémájáról elhangzott, nem felel meg teljesen az igazságnak. Görögország problémája elsősorban politikai jellegű. Abból fakad, hogy ez a szomszédos ország casus bellivel fenyegeti Görögországot, és szisztematikusan provokálja a görög fegyveres erőket, nem csupán az ország vizeinek, hanem légtérének megsértésével is.

(Az elnök jelzi, hogy probléma van a mikrofonnal.)

.El kell mondanom önöknek, hogy Görögország szigorú intézkedéseket hozott, amelyek a végkövetkeztetés szerint szó szerint megfojtják a görög háztartásokat, és a görögök ereje fogytán van. Mindez aláásta a görög társadalom ellenálló képességét és a görögök gazdasági erejét.

Ahogyan mondtam, a probléma elsősorban politikai. Nem kérjük az európai polgárok pénzét. Az Európai Unió mint közösség támogatását kérjük azért, hogy leküzdhessük ezeket a piaci szabálytalanságokat, amelyek támadást jelentenek az euróra nézve.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök asszony! Hozzávetőleg tíz évvel ezelőtt az akkor 14 EU-tagállam úgynevezett „szankciókkal” sújtotta hazámat, Ausztriát. Hét hónapon keresztül „jégkorszak” volt. Az osztrák miniszterek nem vehettek részt többé az informális tanácsi üléseken, ám az ország nettó befizetőként továbbra is fizethette a hozzájárulásokat. A szankcióktól eltekintve ez eredménnyel is járt. A bölcsek független jelentése egyértelműen megállapította, hogy a Szabadság Pártnak a kormányban való részvétele semmilyen módon nem veszélyeztette a demokráciát és az emberi jogokat. Következtetésük értelmében a kétoldalú intézkedéseknek álcázott uniós szankcióknak nem volt érvényes jogalapja. Jogtalanul megsértették az osztrák szuverenitást. Úgy gondolom azonban, hogy az EU ebből megtanulta tiszteletben tartani mások politikai véleményét és a tagállamok, valamint polgáraik nemzeti szuverenitását, ami mindenképpen üdvözlendő. A keleti béke fényében pedig bízom abban, hogy az egyik főinkvizítor, a jelenlegi európai parlamenti képviselő, Louis Michel úr úgy érzi majd, tíz év után ismét üdülhet Ausztriában.

Véronique Mathieu (PPE). – (FR) Elnök asszony! Tegnap Franciaország tisztelettel adózott egyik rendőrtisztje, Jean-Serge Nérin francia dandár emlékének, akit egy párizsi régióban történt tűzharc során március 16-án az ETA a leggyalázatosabb módon gyilkolt meg.

Noha a terrorista szervezet 40 év alatt közel 830 ember halálát okozta, ez az első alkalom, hogy francia rendőrtisztet támadtak meg. Nérin úr halála emlékeztetett bennünket arra, hogy kötelességünk együttműködni a terrorizmus elleni küzdelemben.

A francia–spanyol együttműködés a saját nemében a kezdetektől fogva példaként szolgált az Európai Unióban. Franciaország és Spanyolország volt az első két olyan tagállam, amely közös vizsgálati csoportokat hozott létre az európai igazságszolgáltatás területén. Az európai elfogatóparancsok bevezetése is hatékonynak bizonyult.

Sajnálatos módon a rendőrök és bírák közötti ilyen jellegű együttműködés nem tudta megakadályozni Nérin úr halálát. Éppen ezért fokoznunk kell az együttműködést, hogy hatékonyan szállhassunk szembe a terrorizmussal.

Joe Higgins (GUE/NGL). – Elnök asszony! Az északnyugat-olaszországi Susa-völgyben jelentős néphatalmi kampány folyik, amelynek célja a TAV néven ismert nagysebességű vasúti projekt megépítésének megakadályozása.

A francia határ és Torino között fekvő gyönyörű Susa-völgy csupán egy-két kilométer széles, ám már egy nagy autópálya, egy további főút és egy vasút szeli át.

A „NEM KELL TAV” kampány egyértelműen bebizonyította, hogy a TAV építése nem indokolt. A jelenlegi vasút 38%-os kapacitással működik. A TAV súlyosan károsítaná a környezetet, mivel tönkretenné és beszennyezné a víztározókat, az alagútfeltárások során pedig veszélyes mennyiségű azbesztet és urániumot szabadítana fel.

Mindez csak a nagyvállalatok és az építési ágazat főbb szereplőinek érdekeit szolgálja. Tízezer ember vett részt a tiltakozásban, és felháborító módon rendőri erőszakkal próbálják ellehetetleníteni a kampányt.

Felszólítom az EU-t, hogy vonja vissza a TAV projektnek nyújtott valamennyi támogatást, és szüntesse meg a projektet. A „NEM KELL TAV” kampány mottója „*Sarà dura*”. A polgárok nem fognak meghátrálni. A néphatalom győzelme a Susa-völgyben a józan ész és a környezet győzelme lenne.

Paul Nuttall (EFD). – Elnök asszony! Rendkívül aggaszt az a mód, ahogyan északnyugat-angliai választókerületemben a városi tanácsok a parkolási díjakból növelik bevételeiket.

Vegyük például Congleton kisvárost, amely egy részben vidéki helyi közösség. A gépjármű-parkolási díjak bevezetése súlyos csapást jelent majd a helyi iparra, a csökkenő kereskedelem pedig bevételvesztést okoz, csődbe juttatva és esetlegesen megszűnésre kényszerítve ezzel a már így is jelentős nyomás alatt álló kkv-kat.

Vannak, akik a brit kormányt hibáztatják, vannak, akik az Egységes Tanácsot, míg mások ujjal mutogatnak a városi tanácsra, ám mint mindig, a háttérben most is az Európai Unió keze van a dologban, mivel valamennyien az EU 2010-es európai közlekedési politikájában ismertetett keret megvalósítására törekednek.

Tudják, ez az EU zsenialitása: mindig elérhetetlen marad. Legyen szó a postahivatalok bezárásáról vagy a kéthetenkénti szemétyűjtésről, a gyanú árnyéka mindig másra vetül, Brüsszel bomlasztó hatása pedig nem válik nyilvánvalóvá.

Nicole Sinclair (NI). – Elnök asszony! West Midlands-ből származom, amelynek 20%-a zöldövezeti besorolás alatt áll.

A zöldövezet sikeresen megóvta a vidéki táj szépségeit és megakadályozta az önkényes városi terjeszkedést. Az Európai Unió ösztönzésére azonban az Egyesült Királyság kormánya fokozta a lakásépítést, veszélybe sodorva ezzel a zöldövezetet, amely, mivel a Meriden Gap-i otthonom közelében található, különösen közel áll a szívemhez.

Ez a kultúránk és hagyományaink iránti tisztelet hiányáról tanúskodik, de mit is törődnek önök ezzel? Mivel az Egyesült Királyság csatlakozott az Európai Unióhoz – vagyis korábban a közös európai piachoz – nyilvánvalóan semmibe vették kultúránkat és hagyományainkat, és nem is várhatunk önöktől mást.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) Azért szólok fel ma ön és képviselőtársaim előtt, hogy hangot adjak véleményemnek, miszerint Európának új és sokkal integráltabb stratégiára van szüksége a nők elleni erőszak problémájának megoldása érdekében.

A kérdéssel egyre több európai államban foglalkoznak kétoldalú kereteken belül olyan felek, akiknek társadalomfelfogása általában véve igen eltérő. A javaslatot az indokolja, hogy a házasságon belüli erőszak túllép az ideológiai kereteken, és egy igazságosabb és kiegyensúlyozottabb társadalomra irányuló emberi és politikai elképzelés közvetlen és szerves részét képezi.

Hangsúlyozni szeretném, hogy a nők elleni lelki erőszak megelőzése érdekében is cselekednünk kell. Naprakész tanulmányok arra utalnak, hogy az effajta erőszakot minden esetben fizikai bántalmazás követi.

Üdvözlöm, hogy a spanyol elnökség az Európai Unió politikai prioritásai révén felvette a harcot a nők elleni erőszak különböző formáival szemben. Ezeket az intézkedéseket azonban folytatni kell. A nemek közötti

erőszak európai megfigyelőközpontjának létrehozásával, valamint a védelmi intézkedések és egy segélyhívó telefonszám bevezetésével a célunk az, hogy csökkentjük a jelenség előfordulását az Európai Unióban, mindeközben pedig az EU-n kívül is támogatást nyújtunk az erőszak elleni küzdelemhez.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Örömmre szolgál, hogy az Európai Unió és a tagállamok azzal, hogy 2010-et a szegénység elleni küzdelem évének nyilvánították, elkötelezték magukat a szegénység elleni küzdelem mellett, mivel közel 80 millió európai lakos él a szegénységi küszöb alatt. Számos európai polgár, még a foglalkoztatásban állók is nap mint nap küzdenek a szegénységgel, és nincs lehetőségük arra, hogy méltó életet éljenek. 17 millió eurót különítettünk el a 2010-re tervezett európai fellépés végrehajtására, a költségvetést pedig tájékoztató szemináriumok, munkacsoportok és nyilvános konzultációk szervezésére fogjuk fordítani, amelyek célja a szegénységgel kapcsolatos sztereotípiák leküzdése. A kezdeményezés kiváló, hogyan biztosítjuk azonban, hogy a támogatásokat hatékonyan és átlátható módon használják majd fel, és azok közvetlenül a leginkább rászoruló polgárokat segítsék? Hangsúlyozni kívánom, hogy a szegénységet képtelenség egy év alatt visszaszorítani. Ezért arra kérném az EU szervezeteit és a tagállamokat, hogy valamennyi igazgatási szinten tegyenek konkrét intézkedéseket és hosszú távú vállalásokat, és ezáltal gondoskodjanak a szegénységgel küzdő polgárok megsegítésére szánt összegek átlátható és célzott elosztásáról.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Az izraeli kormány azon döntése, amelynek értelmében Kelet-Jeruzsálemben végrehajtják az 1600 új otthon építésére vonatkozó terveket, tovább bővítik a ciszjordániai településeket, fenntartják a Gázai övezet elszigeteltségét és az elfoglalt palesztin területeken általában véve fokozni fogják az izraeli hadsereg támadásait, még a legkonokabb hitetlenkedő számára is nyilvánvalóvá teszi Izraelnek és általában véve az imperialistáknak a palesztin nép és a terület egészének lakosai ellen irányuló jogellenes terveit.

Izrael újabb gyilkos támadássorozatot indít a palesztin nép ellen, és ehhez az imperialista kvartett tagjai között folyó súlyosbodó belharcokkal jellemzett körülmények között megszerezte az Európai Unió, az Egyesült Államok és a NATO támogatását, valamint szorosabbra fűzte a velük való kapcsolatait. Az izraeli miniszterelnök közelmúltbeli amerikai látogatása alkalmával az Amerikai Egyesült Államok különös nyomatékkal és buzgósággal erősítette meg ezt a támogatást, és hangsúlyozta, hogy az Egyesült Államoknak a térség egészét érintő imperialista geostratégiai tervei szempontjából Izrael több mint elsődleges priorítás.

Valamennyi munkással együtt azért harcolunk, hogy..

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) A második világháború után hozzávetőleg 400 000 szlovák rekedt Magyarországon, hasonló számú magyar pedig Szlovákiában.

A szlovákiai magyar kisebbség a mai napig ennyi lakost számlál, a magyarországi helyzet azonban más. A szlovák kisebbség megtizedelődött, és az eredeti 400 000 helyett ma kevesebb mint 33 000-en, tehát eredeti számuk tíz százalékánál is kevesebben vannak. Ennek az az oka, hogy a szlovák kormány több mint 700 iskolában biztosít anyanyelvi oktatást a magyar kisebbségnek, míg a magyar kormány Magyarországon csupán egyetlen általános iskolát tart fenn a szlovákok számára.

Éppen ezért Sólyom elnök úrnak a magyar kisebbségek szomszédos országokban folyó oktatásával kapcsolatos közelmúltbeli bírálata, aki maga előzékenyen és tétlenül szemlélődik, miközben kormánya saját országában megfojtja az etnikai kisebbségeket, visszataszító, képmutató és rosszindulatú provokáció a szerbek, románok és szlovákok felé, akik a magyarokkal ellentétben őszintén gondoskodnak a saját területükön élő etnikai kisebbségekről. Végeredményben a magyarországi kisebbségi ombudsman szintén arra figyelmeztet, hogy Magyarország továbbra is a nemzeti kisebbségek teljes beolvasztására törekszik.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Az Európai Unió rendkívül szigorú élelmiszer-biztonsági szabályozással rendelkezik, és a gyártóknak hatalmas összegű beruházásokat kell megvalósítaniuk a jogszabályoknak való megfelelés érdekében.

Mindazonáltal, az Európai Élelmiszer-biztonsági Hatóság által nemrég készített felmérés szerint az Európai Unióban leölt csirkék több mint 75%-a baktériummal fertőzött.

Az európai gazdaságokban nevelt csirkék háromnegyedének hasított testében megtalálható a *Salmonella* és a *Campylobacter*, két súlyosan mérgező baktérium.

Amint az ilyen jellegű felmérések megjelennek a médiában, természetesen aggodalmat keltenek a fogyasztókban. Ilyen körülmények között két kérdést kell feltennünk magunknak. Először is mit tehetünk a jövőben annak biztosítása érdekében, hogy az európaiak biztonságos, jó minőségű élelmiszerhez juthassanak? Másodszor pedig lehetséges-e, hogy a jelenleg hatályos szabályok szigorú és történetesen rendkívül bürokratikus jellegük ellenére nem megfelelőek?

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) A 2007-es uniós borpiaci rendtartást az új tagállamok most hajtják végre. Ennek során az Európai Bizottság jogsértő módon járt el – sajnálatos, hogy nincs itt senki –, amikor szabályellenesen, Szlovákia kérésére a Tokaj jelzést, mind oltalom alatt álló eredetjelölésként, mind pedig oltalom alatt álló földrajzi jelzésként bejegyezte. Ez ellentétes az uniós szabályozással, mert vagy az egyik kategóriába, vagy a másik kategóriába tartozhat ez a bor. E közösségi Bacchus-adatbázisban ma már nem szerepel az oltalom alatt álló földrajzi jelzések között a szlovák kérelem. A Bizottság ezzel megszüntette a jogellenes helyzetet, ezt köszönöm. De van egy másik jogellenes helyzet, mert a szlovák nemzeti törvény, amire alapozzák a bejegyzést, az nem létezik, mert azt már Szlovákia hatályon kívül helyezte. Ezért kérem a Bizottságot, hogy orvosolja ezt a jogellenes állapotot.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Elnök asszony! Az Európai Külügyi Szolgálat lesz az a diplomáciai testület, amely képviseli az Uniót és segíti az Unió külügyi főképviselőjét. E szolgálat munkája során figyelembe kell venni az Unióban meglévő kulturális és nemzeti különbségeket. Minden országnak éreznie kell, hogy saját érdekei, saját kultúrája és saját tapasztalatai megfelelően képviseltetnek a szolgálaton belül.

E cél elérése érdekében egyenlő alapokon nyugvó megosztásra, vagyis részvételre van szükség. Mindeközben hogyan szerveződik az Európai Külügyi Szolgálat testülete? Munkatársai a Tanács és a Bizottság Általános Titkárságának megfelelő szolgálataiból, valamint a nemzeti diplomáciai szolgálatok által delegált személyek közül kerülnek majd ki. A tagállamok által küldött diplomaták csupán a teljes személyzet egyharmadát teszik majd ki. Az alkalmazottak háttérétől és a szolgálatig vezető útvajuktól függetlenül azonban el kellene fogadni a tagállamok valamennyi polgárának arányos képviseletére vonatkozó elvet. Végeredményben az Unió intézményeinek személyi állományáról is ennek az elvnek megfelelően gondoskodnak. Nem látok okot arra, hogy ebben az esetben másképp járjunk el.

Nuno Teixeira (PPE). – (PT) A közelmúltban az Európai Unió megállapodást kötött Latin-Amerikával a Kereskedelmi Világszervezet védnöksége alatt, amelyben vállalta, hogy jelentős mértékben és fokozatosan csökkenti az ezekből az országokból származó banánra kivetett importvámot. Fel szeretném hívni a figyelmüket, hogy a megállapodás hátrányosan érinti az európai banántermelőket, különösen a portugáliai Madeirán. A spanyol Kanári-szigetek banántermelőire még ennél is súlyosabb csapást jelent majd.

Emlékeztetném önöket, hogy az e régiókban tevékenykedő termelők helyzetét már most is komolyan nehezítik a szigetek fizikai jellemzői és hegyvidékes felszíne, valamint saját gazdaságuk mérete, ami azt jelenti, hogy folyamatos nehézségekkel küzdenek, amelyek akadályozzák a fejlődésüket.

Sürgős fellépésre van tehát szükség a Madeira és a Kanári-szigetek banántermelőinek segítésére, tekintve, hogy milyen komoly és azonnali következménnyel jár majd az új genfi megállapodás az európai importpiacra és következésképpen e legkülső régiókból származó banán termelésére és forgalmazására.

Nessa Childers (S&D). – Elnök asszony! Több mint egy év telt el azóta, hogy a repülőgép-karbantartással foglalkozó SR Technics vállalat bejelentette, bezárja a dublini repülőtéren működő létesítményét, aminek nyomán több mint ezer munkahely szűnt meg. E veszteségek ellensúlyozása érdekében az SR Technics munkavállalói 2009 októberében kérelmet nyújtottak be az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alaphoz (EGAA). Ezt a dokumentumot azonban „hiányos” volta miatt a Bizottság elutasította, és megerősíthetem, hogy közel öt hónappal később az ír kormány még mindig nem nyújtotta be a teljes kérelmet.

Míg az ír kormány figyelmét az elmúlt hónapok során a saját tevékenysége által okozott gazdasági összeomlás és miniszteri lemondások sora kötötte le, egy pályázati űrlap, amely több százak életét változtathatná meg, egy miniszter íróasztalán fekszik.

A tisztelt Ház tisztában van vele, hogy az ír kassza kiürült. Egy cinikusnak talán megbocsátható, ha azt feltételezi, a kormány talán azért tétlenkedik, mert az EGAA-kifizetések odaítélését követően nehezen tudná biztosítani az önrészt. Hajlandó lenne az ír kormány tenni valamit ebben az ügyben?

Artur Zasada (PPE). – (PL) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Valamennyiükhöz szólok, és különösképpen Potočník úrhoz egy olyan kérdésben, amely komoly problémát jelent a salakmotorozást, ezt a számos uniós

tagállamban népszerű sportot űzők számára. Az ügy a környezeti zaj értékeléséről és kezeléséről szóló 2002/49/EK irányelv végrehajtásával kapcsolatos.

Az irányelv végrehajtása azt jelenti, hogy a motorosoknak hangcsillapítót kell szerelniük motorbiciklijükre. Ezek a hangcsillapító eszközök egyrészt csökkenthetik a mutatóvány élvezeti értékét, hiszen a zaj a sport szerves része. Más részről fokozottabb veszélyt jelenthetnek magukra a motorosokra, akik így egészségüket és életüket is kockáztatják. Ezzel kapcsolatban azt kérném Potočnik úrtól, hogy mérlegelje egy módosításra irányuló javaslat előterjesztését, amely mentesítené a salakmotorozást a 2002/49/EK irányelv hatálya alól.

László Tőkés (PPE). – (HU) Elnök Asszony! Milošević országában a szerbiai Vajdaságban tovább folynak a magyarverések. A tetteseket vagy felmentik, vagy vádat sem emelnek ellenük. A Vajdaságban évtizedekkel ezelőtt mintegy 400 000 magyar élt és a lakosság egyharmad részét tették ki. A kényszerű elvándorlás és a masszív többségi betelepítés miatt számuk azóta 290 000-re, számarányuk pedig 13%-ra csökkent. A kisebbségek tömeges megveretésének módszerét a hírhedt szerb titkosszolgálat, az UDBA vetette be, különösképpen az albánok ellen. Ennek a spontán hagyománya folytatódik a jelenben a magyarokkal szemben. Tisztelt elnök asszony! Az Európai Parlament határozottan lépjen fel a délvidéki magyarellenés terrorizmus leállítására érdekében. Szerbia EU-csatlakozásának képezze előfeltételét a világháború utáni tömeggyilkosságok több tízezernyi áldozatért kijáró igazságtétel, valamint a mindmáig folytatódó magyarellenés erőszak beszüntetése.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Elnök asszony! A nők a tudomány és a tudományos kutatás területén alulreprezentáltak. Európában a kutatók 30%-a, az egyetemi tanároknak pedig csupán 18%-a nő. A tudományos vezetésben tevékenykedők között ez az arány 27%. Lengyelország, ahol a felsőoktatási és tudományos intézményekben a női igazgatósági tagok aránya 7%, az utolsó előtti helyet foglalja el az Unió 27 tagállama között.

Éppen ezért bír akkor jelentőséggel a lengyelországi székhelyű Tudományos Vállalkozási Alapítvány (Academci Enterprise Foundation) által lebonyolított „Nők a tudományban” című kutatási projekt. A projekt a hátrányos megkülönböztetés okait vizsgálja és hatékony megkülönböztetésellenes intézkedések után kutat. A legnagyobb sikerrel a polgári kezdeményezésű és a polgárokat célzó polgári projektek kecsegtetnek. Arra kérem az Európai Bizottságot, hogy nyújtson rendkívüli támogatást és gyakorlati segítséget az ilyen kérdésekkel foglalkozó társadalmi intézmények számára. Amikor az Unió polgárai levélben keresik meg a Bizottságot, e levelek nem maradhatnak válasz nélkül.

Jim Higgins (PPE). – (GA) Elnök asszony! Ahogyan már mondtam, nagy örömmel hallottam Kuneva volt biztos asszony azon kijelentését, miszerint a 90/314/EGK tanácsi irányelvet felül kell vizsgálni. Miért van ez? Azért, mert az irányelv számos hiányossággal bír.

Nem veszi figyelembe azokat a személyeket, akik utazási iroda közbenjárása nélkül maguk foglalják le utazásukat az interneten. Az irányelv nem nyújt védelmet azoknak a fogyasztóknak, akik lakóhelyükről az Európai Unión kívüli országban vásárolnak terméket, repülőjegyet vagy szállást.

Ehhez hasonlóan az irányelv nem említi a menetrendszerinti járatokat. Számos hibája van, ezért rendkívül nagy örömmel állíthatom, hogy Kuneva volt biztos asszonynak igaza volt, amikor azt állította, hogy ténylegesen szükség van egy új irányelvre.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – Elnök asszony! 20 évvel ezelőtt a románok meghaltak a szabadságért, ideértve az oktatás szabadságát is, amelyet azelőtt szigorú politikai ellenőrzésnek vetettek alá. Áldozatvállalásuknak köszönhetően az egyetemek is elnyerték szabadságukat, amelyet azóta is élveznek.

Éppen ezért szomorú és ironikus lenne, ha sikerrel járna a román oktatásügyi miniszter jelenlegi arra irányuló kísérlete, hogy gyorsan elfogadtasson egy új jogszabályt, amely gyakorlatilag megszünteti ezt a szabadságot és utat nyit a rendszer újrapolitizálása előtt.

A tervezetben például a megválasztott rektorokat a miniszternek kellene jóváhagynia, aki maga politikai kinevezést kapott, és az egyetemeknek önkényes kritériumok alapján egyesülniük kellene, vagy akár be is zárhatják őket, vagyonukat pedig kisajátíthatják.

Egyetemi tanárként és európai parlamenti képviselőként a Parlamentben tevékenykedő professzortársaim iránti kötelességemnek tekintem az ilyen demokráciaellenes tervezett intézkedések feltárását, amelyek nyíltan szemben állnak az oktatással kapcsolatos lisszaboni stratégiával, és egy EU-tagállamban elfogadhatatlanok.

Elnök. – A napirendi pontot ezzel lezárom.

Köszönöm valamennyiüknek a megértést és a fegyelmezett eljárást. Bízom benne, hogy azoknak, akik most nem szólalhattak fel, legközelebb alkalmuk nyílik erre.

16. A 2011-es költségvetés prioritásai - III. szakasz - Bizottság - Költségvetési iránymutatások: 2011 - egyéb szakaszok (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

– jelentés a 2011-es költségvetésre vonatkozó prioritásokról, III. szakasz – Bizottság (A7-0033/2010), amelynek előadója a Költségvetési Bizottság részéről Jędrzejewska asszony (2010/2004(BUD)), valamint

– jelentés a 2011-es költségvetési eljárásra vonatkozó iránymutatásokról, I. szakasz – Európai Parlament, II. szakasz – Tanács, IV. szakasz – Bíróság, V. szakasz – Számvevőszék, VI. szakasz – Európai Gazdasági és Szociális Bizottság, VII. szakasz – Régiók Bizottsága, VIII. szakasz – európai ombudsman, IX. szakasz – európai adatvédelmi biztos (A7-0036/2010), amelynek előadója a Költségvetési Bizottság részéről Trüpel asszony (2010/2003(BUD))

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, előadó. – (PL) Elnök asszony, a 2011. évi költségvetési eljárás rendkívül speciális és kivételes, mivel ez az első költségvetési év, amely a Lisszaboni Szerződés rendelkezéseivel összhangban kezdődik el és kerül jóváhagyásra. Mondhatjuk, hogy úttörők vagyunk a költségvetési évben, és emiatt természetesen különösen nagy felelősség hárul ránk. A Lisszaboni Szerződés további hatáskörökkel ruházza fel a Parlamentet a költségvetés területén. Rajtunk áll, hogy hogyan használjuk ki ezeket a hatásköröket, és építő jellegű párbeszédre számítunk mind az Európai Bizottsággal, mind a Tanáccsal, hogy a Lisszaboni Szerződés által nyújtott új lehetőségekkel a legjobb és leghatékonyabb módon lehessen élni.

A Lisszaboni Szerződés által bevezetett nagyon jelentős újítás, hogy most nem két olvasatban fogjuk tárgyalni a költségvetést. Ez azt jelenti, hogy a Parlament és a Tanács egyaránt csak egyetlen olvasatot fog lebonyolítani. Ez nyilvánvalóan egy különleges kihívást támaszt – a fegyelemről van szó. Parlamentként fegyelmet kell tanúsítanunk, mivel egyszerűen szólva csak egy esélyünk van. Nem lesz ismétlés, vagyis második esély. Az egyeztető ülésen nagyon sok mindent rögzítenünk kell. Ahhoz, hogy az új költségvetési eljárás összességében eredményesen folytatódhasson, fegyelmezetten együtt kell dolgoznunk.

Ez az év azért is kivételes, mert tekintettel az Európai Bizottság megválasztásának elhúzódására, a Bizottságnak nem volt lehetősége arra, hogy előterjessze éves politikai stratégiáját. Ezért egyszerre kivételes és érdekes, hogy az Európai Parlament juttatja kifejezésre elsőként gondolatait, és hogy a 2011. évi költségvetésre vonatkozó első vélemények – e jelentés formájában – az Európai Parlamenttől származnak, nem pedig az Európai Bizottságtól, mint ahogyan minden „rendes” évben történt.

Milyen egyéb okból annyira különleges 2011? A 2011. évi költségvetés a többéves pénzügyi keret ötödik költségvetése. Mint tudják, a többéves pénzügyi keret a 2007–2013-as éveket öleli fel. A négy korábbi költségvetési eljárás során már nagyon sokat tanultunk. Lengyelül azt mondjuk, elértük a falat. Angolul ezt úgy mondják, hogy elérték a plafont. Bárhogyan is mondjuk, a helyzet az, hogy a többéves pénzügyi keret kimerülőben van. Valóban közel kerültünk a falhoz, ahhoz a pillanathoz, amikor a mozgásterek nagyon szűkek, és a Parlament mindenfajta manőverezési lehetősége rendkívül beszűkült. A mozgásterek nagyon szűkek. Különösen aggasztóak az 1b. alfejezet mozgásterei – ezek mintegy 1 millió eurót tesznek ki, valamint a 3b. alfejezet mozgásterei – ezek összege körülbelül 9 millió euró. Ezen okok miatt választási lehetőségeink persze korlátozottak, és a Költségvetési Bizottság általam készített jelentése ezért követeli, várja el és kéri olyan nyomatékosan a többéves pénzügyi keret nagyra törő felülvizsgálatát és átdolgozását, nemcsak azért, mert a szóban forgó mozgásterek elfognak, hanem azért is, mert a felülvizsgálat elvégzésekor figyelembe kell venni a Lisszaboni Szerződés jelentős költségvetési következményeit.

A Lisszaboni Szerződés új hatáskörökkel ruházza fel az Európai Uniót olyan területeken, mint például az úrpolitika. Ami jelentős, hogy létrehozta az Európai Külügyi Szolgálatot is. Elengedhetetlen a költségvetés és annak átgondolása is, hogy hogyan kívánjuk megvalósítani az EU 2020 stratégiát. A többéves pénzügyi keretben e vállalások közül semelyik nem szerepelt. Most kell elkezdenünk a vitát arról, hogy hogyan finanszírozzuk ezeket az új terveket és törekvéseket.

Nagyon szeretném, ha a 2011. évi költségvetés vezérelve az ifjúság lenne – és a Költségvetési Bizottság jelentése is ezt az üzenetet hordozza. Máris a fiatalok adják Európa hajtóerejét és jövőjét. Az oktatás és az ifjúságba való befektetés egyben Európa, a társadalom és a gazdaság jelenébe és jövőjébe való befektetés is. Szeretném hangsúlyozni, hogy milyen fontos pillanat mindenkinek az életében, amikor az iskolai

környezetből, a felsőoktatásból átlépve az első munkahelyre kerül. Ez egy nagyon nehéz pillanat, különösen válság idején. Szeretnék megemlíteni néhány statisztikát: a 15 és 24 év közöttiek 21%-a munkanélküli. Nagyon fontos, hogy az Európai Unió ne legyen közömbös e nehéz szemponttal szemben sem, és hogy közösen dolgozzunk annak érdekében, hogy megkönnyítsük a fiatalok számára az oktatásból a munkaerőpiacra való átlépés nehéz pillanatát.

Szeretném hangsúlyozni, hogy a gyorsan előrehaladó technológiai változás és egyúttal a demográfiai változás korában meg kell teremtenünk a tudáson alapuló társadalmat, olyan polgárokkal, akik életük és szakmai pályájuk során képesek változtatni képesítéseiken, akik lehetőséget kapnak arra, hogy elvégezzék ezt a változtatást, és akik az Európai Uniótól is támogatásban részesülnek e folyamat során. Az Európai Unió támogatásának nemzetközi csereprogramokat kell magában foglalnia a felsőoktatás szintjén, valamint gyakorlati tapasztalatok szerzését és képzést, szakmai szinten is. Ez egyidejűleg növelni fogja a társadalmi integráció és a tudás áramlásának szintjét, és lehetővé fogja tenni az Európai Unió polgárai számára, hogy valóban mobilak legyenek. A mobilitás, mint tudják, nagyon helyesen egyike a Szerződés által szavatolt alapvető szabadságoknak, és a hatékony belső piac egyik alapköve.

, előadó. – Most átváltok angolra, mert mostantól Helga Trüpel asszonyt helyettesítem. Így most egy másik szerepkört töltök be, amely nemcsak az Európai Bizottság költségvetését, hanem a többi intézmény és a Parlament költségvetését is érinti. Úgy készültem, hogy angol nyelven fogok felszólalni; ez az oka a nyelv váltásnak.

Az eljárás e szakaszában az állásfoglalás célja egy általános kép alkotása – különösen költségvetési összefüggésben – és néhány iránymutatás kiadása különböző intézmények, köztük az Európai Parlament igazgatási költségvetése tekintetében, a Bizottság kivételével, amelyről korábban beszéltem.

Az általános háttér az, hogy nagy kihívást jelentenek azok a körülmények, amelyek között el fogjuk fogadni a 2011. évi költségvetést, mert az 5. fejezet mozgásterét nagyon korlátozott, és mert a Lisszaboni Szerződés sikeres végrehajtása valamennyi európai intézmény prioritása. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése megváltoztatja a költségvetés elfogadására vonatkozó eljárást, és így még szorosabb együttműködést és párbeszédet tesz szükségessé az intézmények között. Az intézményközi együttműködés több szempontot ölel fel – mint például a fordítási kapacitásokat és a munkaerő-felvételt – és a legjobb gyakorlatok cseréje és a hatékonyság javítása elérhető lenne olyan területek vonatkozásában, amelyeket ebben az összefüggésben eddig nem mérlegeltek, mint például az EMAS, a megkülönböztetés elleni politikák és a távmunka.

A közép- és hosszú távú ingatlanstratégia kialakítása már régóta foglalkoztatja a Költségvetési Bizottságot, nemcsak a Parlament, hanem a többi intézmény vonatkozásában is. A Külgügyi Szolgálat méretével és formájával kapcsolatos bizonytalanságok és a fizetések kiigazítására vonatkozó bírósági határozat még kiszámíthatatlanabbá teszik az 5. fejezet pénzügyi helyzetét.

Kifejezetten az Európai Parlament költségvetésére áttérve az Elnökség iránymutató dokumentuma a következő célkitűzéseket tartalmazta a Parlament költségvetése tekintetében: szakértelem kialakítása a képviselők számára a kutatási kapacitásokat és a könyvtári tájékoztatókat illetően, valamint a Lisszaboni Szerződésből eredő intézményi szempontok kiigazítása. A bizottság ezért hangsúlyozza a jogalkotás kiválóságát, ami első rendű prioritás.

ELNÖKÖL: McMILLAN-SCOTT ÚR

alelnök

Janusz Lewandowski, a Bizottság tagja. – Elnök úr, ma este mások meghallgatására vagyok hangolódva. Meghallgatom a Parlament 2011-es prioritásait, ahogyan meghallgattam a Tanács március 16-án elfogadott iránymutatásait is. Egyetértek a főbb pontokkal, és egyetértek azzal, hogy a Parlament előadója által említett két okból nem a rutinszerű éves eljárásról van szó.

Az első az, hogy most igazodunk hozzá a Lisszaboni Szerződés utáni környezethez. Már részben megtörtént az igazodás, de bizonyos munka még hátravan. A Parlament egyetlen olvasata miatt az intézmények közötti jó együttműködésre minden eddiginél nagyobb szükség van.

Amiről már megállapodás született, az néhány átmeneti időszakra vonatkozó szabály, amelyben a novemberi egyeztetésen állapodtunk meg. A költségvetés kiszámíthatóságát lehetővé tevő pragmatikus menetrend 1975 óta életben van, és ezt meg is erősítették. Ami hátra van, azok az egyeztető bizottsági módozatok. Ez most alapvető, minthogy az éves költségvetés megvitatása egyetlen olvasatban történik. Ezért holnap, a

háromoldalú egyeztetés során a Bizottság vitára elő fogja terjeszteni a módzatokat, és azt, hogy hogyan állapodhatunk meg az egyeztetés technikai vonatkozásaiban, a 2011-re vonatkozó tényleges eljárás megkezdése előtt.

A második oka annak, hogy az éves eljárás nem rutinszerű, az, hogy egy válság utáni Európában vagyunk, ahol sok tagállam küzd költségvetési hiánnyal és eladósodottsággal, sok pedig még ennél is nagyobb kihívást jelentő problémákkal. Ezért minden eddigénél nagyobb jelentőséget kell tulajdonítanunk a hatékony és eredményes pénzgazdálkodásnak, a pontos előrejelzésnek és a költségvetés racionális végrehajtásának.

Az alulfinanszírozottnak tűnő költségvetési fejezetek könnyen felfedezhetők. Itt az 1a. alfejezetre és a 4. fejezetre utalok. Ennek az együttműködő szellemnek köszönhető, hogy a pénzügyi tervet négyszer tudjuk eljárás – vagyis a négy éves eljárás – keretében módosítani.

Következtetéseinket az intézményközi megállapodás működéséről szóló jelentésben kell ismertetnünk, amelyet a költségvetés-tervezettel azonos napon, április 27-én adunk ki, és küldünk el a Parlamentnek.

Előadónk, ezúttal nem saját előadóm, hanem a parlamenti előadó, Sidonia Jędrzejewska, (szolgálataim most kapnak képzést az előadó nevének helyes kiejtését illetően) helyesen helyezi jelentésének középpontjába az ifjúságot és a fiataloknak szóló lehetőségeket. Más szavakkal a prioritásokról szóló jelentés egyértelműen javítja a 3. fejezetet. Ez az oktatást és az ifjúság munkaerő-piaci helyét érinti, és indokolt e tekintetben, látva a munkanélküliek számadatait.

De egyformán fontos, hogy teljesíteni tudjuk a gazdaságélénkítési terv ígéreteit. Ez szintén fontos Európa polgárai számára.

Ami fontos, az a végrehajtás. Ennek 2011-re el kell érnie az utazósebességet. Fontos az igazgatás hatékonysága is, és e tekintetben hangsúlyoznom kell, hogy a Bizottság, a Lisszaboni Szerződéshez való igazodás ellenére, nem fog idén új álláshelyeket kérni.

Április 27-én kell a kollégiumban elfogadnunk a költségvetés-tervezetet, és ahogyan szokásos, azt még aznap, azonnal a Parlament Költségvetési Bizottsága tagjai elé kell terjesztenünk.

Ezért örömmel várom, hogy elkezdjük a 2011-re vonatkozó eljárást. Ígérem, hogy az együttműködés jó szellemben fog zajlani, amire ezúttal valóban szükség lesz, mivel idén kell kipróbálnunk az eljárások prototípusait.

Thijs Berman, a Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (NL) Elnök úr, Lewandowski úr, a gazdasági válság alatt az EU költségvetése is elkerülhetetlenül nyomás alá kerül; ez teljesen természetes. Brüsszelnek is oda kell figyelnie minden közpénzt képező euró elköltésére. Mindazonáltal – és itt most a Fejlesztési Bizottság nevében beszélek – továbbra is prioritásként kell kezelni a fejlődő országokba történő befektetést. A fenntartható növekedés a szegény országokban olyan lehetőségeket fog adni az embereknek, amelyekkel jelenleg nem rendelkeznek. Nem csak erről van szó: fejlődésük részét képezi saját válságunk megoldásának. A fejlődő országok egy piacot alkotnak, ráadásul gyorsan növekvő piacot. Európának egyszerűen okosabban kell elköltenie forrásait, például a mikrofinanszírozási támogatás esetében a támogatások és kölcsönök kombinációját alkalmazva. A pénzügyi szolgáltatásokhoz való jobb hozzáférés a szegény országokban lehetővé fogja tenni az ezekben az országokban élő emberek számára is, hogy megvalósítsák törekvéseiket. Védünk kell a fejlesztési együttműködési költségvetést, akármilyen nehéz is legyen ez. Továbbra is a fejlesztésért felelős európai biztosnak, Andris Piebalgsnak kell viselnie a felelősséget saját költségvetéséért, nem pedig Ashton főképviselőnek, mint ami láthatóan a jelenlegi szándék. Végül is a szegénység enyhítéséhez kapcsolódó döntéseknek soha nem szabad diplomáciai érdekeinktől függeniük.

José Manuel Fernandes, a PPE képviselőcsoport nevében. – (PT) Üdvözlöm, hogy a 2011. évi költségvetést az ifjúsági költségvetésnek minősíthetjük. Ekként hozzájárul a fiatalok segítése érdekében általunk benyújtott javaslatok elfogadásához, például a foglalkoztatáshoz való hozzáférés terén, és ez a helyzet az úgynevezett Erasmus First Job kezdeményezéssel is. A vállalkozó szellem előmozdítása a fiatalok körében, az ösztönzők biztosítása és az innováció erősítése és a digitális napirend olyan további javaslatok, amelyek hozzá fognak járulni Európában a fenntartható gazdasági fejlődéshez, és új munkahelyek teremtését fogják eredményezni.

A Parlament költségvetését illetően érdemes megjegyezni, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport egy olyan költségvetést támogat, amely egyszerre fenntartható és szigorú, és amelyben minden kiadási tétel indokolt. Úgy véljük, és azt ajánljuk, hogy a Parlament hagyjon fel a tisztán növekményi alapú költségvetési modellel. Ehelyett a zéróbázisú költségvetés felé kellene elmozdulnia, amely hatékonyságot

és így megtakarításokat tesz lehetővé. Sürgősséggel hosszú távú ingatlanpolitikát kell meghatározni annak érdekében, hogy valóra váltsák ezt a fenntarthatóságon, szigoron és hatékonyságon alapuló koncepciót.

Még mindig egyre alaposabban kell tájékozódunk arról, hogy melyek állandó kiadásaink. Ezt továbbra is a különféle végrehajtott politikák költség-haszon elemzésének kell követnie. Ismét hangsúlyoznánk, hogy a jogalkotás kiválóságának a Parlament fő prioritását kell képeznie, és hogy intézményünk rendelkezésére kell állnia minden ennek eléréséhez szükséges erőforrásnak. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése, amely a költségvetés egyetlen olvasatát írja elő, fokozott együttműködést és több párbeszédet fog megkövetelni. Részünkről ennek a párbeszédnek őszintének kell lennie. Elköteleztünk vagyunk annak biztosítása mellett, hogy ez valóban így legyen.

Francesca Balzani, az S&D képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a 2011-es költségvetési iránymutatások képezik az első – nagyon határozott – lépést a következő európai költségvetés felé.

A Költségvetési Bizottságban nagy erőfeszítést tettünk a fő azonosítható prioritások megállapítása érdekében, amelyek felhívják a figyelmet az európai fellépésre. Az első prioritás az ifjúság, nemcsak azért, mert ez az az erőforrás, amelyre összpontosítani kell az innováció, a kutatás és fejlesztés érdekében, hanem azért is, mert az ifjúság az előrettekintő szociálpolitikák alapvető kiindulópontja.

Fő prioritás azonban a 2020 stratégia is: a munkanélküliséggel, az éghajlatváltozással való megbirkózás és mindenekelőtt ezen új stratégia jövő számára történő tényleges és gyakorlati megvalósításának szükségessége, elégséges forrásokat rendelve hozzá, kompromisszumok és megszorítások nélkül.

Ez az iránymutatás emellett nagyon realisztikus első lépés is. Sokkal kisebb a mozgástér a pénzügyi tervben, ami azt jelenti, hogy elégtelen forrás áll rendelkezésre a legfontosabb intézkedések – az új fellépések – végrehajtására. Ez különösen érzékeny kérdés az első fejezet, a versenyképességről, növekedésről és foglalkoztatásról szóló fejezet vonatkozásában.

Van azonban még egy fontos kérdés: a költségvetésnek messzemenően rugalmasnak is kell lennie, és képesnek kell lennie arra, hogy gyorsan reagáljon a polgárok szükségleteire, az emberek szükségleteire és a változó szükségletekre. Így léteznek prioritások, de léteznek alapvető feltételek is annak érdekében, hogy a költségvetés valóban hasznos eszköz lehessen, és segítse Európa növekedését.

Ide tartoznak az elégséges források, a jövőbeni stratégiák, elsősorban a 2020 stratégia egyértelmű végrehajtása, és végül egy rugalmas eszközre adott egyértelmű megoldás, amely – egyedül – képessé tehet bennünket a jövőbeni kihívásokkal való szembenézésre.

Ivars Godmanis, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, három pontot szeretnék hangsúlyozni.

Először is, ami a strukturális alapokat illeti – ez a költségvetés hozzávetőlegesen 35%-a. Csak fele olyan jól teljesítünk, mint 2000–2006-ban. A jelenlegi abszorpciók arány valamennyi alpnál 14% – ez korábban 25% volt. Így a kérdés az, hogy hogyan vegyük figyelembe, hogyan valósítsuk meg, hogyan teljesítsük a költségvetés e részét. Más különben az lesz a helyzet, hogy nem kerül sor a pénz felhasználására. Másrészről ez lehet tartalék.

Másodszor, meg kell térítenünk néhány korábbi időszakból származó követelést, és a Bizottság ötmilliárdot tervezett be ennek biztosítására. Néhány országban azonban, amelyek egyelőre nem kértek többet hat havi térítésnél, nem hiszem, hogy a teljes összeget le fogják hívni. Felmerül az a kérdés is, hogy ezt a pénzt fel fogják-e használni vagy sem.

Mondanom kell valamit két komoly kérdésről is a gördülő költségvetéseket illetően, amelyek évről évre továbbgördülnek. A 2009-es mezőgazdasági költségvetésben a vidékfejlesztési kifizetések 2 milliárd euróval kevesebbet tettek ki, mint 2008-ban. Most sokkal több pénz kifizetése esedékes, de az a kérdés, hogy minden projektet teljesíteni fognak-e 2010-ben vagy sem.

Végül a hetedik keretprogramról. Ha a hetedik kutatási és fejlesztési keretprogramra vonatkozó 1a. alfejezetet tekintjük, 2009-ben a kifizetések jelentősen kisebbek voltak, mint 2008-ban. Ezért kérdéses, hogy a teljesítés kielégítő lesz-e. Akkor a helyzetnek megfelelően tervezhetjük a költségvetést. Annyi igény van más területeken is. Tehát ezek tartalékok vagy sem?

Zbigniew Ziobro, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, a 2011-es költségvetésre vonatkozó prioritásokról szóló európai parlamenti állásfoglalásra irányuló indítvány tartalmaz egy bekezdést, amely arra emlékeztet bennünket, hogy a prioritások finanszírozása nem járhat káros hatással az Európai Unió

alapvető politikáira, úgymint a kohéziós és a strukturális politikákra vagy a közös agrárpolitikára. Ez a bekezdés normatív jellegű, ami szükségesnek is tűnik, tekintettel az előzőleg meghatározott költségvetési prioritásokra. Valóban, ezek a prioritások sok kívánnivalót hagynak maguk után.

Az Európát emésztő válságra gyógyírt jelentő általános szert elsősorban az innovációban vélik megtalálni. Az indítvány azonban figyelmen kívül hagyja, hogy az Unió legszegényebb régióiban gyakran nem állnak rendelkezésre az innováció fejlesztésének feltételei. Vannak olyan országok, amelyekben a modern gazdaság alapjai, ami azt illeti, csak megjelenőben vannak. Ha azt akarjuk, hogy Európa az egyenlő esélyek kontinense legyen, erre a helyzetre a válasz főként a kohéziós politika és a strukturális politika. Különösen válság idején emlékeznünk kell az uniós politika e vonatkozására, különösen a szolidaritási szempontra, hogy ne állandósítsuk a kontinens szegény és gazdag részekre való kettéosztottságát.

Miguel Portas, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Ma elkezdjük a vitát a 2011. évi költségvetés átfogó iránymutatásairól, és a javasolt prioritás az ifjúság. Ez a prioritási sorrend különösen fontos abban a pillanatban vagy életszakaszban, amely a tanulmányok és a munkaerőpiac közötti átállást jelzi. Önmagában a prioritás e megválasztása üdvözlendő elképzelés.

Az egyik javaslat például az Erasmus First Job program létrehozása. A probléma az, hogy a politikában az ördög a részletekben rejlik. Miről is beszélünk, amikor az „Erasmus First Job” programról beszélünk? Hogyan fogjuk végrehajtani? Az Erasmus forrásainak a diákok felé való átirányításával, vagy egy friss pénzzel ellátott új program létrehozásával? Ez nem pusztán részlet, és az sem, hogy az Erasmus bizonytalan munkahelyekre irányul-e, vagy inkább tisztességes munkahelyekre, amelyek valódi jövőt jelenthetnek a fiatalok számára. Valóban olyan programról van szó végső soron, amely le fogja küzdeni a fiatalok munkanélküliségét, a szándéknak megfelelően? Vagy végül olyan programként fogja végezni, amely egyszerűen a munkanélküliség elfedését célozza? Úgy gondolom, hogy ezek a kérdések a vita központi kérdései. 2011-ben a leglényegbevágóbb kérdés továbbra is az EU-ban uralkodó munkanélküliség lesz. A mi felelősségünk, hogy megbirkózzunk a munkanélküliséggel.

Ez minden bizonnyal kihívást jelent majd az európai költségvetés számára, de a 2011. évi költségvetés egy olyan pénzügyi keret rabja, amelyről hét éve állapodtak meg, és amelyet nem alakítottak át a válság ellenére sem. E pénzügyi keret alapos és szigorú felülvizsgálata nélkül a költségvetés, amelyet az év végén kell jóváhagynunk, stagnálásra és közepszerűsége lesz ítélve, még akkor is, ha a világ legjobb prioritásait fogadjuk el. Ezek nem fognak túllépni a pusztán szándékon, és csak csekély hatással lesznek a költségvetés felépítésére.

Marta Andreasen, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a Parlament 2011. évi költségvetésének javasolt 6,5%-os emelése egy újabb jele annak, hogy ez a Parlament mennyire eltávolodott a való világtól és szavazóinak érdekeitől.

Hogyan tudjuk megmagyarázni választóinknak normális időkben, nem beszélve a válság időszakáról, hogy a teljes költség, amelyet utánunk egyenként kifizetnek, meghaladja az évi 2 millió font sterlinget? Hogyan mondhatjuk nekik, hogy ha magas szintű parlamentet akarnak – amire egyesek büszkék –, ezt a számlát kell megfizetniük? Hogyan tudjuk megmagyarázni mindazoknak, akik éppen elvesztik az állásukat, hogy nekünk, az európai parlamenti képviselőknek több munkatársra van szükségünk a Lisszaboni Szerződés miatt? Vagy, hogy e Parlament tisztviselői juttatásaik emelését igénylik, mert keményebben dolgoznak?

A fiatalok 15%-a, akik az Egyesült Királyságban munkanélküliek, vagy ami még rosszabb, a fiatalok 45%-a, akik Spanyolországban munkanélküliek, nem fogja tudni megérteni, hogy ez az emelés hogyan segíti majd abban, hogy munkahelyet találjon. Sokan közülük meglehetősen jó végzettséggel rendelkeznek. Csak az álláslehetőségek hiányoznak. Őszintén megmondom, nem tudnék válaszolni, ha nekem szegeznék ezeket a kérdéseket.

Valaki meg tudja magyarázni a szavazóimnak, hogy az, hogy ez a Parlament két székhellyel rendelkezik, eggyel Brüsszelben, eggyel pedig Strasbourgban, hogyan segít nekik a jelzáloghitel visszafizetésében, a gyermekeik táplálásában és iskoláztatásában – mert ez teszi ki a 2 millió font sterling költség egy jelentős részét, amelyről az előbb beszéltem.

Ami a Bizottságot illeti, nagyon szép nemes célokról beszélni, mint például az ifjúságba és az oktatásba való befektetésről, a nyelvtanulás támogatásáról és az innováció elősegítéséről az európai gazdasági fejlődés és munkahelyteremtés érdekében, de a Számvevőszék jelentése nem nyugtat meg azzal kapcsolatban, ahogyan az Európai Unió forrásait kiadják, és a fennálló kötelezettségvállalások sem azt mutatják, hogy az EU nagyon jó lenne tervezésből.

Semmilyen, a költségvetés emelésére irányuló javaslatot nem szabad eltérni...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Unió 2011. évi költségvetésének prioritásai a gazdasági és pénzügyi válság körül forognak. Ehhez kapcsolódnak a közös pozitív erőfeszítések egy olyan exitstratégia végrehajtására, amely a lehető leginkább átfogó és igazságos társadalmi szempontból.

Két szempontra szeretnék koncentrálni. Először is a 2011. évi költségvetés központi eleme a fiatalok középpontba helyezése, akik természetesen kulcsszerepet fognak játszani Európa jövőjében. Az ifjúságba való befektetés azt jelenti, hogy ma gondolunk a holnap Európájára.

Másodszor pedig a jelenlegi helyzet nagyon világosan bizonyítja, hogy milyen gyorsan meg lehet semmisíteni a munkahelyeket, még egy erős gazdasági térségben is. A 2020 stratégia szintén az innovációra összpontosít. Az ehhez jogosan társított remények munkahelyeket fognak teremteni, és enyhíteni fogják a társadalmi nehézségeket.

László Surján (PPE). – (HU) Kedves Kollégák! Mindannyian tudjuk, hogy az Európai Unió költségvetése jelentős reformokra szorul. Azt is tudjuk viszont, hogy egy éves költségvetés keretei között ezeket a reformokat nem lehet meglépni. Mik a bajaink? Nagyon nagy bajunk az, hogy ez rendkívül rugalmatlan költségvetés. Nem tudunk jól reagálni a napi kihívásokra, de még az éves kihívásokra is nehezen. És persze kevés a mozgástér, szűkösek a lehetőségek. A jelentéstevő kiegyensúlyozott javaslattal állt elő. Tekintetbe vette a realitásokat és jó célokat fogalmazott meg. Én remélem, hogy a Parlament követni fogja és támogatni fogja az előttünk lévő szöveget és javaslatot.

Különösen jó dolog, hogy forduljunk az ifjúság felé, különben az ifjúság elfordul tőlünk, és elfordul az európai eszmétől. E néhány pillanatban még szeretnék a kohéziós politikáról szólni. Ez a kohéziós politika nem jótékonykodás. Igaz, hatalmas távolságok vannak a fejlett és a fejletlen régiók között. Ezt a különbséget el akarjuk tüntetni, legalábbis kisebbiteni akarjuk. De amikor fölemelünk egy régiót, akkor Európa egészének a versenyképessége növekszik, s a világméretű versenyben erősebbek és jobbak leszünk. Föltéve persze, hogy a tagállamok élnek a lehetőségekkel, nem maradnak bent a pénzek és ráadásul az elköltött pénzeknek eredménye is lesz. Ellenkező esetben nincs nagyobb pazarlás. A két székhelynél is nagyobb pazarlás, ha olyan programok zajlanak, amelyek nem hozzák a megfelelő eredményeket. Én remélem, hogy itt lesz előbbre lépés. A Költségvetési Bizottság nagyon érdekelt abban, hogy értéket kapjunk a pénzünkért. Köszönöm megtisztelő figyelmüket.

Derek Vaughan (S&D). – Elnök úr, üdvözlöm ezt a Parlament költségvetési iránymutatásairól szóló jelentést, és üdvözlöm az arról folytatott vitát, hogy mik a prioritásaink, biztosítva, hogy a Parlament el tudja látni feladatát.

Az eredeti jelentés talán érthető módon homályos és általános volt. A bizottsági szakaszban javasolt módosítások azonban biztosították, hogy világosan fogalmazunk azzal kapcsolatban, hogy mi a fontos. A Költségvetési Bizottság megpróbálta egyensúlyba hozni annak szükségességét, hogy vállalni tudjuk a Lisszabon utáni felelősségeinket azzal az ígérennyel, hogy a lehető legalacsonyabban tartsuk a megemelt kiadásokat, és ez különösen fontos, minthogy a mozgásterek és az államháztartások annyira szűkösek. Biztos vagyok abban, hogy valamennyi képviselő elfogadja ezt a pontot.

Ezért kritikus jelentőségű prioritásaink eldöntése ezekben az iránymutatásokban, és természetesen nem csak a pénz elköltéséről van szó. Arról is szó van, hogy megtakarításokat keresünk, és a pénz legjobb módon történő elköltéséről is.

Ezért örülök, hogy széles körben elfogadott például az integrált tudásmenedzsment rendszer szükségessége, amely egybegyűjtené a különböző információforrásokat a képviselők és a polgárok számára.

Örömdetes az Európai TV elemzése annak eldöntése érdekében, hogy hatékony-e vagy sem. Véleményem szerint szintén létfontosságú a titkársági juttatások és a több személyzet alkalmazásával járó globális költségek értékelése, beleértve a szállást, akárcsak a Parlament és a többi intézmény közép- és hosszú távú ingatlanstratégiája, amellyel talán sokkal részletesebben kellene foglalkoznunk, mint ahogyan most tesszük.

És természetesen mindig itt van a 20%-os küszöb nehéz kérdése, amelyről oly sok évvel ezelőtt született megállapodás. A Költségvetési Bizottság és jómagam úgy gondoljuk, hogy a szóban forgó 20% minden változtatásának a Költségvetési Bizottság és az Elnökség, illetve esetleg valamennyi különböző intézmény közötti vita tárgyát kell képeznie. Ez nem lehet egyoldalú döntés.

Az S&D képviselőcsoport néhány további módosítást is előterjesztett, amelyekről holnap kell szavazni, és amelyek véleményünk szerint tovább fogják javítani az iránymutatásokat. Az egyik módosítás annak nehézségére mutat rá, hogy valamennyi igazgatási kiadás az 5. fejezetbe kerül; egy másik módosítás az iránymutatások és a költségvetési javaslatok időben történő közzétételét szorgalmazza annak biztosítása érdekében, hogy megfelelően és kellő időben meg tudjuk hozni döntéseinket. Remélem, hogy képviselőtársaim holnap támogatni fogják ezeket és a többi módosítást, amelyek célja az iránymutatások javítása.

Azt is remélem, hogy a képviselőtársak felismerik, hogy ezen iránymutatások elfogadását követően nehéz vitákat kell majd folytatnunk a főtitkár által nemrégiben közzétett költségvetési javaslatról. Csak akkor kezdünk majd prioritásainkról beszélni, és csak akkor fogjuk ténylegesen megvitatni, hogy hozható egyensúlyba a Parlament működése és kiadásaink lehető legalacsonyabb szinten tartása.

Carl Haglund (ALDE). – (SV) Elnök úr, a mostanihoz hasonló nehéz gazdasági időszakokban a költségvetés nehéz és érzékeny kérdés. A 2011. évi költségvetés iránymutatásai magukban foglalják az Európai Parlament saját költségvetését is. Az 5. fejezetben szereplő kiadást hagyományosan úgy osztották el, hogy a Parlamentre 20%-nál kisebb rész jusson.

A Lisszaboni Szerződés következtében most azt halljuk, hogy a Parlamentnek a pénz nagyobb hányadát kellene elnyelnie. A Parlament új hatáskörei miatt esetleg jelentkező emelt forrásszükséglet felülvizsgálata természetesen indokolt, és már 2010-re is több pénzt kaptunk, pontosan a Lisszaboni Szerződés eredményeképpen.

A Lisszaboni Szerződés ugyanakkor nem használható valamilyenfajta új pénzkiadó automataként a Parlament számára. Képesnek kell lennünk arra is, hogy hatékonyabbá tegyük saját szervezetünket, és hogy ahol lehetséges, megpróbáljunk megtakarítani annak érdekében, hogy ezáltal képesek legyünk a további szükségletek finanszírozására is.

Most egyesek emelt kiutalásokat szorgalmaznak az Európai Parlament képviselőinek munkáját támogató személyzet számára is. A szándék minden bizonnyal jó, de érdekes, hogy az európai parlamenti képviselők képviselőcsoportomban többé-kevésbé egyhangúlag úgy érzik, hogy erre nincs sürgető igény, és ez a gazdaságilag sanyarú időkben nem szükséges.

Az iránymutatások, amelyeket holnap kívánunk elfogadni, jók, és úgy gondolom, hogy ezeket kihívásnak kell tekintenünk, hogy saját kiadásainkat kritikus szemmel megvizsgáljuk.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Elnök úr, pénzügyi és gazdasági szempontból nehéz időket élünk. Mindenütt meghúzzák a nadrágszíjat, és a hatóságoknak is ellenőrzés alatt kell tartaniuk kiadásait és takarékoskodniuk kell. Ezen túlmenően a polgároknak kevés a bizalma az európai politika iránt, és ez nagyon aggaszt. Két javaslatot kívánok ezért előterjeszteni a következő költségvetés vizsgálatával kapcsolatban. Először is nekünk, európai parlamenti képviselőknak éppúgy elszámoltathatónak kell lennünk havi 4200 euró összegű általános költségtérítésünk tekintetében, mint minden egyéb juttatásunk esetében. Jelenleg nem ez a helyzet, amit nem neveznek átláthatónak. Továbbá előterjesztek egy módosítást e tekintetben, amikor áprilisi ülésünk alatt megvitatjuk Staes úr jelentését.

Elnök úr, második észrevételem az Európai Parlament nemzeti tájékoztató irodáinak költségvetésével kapcsolatos. Ezeket különösen nagyvonalúnak tartom, és az a véleményem, hogy ezeket egy hároméves időszak során harmadával csökkenteni kell. Felhívom képviselőtársaimat, hogy támogassák ezeket a javaslatokat. Ez bizonyítaná, hogy átláthatóságot kívánunk, és nem kívánjuk különleges bánásmódban részesíteni saját magunkat.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Elnök úr, a 2011. évi költségvetés szembesít bennünket az Európai Unió prioritásaival. E nehéz gazdasági időszakban az Uniónak először fel kell ismernie, hogy pénzügyi forrásai a tagállamokból származnak, amelyek drasztikus megszorítások előtt állnak. Így nemcsak a tagállamoknak kell megszorításokat alkalmazniuk; az EU-nak is karcsúsítania kell közforrásait, és ezeket célzottabban kell elköltenie.

Egy lényegi kérdésem van a prioritással kapcsolatban, amelyet az előadó az ifjúság számára biztosít. A szociális és ifjúsági ügyek rendszerint nagyon jól kezelhetők a tagállamok szintjén. Mégis szeretném felhívni a figyelmet egy kérdésre, ahol az uniós támogatás valóban nélkülözhetetlen. A jelentés a fiatalok oktatásból a munkaerőpiacra való átlépését említi. Szeretném megkérdezni az előadót, hogy a rászoruló fiatalok sajátos szükségleteinek is figyelmet kíván-e szentelni. Itt olyan fiatalokra gondolok, akik gyermekotthonokban nőttek fel, és akik a szakmai útmutatás súlyos hiánya miatt szenvednek. A múlt hónapban egy Bulgáriában

tett látogatás alkalmával egy valóban inspiráló példát láttam erre. Teljes szívemből üdvözlöm az ilyen tagállami kezdeményezések európai támogatását, például a strukturális alapok keretében. Számítok önre.

Nick Griffin (NI). – Elnök úr, bármilyen költségvetés legfontosabb prioritásának annak kell lennie, hogy csak a saját pénzt költse el. Más pénzének az elköltése annak engedélye nélkül nem költségvetés-készítés, hanem lopás.

A brit adófizetőket 6,4 milliárd font sterling nagyságrendű, EU-nak történő éves közvetlen kifizetéssel vágják meg, és mégis megtagadják tőlünk a népszavazást. Ennek a pénznek az elvétele demokratikus mandátum nélkül olyan bűncselekmény, amely nem marad áldozatok nélkül. Ezen a télen ötvenezer nyugdíjasunk halt meg a hidegben, mert nem tudta kifizetni otthonának fűtését. Katonáinkat tálib bombák öldöklik, mert nem engedhetjük meg magunknak a robbanásbiztos járműveket. A rákbetegek ezrei nem jutnak hozzá a drága életmentő gyógyszerekhez. 6,4 milliárd font sterling mindezeket a bajokat orvosolhatná, és még mindig maradna némi aprópénz nyolc kórház és 50 iskola megépítésére.

Csak egyetlen költségvetési prioritásnak kellene lennie – meg kell kurtítani a kiadásokat és le kell állítani Nagy-Britannia kirablását. Nyugdíjasainknak, katonáinknak és rákbetegeinknek nagyobb szükségük van a pénzre, mint az EU-nak. Önöknek ez csak egy költségvetés. Nekik viszont élet-halál kérdése.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Elnök úr, üdvözlöm Lewandowski urat, e Ház régi barátját, aki most nem a képviselői padban ül.

Szeretném üdvözölni a költségvetési iránymutatások hagyományos rendszeréhez való visszatérést is. Úgy gondolom, hogy ez jó dolog, mert ilyen módon a biztos a költségvetés-tervezet elkészítése előtt meghallgathatja a Parlament költségvetési prioritásait.

A biztos által a mai napon eddig és a későbbiekben hallottak nagyon eltérnek attól, amit kétségtelenül naponta hall a különféle általános felek részéről, amelyek nyomást gyakorolnak rá, hogy számukra nagyobb költségvetést biztosítson.

Mi itt a Parlamentben egyelőre nem fogunk rá nyomást gyakorolni. Mint tudja, ezt szeptembertől kezdődően fogjuk tenni. Egyelőre csak azt akarjuk, hogy Lewandowski úr nagyon világosan lássa, hogy a Parlament költségvetési prioritásai mit képviselnek. Ezek javaslatainkat képviselik.

Minden nap felmerülnek új kihívások a 2011. évi költségvetéssel kapcsolatban. Már új sürgető elemekkel nézünk szembe a negyedik kategóriában, ahol nagyon szűk a mozgástér, amely még szűkebb lesz a balti-tengeri stratégia bevonásának szükségessége miatt.

Sürgető elemekkel szembesülünk a mezőgazdaság terén, nemcsak azért, mert első alkalommal alkalmazzuk az együtdöntést, hanem elsősorban azért, mert ezt a Parlamenten keresztül kívánjuk felhasználni, és nem fogunk beleegyezni a mezőgazdasági költségvetés további csökkentésébe más területek finanszírozása érdekében. Természetesen meg kell majd oldanunk az ötödik kategória – az igazgatási költségek és a nagyobb átláthatóság – állandóan problémás kérdését is.

Még egy utolsó megjegyzés: ez a Ház nagyon nyitott arra, hogy mind az EU költségvetéséből, mind a Parlament költségvetéséből pénzt takarítson meg. Amire mi, a képviselőcsoportok nem vagyunk nyitottak, véleményem szerint, az az, hogy elfogadjuk egyesek demagógiáját, akik ezt teszik politikájuk alapjává.

Göran Färm (S&D). – (SV) Hölgyeim és uraim, és különösen korábbi képviselőtársunk, Janusz Lewandowski, akit szeretnék újra körünkben üdvözölni! Szeretnék röviden észrevételeket tenni mindkét jelentéssel kapcsolatban.

Először is szeretnék köszönetet mondani Jędrzejewska asszonynak, aki kitűnő jelentést készített. Mi azonban az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoportban több bekezdéshez módosítást terjesztettünk elő, amelyek szerintünk fontosak.

Először is világossá kell tennünk, hogy az éghajlatváltozás továbbra is fő prioritás. Nem enyhíthetjük a nyomást ezzel a kérdéssel kapcsolatban a koppenhágai sikertelenség miatt, hanem keményen kell dolgoznunk saját feladatunk végrehajtásán, és ez az, hogy megoldásokat találjunk a finanszírozás problémájára.

Másodszor pedig az Európa 2020 stratégia kapcsán: stratégiánk szükségessé teszi, hogy az Unió a stratégia végrehajtásába is befektessen és javítsa azt. Proaktívan küzdenünk kell a gazdaság fejlesztéséért és a nagyra törő szociális napirendért, és ezek olyan politikai területek, amelyekhez egész egyszerűen több anyagra van szükség.

Egyebek mellett világos üzenetet kell küldenünk a tagállamoknak és a Tanácsnak, miszerint szükséges lesz a következő három évre a költségvetési plafonok felülvizsgálatára, különösen a költségvetés 1. fejezetében, amely a növekedéssel és foglalkoztatással foglalkozó fejezet.

Ami a Parlament saját költségvetését illeti, még ha jelentős szükségleteink is vannak, figyelembe kell vennünk a gazdasági helyzetet, és jelentősen korlátoznunk kell magunkat. Erősíteniünk kell a Parlamentet, és különösen a képviselőcsoportoknak azt a képességét, hogy teljesíteni tudják a Lisszaboni Szerződés követelményeit. Minden más tekintetben azonban módot kell keresnünk arra, hogy takarékoskodjunk és növeljük a hatékonyságot. Ez különösen lényeges, minthogy a költségvetés 5., igazgatást tartalmazó fejezete rendkívül feszes. Nemrégiben vitattuk meg például az új Külügyi Szolgálatot, amely nyilvánvalóan többletforrásokat fog igényelni.

A Parlament alapvető feladatára kell összpontosítanunk, másutt pedig jelentős megszorítást kell alkalmaznunk.

Geoffrey Van Orden (ECR). – Elnök úr, a gazdasági megszorítottság időszakában, amikor az összes európai országban a közkiadások csökkentésével szembesülünk, az összes uniós intézménynek is azt kellene megvizsgálnia, hogyan foghatja vissza a költségeket és a pazarlást.

A Parlamentnek élen kellene járnia. Ehelyett önmagával szemben elnézően, gátlástalanul folytatja költségeinek és személyzeti létszámának állandó növelését. Minden más szervezetnél úgy felelnének meg az új prioritásoknak, hogy ezeket másutt csökkentésekkel kompenzálnák, de úgy tűnik, ebben a Házban nem így tesznek. Az európai parlamenti képviselők tartják a hátukat a nyilvánosság vádjaiával szemben, de a túlduzzadt bürokrácia, a szükségtelen túlzások és a felesleges épületek csak viszik el a pénzt.

Hogyan tudják megindokolni a Parlament 94 millió font sterling összegű éves, önmaga népszerűsítésére szolgáló költségvetését, amelyből nyolcmillió megy el a felesleges Europarl TV-re, 2 millió font sterling pedig az Európai Történelem Háza elnevezésű bizzarr tervre? Nevetséges, hogy minden tagállamban úgynevezett tájékoztatási irodákat tartunk fenn, 40 milliós éves költséggel, amikor a 736 európai parlamenti képviselő feladata, hogy válaszoljon választóinak esetleges kérdéseire.

Állandó botrány, hogy ez a Parlament még nem követelte, hogy a tagállami kormányok egyszer és mindenkorra állítsák le a strasbourgi cirkuszt. Világos üzenetet kell küldenünk kormányainknak erre vonatkozóan, és meg kell takarítanunk évi 200 milliót.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, szeretnék elsőként a Bizottság költségvetéséről beszélni. Az Európai Külügyi Szolgálat különösen fontos számomra. Ez azonban még nem szerepel abban a költségvetésben, amelyet a biztos úr hamarosan előterjeszt. Az a kérdés azonban, hogy mennyibe fog kerülni, kulcsfontosságú számunkra. Amellett vagyok, hogy ezt a szolgálatot a Bizottságon belül szerepeltessük, minthogy oda tartozik. Egy valami világos: ami e szolgálatnál történik, annak jelentős következményei lesznek a költségvetésre nézve, többek között a többéves programokkal kapcsolatban is. A többéves programok igazgatását nem szerepeltethetjük a Bizottságon kívül. Ezt semmilyen körülmények között nem engedhetjük meg.

Az e szolgálat jogi felépítésére vonatkozó döntésünk nagyon fontos lesz, mert a költségvetési következmények közvetlenül ettől fognak függeni. Emiatt e költségvetéssel kapcsolatban az a legérdekesebb, hogy mi nem szerepel benne. Nagyon reméljük, hogy a biztos úr hamarosan képes lesz számokkal szolgálni, amelyekből kiderül, hogy az egész várhatóan mennyibe fog kerülni. 2011-ben – ennyi már világos – azokon a területeken jelentkeznek majd a legnagyobb kiadások, különösen az igazgatási sorokon, ideértve ezt a szolgálatot is, amelyeken a legkisebb összegű mozgástérrel rendelkezünk. Minden el lett számolva, az utolsó fillérig. Ezért amellett vagyok, hogy azonnal vizsgáljuk meg a személyzeti szabályzatot, hogy módot találjunk megtakarításra. Van egy javaslatom is a tagállamokban dolgozó tisztviselők és asszisztensek különleges szabadságával kapcsolatban, amelynek esetében a különleges szabadság céljából, saját országukba történő hazautazás a vasúti közlekedésen alapul. Ezt a vasúti utazásból való kiindulást törölni kellene, és inkább a repülőjegyeket és a repülési időt kellene középpontba helyezni.

Most áttérek a Parlament költségvetésére. Mindenkinél, aki ebben a Parlamentben dolgozik – és ez sajnos nem mondható el minden képviselőről – személyzetre van szüksége. Ezért szeretném külön kérni, hogy lássuk el magunkat megfelelő eszközökkel ahhoz, hogy képesek legyünk dolgozni. Nem hiszem azonban, hogy az ingatlanokkal való kapcsolat létrehozása helyénvaló, mert vannak választóköreink is, és szolgáltatási szerződést tudunk kötni. Az Elnökség legyen szíves, ne terhelje ezzel a képviselőket.

Egy további kérésem van. Az Európai Tanács elnökével a költségvetés még nem számol. Jó lenne, ha a létezését a költségvetésben is el tudnánk ismerni.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Elnök úr, egy másik EU-ra van szükségünk, és egy másik uniós költségvetésre is szükségünk van. Azt gondolom, hogy bátorságra van szükségünk, hogy nagy döntéseket hozzunk. Természetesen nem szabadna aprólékos technikai részleteknél leragadnunk.

Három dolgot szeretnék elmondani az EU költségvetéséről. Először is az EU költségvetését illetően átláthatóságra van szükségünk. Milyen magasak például az igazgatási kiadások? Az EU jelenlegi költségvetése erről nem nyújt valós tájékoztatást.

Másodszor a megtakarításokról: Nagyon könnyen milliárdokat lehet megtakarítani az EU költségvetésében, az uniós intézmények által nyújtott szolgáltatások minőségének csökkentése nélkül. Bezárhatnánk például nagyszámú uniós ügynökséget. Aztán itt van a második székhely Strasbourgban. Meg kellene találni vitatnunk azoknak a szerveknek a hasznosságát, amelyek nem rendelkeznek hatáskörrel, mint amilyen például a Régiók Bizottsága vagy a Gazdasági és Szociális Bizottság.

Harmadszor, hogy használják fel a pénzt? A pénzt oda kell eljuttatni vagy visszajuttatni, ahonnan származik, vagyis az adófizetőkhez. Természetesen értelmes projektek támogatására is fel kell használnunk – gondolok itt például egy ipari tanulóknak szóló valódi Erasmus programra. Úgy gondolom, hogy bátraknak kell lennünk. Jó lenne, ha ezt mindannyian az agyunkba vésnénk.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) A Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően az Európai Parlament jelentős további hatásköröket kapott. Elérkezett annak az ideje, hogy közösen hozzuk meg az uniós kincstárból származó pénz elköltésére vonatkozó döntéseket. Időre van azonban szükség ahhoz is, hogy ez a mechanizmus működésbe lépjen. Biztos, hogy ez az év és a következő néhány év kritikus jelentőségű lesz az új költségvetési eljárás végleges formájának létrehozása szempontjából. Csak akkor lehet olyan eljárást kialakítani, amely a legnagyobb fokon megfelel az új Szerződés rendelkezéseinek, ha a Parlament, a Tanács és a Bizottság partnerként együttműködnek.

Támogatásomnak szeretnék hangot adni a közösségi költségvetés emelésére irányuló indítvány mellett, tekintettel a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően a Parlament előtt álló új feladatokra. Kétségtelen, hogy ahhoz, hogy a Parlament eredményesen el tudja látni feladatait, megfelelő eszközökre van szüksége. A Parlament felelőssége nő, ezért nekünk, képviselőknek több tanácsra, szakértői véleményre és számos szakember támogatására van szükségünk, és ezt valakinek ki kell fizetnie.

Egy másik prioritás, amelyet a jelentés ismertet, és amely teljes támogatást érdemel, az ifjúságba, azaz az oktatásba való nagyobb befektetés szükségessége, amely a modern és innovatív társadalom alapja. Európa még mindig le van maradva az USA-val, Japánnal és más új világhatalmakkal folytatott technológiai versenyben. Ezen azonban természetesen lehet változtatni, de ehhez jelentős ráfordítás szükséges.

A szegénység elleni küzdelem részeként finanszíroznunk kell olyan programokat, mint az ingyenes élelmiszerosztás a legszegényebbek számára. Olyan programokat kell kidolgoznunk, mint amelyek keretében például tejet és gyümölcsöt tesznek hozzáférhetővé az iskolákban. Nem tűrhetjük az alultápláltságot a gyermekek és a fiatalok körében, amikor olyan sokat beszélünk az oktatásról és a tudás alapú társadalomról.

Jelenleg folyik a munka az Unió következő 10 évi gazdasági növekedésének stratégiáján (Európa 2020). Ezzel kapcsolatban figyelembe kell venni a stratégia következtében felmerülő költségeket, és ezt most kell megtennünk, abban a szakaszban, amikor a költségvetésen dolgozunk. Ahhoz, hogy a stratégia sikeres lehessen, nagyobb ráfordítás szükséges a regionális és európai szintű kohézió, a foglalkoztatás előmozdítása és a válság hatásainak leküzdése terén.

Végül szeretném megköszönni képviselőtársamnak, Jędrzejewska asszonynak a 2012. évi költségvetés prioritásainak nagyon tartalmas és innovatív előkészítését.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) A fiatalok, a tudomány és az innováció állnak a következő európai uniós költségvetés prioritásainak középpontjában. A fiatalokba való befektetés egyet jelent a jövőbe való befektetéssel. E költségvetés központi szempontjai az oktatás, a szakképzés és az oktatási rendszerből a munkaerőpiacra való átlépés.

A felsőfokú végzettséggel rendelkező fiatalokat egyre inkább sújtja a munkanélküliség. Ezért tartom az Erasmus First Job mobilitási programot a jövő iránti stratégiai elkötelezettségnek, mivel világos összeköttetést teremt az oktatási rendszer és a munkaerőpiac között. Az Erasmus First Job program létrehozására irányuló

javaslat, amelyet Fernandes úrral közösen terjesztettem elő, a következő elveken alapul: először is további finanszírozás az oktatás, a tudomány, a képzés és az innováció területének meglévő programjai számára; másodsor pedig minden esethez tartozni fog egy képzési komponens és egy olyan komponens, amelyben a gyakornok szerződést fog kötni egy innovatív európai vállalattal, és ennek az európai költségvetés lesz a társfinanszírozója.

E költségvetés többi prioritásai közül a tudományos kutatás, az innováció és a digitális menetrend területét emelném ki. Ez a költségvetés a zöld és innovatív technológiák fejlesztésének támogatására is koncentrálja az erőfeszítéseket, és ezzel jelentősen hozzájárul a gazdasági fellendüléshez, és lendületbe hozza a kis- és középvállalkozásokat. A fiatalok, az innováció és a tudomány iránti elkötelezettség kulcsfontosságú ahhoz, hogy Európát újra világvezetővé tegyük.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Elnök úr, Lewandowski úr, Jędrzejewska asszony, először is szeretnék gratulálni az előadónak a ragyogó jelentéshez. A gazdasági helyzet az Európai Unióban természetesen még mindig nem kielégítő, de a jelentés nagyrészt megmondja nekünk, hogyan teremthető európai hozzáadott érték.

Úgy gondolom, hogy az, hogy az ifjúság különleges figyelmet kap a közép- és hosszú távú prioritásokban, kitűnő elképzelés, amely segíthet problémáink megoldásában. Az innovációval összefüggő trendek fenntartása és a digitális technológia hangsúlyozása szerintem jó példái az Európai Unió gyors fejlődésének. A kis- és középvállalkozások támogatása, főként a leggyengébb régiókban, szintén érdekes.

Érdemes azonban azt is hangsúlyozni, hogy a mobilitás kérdését illetően fel fog merülni a transzeurópai közlekedési hálózatba való befektetés politikája, és így közlekedési kérdések is. Úgy gondolom, hogy az ifjúságba való befektetés kritikus jelentőségű, és ezért szeretnék köszönetet mondani a Kulturális és Oktatási Bizottság nevében is minden olyan erőfeszítésért, amelynek célja a fiatalokba való befektetéssel kapcsolatos intézkedések támogatása.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) A 2011. évi költségvetésnek figyelembe kell vennie az Európai Unió új hatásköreit, valamint a gazdasági és pénzügyi válság következményeit. A meglévő munkahelyek megőrzését és új munkahelyek teremtését kell prioritásnak tekintenünk.

Úgy vélem, hogy az Európai Uniónak intelligens és nagyra törő iparpolitikába kell befektetnie. Nem elfogadható, hogy 2010-ben, kiemelkedő tagállamokban az ipar mindössze a GDP 14%-át adja.

A 2011. évi költségvetésnek ezért mérlegelnie kell a költségvetési prioritások újradefiniálását – ezt a feladatot a tagállamok csak 2010-ben, a 2007–2013-as pénzügyi terv féldős értékelése során végezhetik el.

Ezeknek a prioritásoknak a közlekedési infrastruktúrára, az energiahatékonyságra, az iparpolitikára és a kutatásra, a mezőgazdaságra, az oktatásra és az egészségügyre kell összpontosulniuk. Elvárjuk a Bizottságtól, hogy idén határozott javaslatot terjesszen elő egy európai alap létrehozására, amely kifejezetten a közlekedési infrastruktúra fejlesztésére szolgál, és az EU ehhez való hozzájárulása is szerepelni fog a 2011. évi költségvetésben.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Az EU-ban fennálló gazdasági és társadalmi helyzet 2011-ben lényeges változtatást követel meg a prioritásokban, amelyek a korábbi költségvetések, köztük a jelenlegi 2010. évi költségvetés vezérelvei voltak. A költségvetésnek olyan politikák szolgálatában kell állnia, amelyek különböznek azoktól a politikáktól, amelyek 23 millió ember munkanélkülivé válásához vezettek, és 85 millió embert kitétek a szegénység kockázatának.

A többéves pénzügyi keret céljait, amelyek a strukturális alapokat az EU bruttó nemzeti jövedelmének 0,37%-ára csökkentették, felül kell vizsgálni, mivel ezek a szociális és környezetvédelmi programok, valamint a kutatás, az oktatás és a kultúra területén megszorításokat jelentettek.

A jövőbeni költségvetéseknek olyan eszközöknek kell lenniük, amelyek a gazdasági és társadalmi kohéziót szolgálják, nem pedig a szerződések üres szövegeit. A jogokat is biztosító, teljes körű foglalkoztatást, a közszolgáltatásokba való befektetést, a környezetvédelmet, az együttműködést és a békét kell szolgálniuk. Nem lehetnek olyan eszközök, amelyek a társadalmi élet egyre több szempontjának üzleti alapokra való helyezését, a liberalizációt, a munkahelyek biztonságának hiányát, a strukturális munkanélküliséget, a külső intervencionizmust és a háborút szolgálják. A jelentéshez általunk előterjesztett módosítások lényege annak megmutatása, hogy létezik alternatíva, mégpedig olyan alternatíva, amely nemcsak hogy lehetséges, de szükséges is.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök úr, szeretnék utalni az 5. fejezetre, és különösen az ingatlanstratégiára. Fontos a közép- és hosszú távú, sikeres ingatlanstratégia. Ennek környezetbarátnak, energiahatékonynak és különösen költséghatékonynak kell lennie. Nyílt vitát kell folytatnunk emellett arról, hogy mennyire van értelme annak, hogy az Európai Parlament három helyszínen végzi munkáját. A különböző helyszínek horribilis kiadásait aligha lehet megmagyarázni az uniós polgároknak és adófizetőknek, különösen a gazdasági válság idején. Ideje, hogy részletes és alapos költségelemzést végeztessünk, és azt valamennyi uniós polgár számára elérhetővé tegyük.

Az Európai Parlamentnek ezért egy székhelyre kell koncentrálnia, és én személy szerint Strasbourg mellett vagyok, történelmi és társadalmi-kulturális hídfunkciója és különösen amiatt, hogy Brüsszelben egyre inkább eluralkodik a bűnözés, egyes városrészek anarchiába merülnek, a rendőrség pedig feladta a reményt. Ezt még olyan önkormányzati politikusok is elismerik, mint Freddy Thielemans polgármester.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Szorgalmazom, hogy az Európai Unió 2011. évi költségvetése jobban tükrözze az ifjúságpolitikát, és nagyobb támogatást nyújtson számára. A fiatalokat uniós és nemzeti szinten egyaránt támogatni kell.

E tekintetben az egyik projekt, amelyet a román kormány a fiatalok támogatására használ fel, 100 000 otthon megépítése számukra a következő három évben.

Ugyanakkor üdvözlöm az Európai Bizottságnak azt a célját, hogy 2012-ig 3 millió Erasmus támogatást kíván odaítélni diákoknak. Létfontosságú azonban az Erasmus Mundus támogatások finanszírozásának emelése is. Ez még több harmadik országbeli diák és kutató számára lehetővé fogja tenni, hogy az Európai Unióban tanuljon – és itt konkrétan a Moldovai Köztársaságra gondolok.

Fiatal európai parlamenti képviselőként támogatom az Erasmus kezdeményezést, amely az első munkahelyről szól, és ez biztosítja a fiatalok számára a munkaerőpiachoz való hozzáférést.

Végezetül szeretném megköszönni az Európai Bizottság gyorsaságát a négy energiaprojekt finanszírozásának jóváhagyása során, amelyben Románia is részt vesz.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Figyelembe véve a tagállamok nehéz gazdasági helyzetét, a következő év költségvetését nagyon alaposan meg kell tervezni. A legtöbb figyelmet a munkahelyek megőrzésének és teremtésének kell kapnia. Itt hasznos lenne a kis- és középvállalkozások támogatása és segítése, mivel ezek a vállalatok nagy arányban foglalkoztatják az Európai Unió polgárait. A pénzügyi támogató intézkedéseket rugalmasabb módon kell biztosítani, és ezeknek hozzáférhetőbbnek kell lenniük annak érdekében, hogy az újonnan alapított vállalkozások vagy a pénzügyi nehézségeket tapasztaló vállalkozások fennmaradhassanak. Nem szabad megfélemlenünk azokról a területekről sem, amelyek hozzáadott értéket nyújtanak, nemcsak az egyes tagállamok, hanem a Közösség egésze számára. E területek között megemlíthetjük a közlekedést, amelynek prioritását egy fenntartható és biztonságos közlekedési rendszer megteremtésének és a transzeurópai hálózatok fejlesztésének kell képeznie. Az energiafüggetlenséget szavatoló energia-összekapcsolási projektek megfelelő finanszírozásának is a 2011. évi költségvetés egyik prioritásának kell maradnia.

Janusz Lewandowski, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretném megköszönni a képviselőknek észrevételeiket, amelyek mélyítették és gazdagították a Parlament 2011. évi prioritásaira vonatkozó ismereteimet. Ami világos volt számomra hallgatás közben – és ma este a hallgatásra vagyok ráhangolódva –, az az, hogy sok felszólaló hangsúlyozta, hogy a válság utáni Európa rendkívüli környezetében alakítjuk ki a 2011. évi költségvetést, amelyben sok ország tényleges költségvetési kihívásokkal küzd. Ez valódi nyomást gyakorol a költségvetés számaira, és nyomást gyakorol a hatékony és eredményes gazdálkodásra, a költségvetés átláthatóságára is – ez világos volt Van Orden úr, Berman úr, Fernandes úr, Haglund úr felszólalásából – de ha szűkösek a források, akkor van csak igazán szükség a prioritások megfelelő meghatározására.

A vita után az az érzésem, hogy az ifjúság, azaz a 3b. alfejezet – amelyet az előadó továbbfejlesztett – élvezi az ülésterem fiatalabb és idősebb képviselőinek támogatását, így úgy tűnik, ezt a 2011-es prioritást helyesen határozták meg a Parlament többsége szerint. Amire szintén szükség van, az a minőség és a helyes végrehajtás, és azonnal a kohézióra gondolunk – például Godmanis úr és Surján úr. Igen, ennek a szintje 2009–2010-ben alacsony volt. 2011-re el kell érnie az utazósebességet, akárcsak a válságellenes intézkedéseknek. De a kutatásokra is keveset költünk, és ez sokkal felhasználóbarátabb pénzügyi szabályozást érdemel meg. Ezt idén május végén vagy júniusban kell közzétennünk.

Az is világos volt számomra vitájukat hallgatva, hogy a Parlament tisztában van azzal, hogy a költségvetésben rendkívül szűk a manőverezési lehetőség. Salvador Garriga Polledo úr, Färm úr és mások hangsúlyozták a

nagyon szűk manőverezési lehetőséget, de a következtetés lehet a költségvetés kialakításának és végrehajtásának nagyobb rugalmassága. Ebben a következtetésben csak osztózni tudok.

Szokás szerint Ingeborg Grässle helyesen mondja, hogy a Külügyi Szolgálat tekintetében még nem szerepeltettek költségvetést, de ahhoz, hogy költségvetést lehessen készíteni, önöknek számokra van szükségük. Még nem állnak rendelkezésünkre a számok, és számok nélkül nagyon nehéz meghatározni a költségvetést. De ennek természetesen idén el kell jönnie ahhoz, hogy a Külügyi Szolgálat működőképessé váljon.

Tényleg nagyon várom a holnapi vitát a nem hivatalos háromoldalú egyeztetés során, majd a tényleges vita elindítását. Reménykedjünk a 2011-es számok gyümölcsöző egyeztetésében is.

ELNÖKÖL: DURANT ASSZONY

alelnök

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, előadó. – (PL) Elnök asszony, Lewandowski úr, hölgyeim és uraim, nagy érdeklődéssel hallgattam felszólalásait, és leginkább azt szeretném elmondani, hogy nagyon örülök annak, hogy a 2010. évi költségvetéshez képest mutatkozó fő változással kapcsolatos prioritás, az ifjúsággal összefüggő prioritás, amelyet javasoltam, és amelyet a Költségvetési Bizottság elfogadott, az önök támogatását és érdeklődését is elnyerte. Ez nagy örömet és motivációt jelent számomra.

Szeretném természetesen ismét hangsúlyozni, amit önök is nagyon helyesen észrevételeztek a vita során, hogy kevés a manőverezési lehetőségünk. Ez azt jelenti, hogy még inkább indokolt az Európai Bizottsághoz intézett felhívás, hogy tegyen tanúbizonyságot ambícióról, képzelőerőről és bátorságról, és indítsa el a többéves pénzügyi keret felülvizsgálatát és esetleges átdolgozását. Mint önök is tudják, 2011 a többéves pénzügyi keret ötödik éve. Minden bizonnyal ideje, hogy tanuljunk valamit ebből a négy évből. Az ötödiknek határozottan jobbnak kell lennie.

Természetesen világos, hogy egy pénzügyi és gazdasági válság ellen küzdünk, amely – és ez is nyilvánvaló – a különböző országokban más és más. Egyes országokban a válságból való kilábalás jelei mutatkoznak, de ez nem változtat azon, hogy nagyra törőnek kell lennünk, különösen mivel ha ránézünk az Európai Közösség költségvetésére, az innovációra, kutatásra, ifjúságra, a közös piac megvalósítására és a közös piac szabadságainak megvalósítására szánt források valójában az Európai Közösség költségvetésének kis részét adják. Ezért véleményem szerint az esetleges megtakarításoknak nem lenne szabad az Európai Unió költségvetésének e részét érinteniük.

Önök közül sokan mondtak valamit, amivel egyetértek – azt, hogy a fiatalok jelentik az Európai Unió jövőjét. Szeretném azonban hozzátenni, hogy a fiatalok nemcsak a jövőt jelentik, hiszen a fiatalok már most, ma itt élnek. Ma vesznek részt az oktatásban, és ma keresnek munkát. A fiatalok nemcsak a jövőnket jelentik, hanem a jelenünket is. A fiatalokba való befektetés nemcsak a távoli jövőbe való befektetés, hanem arról szól, hogy mi történik itt és most. Erre folyamatosan emlékeztetnünk kell magunkat.

Szeretnék még néhány szót szólni az Európai Unió költségvetéséről folytatott kibővített gondolkodásról is. Ez nemcsak a fiatalokról szól, hanem tágabb értelemben magában foglalja a fiatalokkal kapcsolatos kérdéseket is, valamint szélesebb perspektívában az oktatáshoz és képzéshez kapcsolódó kérdéseket is. Úgy gondolom, hogy itt nagyon világos az európai dimenzió, a hozzáadott értéket képviselő európai dimenzió. Nem szabad megelégedkezniük azonban arról, hogy egy egyesült Európában működünk, ahol a gondolat mobilitása és az emberek mobilitása tulajdonképpen egyike fontosabb értékeinknek, és ezzel folyamatosan törődnünk kell.

Szeretném néhány szóban összefoglalni az Európai Parlament költségvetéséről folytatott vitát is. Igaz, hogy ma az előadót helyettesítem, de hadd engedjem meg magamnak, hogy mondjak néhány szót, és kiemeljek valamit, ami már szerepel a Költségvetési Bizottság jelentésében. Ez természetesen az, hogy fontos mindig a megtakarításokra gondolni, és mindig átgondolni, hogy a ténylegesen megvalósuló kiadások indokoltak-e, és hogy a lehető legjobbban. Ez az átgondolás folyamatos, és ezzel mindannyiunknak foglalkoznia kell. Ennek az átgondolásnak természetesen látszódnia kell az Európai Parlament jelentésében is.

Nagyon remélem, hogy ez a vita, amelyre ilyen késői időpontban került sor, semelyikünk számára nem volt felesleges időtöltés. Nagyon remélem, hogy Lewandowski úr mindent figyelembe fog venni, ami elhangzott, és hogy nem felejtette el, hogy nemrég még ő is képviselő volt ebben az ülésteremben, és nagyon remélem, hogy ez a vita tükröződni fog a költségvetés-tervezetben, amelynek előterjesztését az Európai Bizottság április 27-re ígérte. Természetesen örömmel el fogom mindezt újra és újra elismételni a tavasz folyamán,

majd őszig, de mégis nagyon boldog lennék, ha az itt már felvetett javaslatok egy részét már most belefoglalnák az Európai Bizottság tervezetébe, hogy végül ne legyen szükség annyi ismétlésre. Még egyszer szeretném megköszönni figyelmüket.

Elnök. – A közös vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Edit Herczog (S&D), írásban. – Mindenekelőtt szeretnék emlékeztetni arra, hogy noha az EU képes volt közösen reagálni a pénzügyi és gazdasági válságra az európai gazdaságélénkítési terv elfogadásával, továbbra sem kielégítő az EU általános gazdasági helyzete. Elkerülhetetlen, hogy a 2011. évi költségvetési iránymutatásokban figyelembe vegyék a következő prioritásokat: az FP7 végrehajtását, amely 2011-ben érik be, szorosan figyelemmel kell kísérni; az újonnan létrehozott európai úrpolitika fejlesztése és a tudományos és műszaki haladás előmozdítása, az innovatív technológiák és a fenntartható fejlődés támogatása; a fenntartható energiával összefüggő kihívásoknak és az éghajlatváltozás elleni küzdelemnek tükröződnie kell az EU költségvetési prioritásaiban; ezek a prioritások további költségvetési forrásokat fognak igényelni, különösen az ITER és az európai stratégiai energiatechnológiai terv finanszírozásához és az energiahatékonyság előmozdításához; a Galileo projekt, a GMES program és az Európai Innovációs és Technológiai Intézet fontossága; a folyamatban lévő kísérleti projektek és előkészítő intézkedések megfelelő végrehajtásának és értékelésének elsőbbséget kell élveznie.

Bízom abban, hogy ezeket a fő kérdéseket megfelelő módon figyelembe fogják venni a soron következő 2011-es költségvetési eljárás során.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) A költségvetési eljárás idén esik át a legnagyobb reformon a többéves pénzügyi keretek 1988-as bevezetése óta. Miközben folyik a költségvetési eljárás reformja, az igazat megvallva a teljes költségvetési keretet hozzá kell igazítani a Lisszaboni Szerződés által bevezetett új intézményi realitásokhoz, elsősorban az Európai Külügyi Szolgálathoz. Úgy vélem azonban, hogy a leendő költségvetés fő célja az új Európa 2020 menetrend politikáinak támogatása lesz. Ennek a projektnek csak akkor van esélye a sikerre, ha biztosítjuk hozzá a megfelelő finanszírozást. Más különben ez a menetrend is úgy végzi, mint korábbi társa, a lisszaboni stratégia, amely a kitűzött célok elérését illetően melléfogásnak bizonyult. E tekintetben szeretnék osztani az előadó érzéseiben, és szeretném hangsúlyozni, hogy mennyire fontosak a fiatalokra, az oktatásra, a kutatásra és az innovációra vonatkozó politikák. Nézetem szerint ezek biztosítják azokat a sarokköveket, amelyekre mind a 2011. évi költségvetést, mind pedig jövőképünket építenünk kell majd.

Jarosław Kalinowski (PPE), írásban. – (PL) Az Európai Unió 2011. évi költségvetésének egyértelmű támogatást kell nyújtania a következő évtizedre szóló közösségi stratégia fő trendjei számára. Ide tartozik a technológiai innováció, a fenntartható fejlődés, az éghajlatváltozás elleni küzdelem és a biológiai sokféleség gondozása.

Erőteljesen indokolt az oktatási rendszerek fejlesztésének támogatása is interdiszciplináris befektetés segítségével. A pénzt olyan vállalkozásokba kell befektetni, amelyek garantálják, hogy a végzős diákok munkahelyet találjanak. Ha ma nem nyújtunk támogatást az ifjúságnak, a gazdasági növekedés lassulásának sívár kilátásával és talán egy újabb válsággal fogunk szembesülni.

Nem szükséges, hogy emlékeztessenek bennünket az információs technológiai ágazat intenzív fejlesztésének szükségességére és arra, hogy gondoskodnunk kell polgáraink digitális technológiához való hozzáféréséről. Ez meg fogja könnyíteni az oktatást az információs technológia területén, és egyszerűbbé fogja tenni a tájékozódást is, különösen a vidéki területeken élők számára.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – (RO) Szeretném az előadó és képviselőtársaim által a 2011. évi költségvetés prioritásairól folytatott viták során tett észrevételeket sajátjaimmal kiegészíteni. Mint ahogyan az Európai Bizottság januárban ki is hirdette, nagyra törő tervek vannak készülben a Galileo projekt tekintetében. Az e rendszer által kínált első szolgáltatásokat 2014 elején fogják elindítani: ezek a nyílt szolgáltatás, a szabályozott közszolgáltatás és a keresési és mentési szolgáltatások. 2014-ben megkezdődik az életbiztonsági szolgáltatás és a kereskedelmi szolgáltatás kipróbálása is. Hadd emlékeztessen önöket arra, hogy a Galileo kritikus jelentőségű az európai csúcstechnológiai ipar jövője szempontjából. Új piacokat fog teremteni, és lehetővé fogja tenni Európa számára, hogy globális versenytárrá váljon a technológia területén. E jelentős európai projekt előkészítését eddig a TEN-T politika támogatta, és miután működésbe lép, sokkal

hatékonyabban lehet majd használni a közlekedési infrastruktúrát. Összességében úgy gondolom, hogy a Galileónak elegendő forrást kell kapnia a jövőben az Európai Unió költségvetéséből, hogy ez a nagyra törő projekt valósággá válhasson.

Marian-Jean Marinescu (PPE), írásban. – (RO) A 2010. és a 2011. évi költségvetés elfogadása kivételes körülmények között fog végbemenni, és külön kihívást fog jelenteni. Emiatt meg kell találni az ideális megoldást a Lisszaboni Szerződés sikeres végrehajtására, amely önmaga is jelentős pénzügyi kihívás. A pénzügyi válság sok tagállamban máig érződő hatásainak enyhítését célzó megoldásokat is meg kell találni. A Parlamentnek nyílt vitát kell folytatnia az 5. fejezet kiadásainak 2011-es felső határáról. Egyensúlyt kell találnunk valamennyi igény finanszírozásának biztosítása, illetve a költségvetési fegyelem fenntartása között, még ha ez a kiadások leszorítását is jelenti, hogy megfeleljünk a többéves pénzügyi keretnek. Először is, szabványosítanunk kell az igazgatási kiadásokat oly módon, hogy azokat teljes egészében e fejezetben szerepeltetjük, és el kell végeznünk a kiadási plafon alkalmas, realisztikus felülvizsgálatát. Létfonosságú mindenekelőtt, hogy intézményközi együttműködés jöjjön létre a helyes gyakorlatok cseréjének előmozdítása és az ezek hatékonyságának fokozására szolgáló lehetőségek további kutatása érdekében. Ezen túlmenően külön jelentőséget kell tulajdonítani a közvetlen költségvetési kihatással rendelkező területszámok ellenőrzésének és elemzésének, és a források elosztásának és megtakarításának minden módját azonosítani kell.

Bogusław Sonik (PPE), írásban. – (PL) Folyik a munka a 2011. évi költségvetésen. A vita egyik témája az, hogy a Parlament módosíthatná a 2007–2013-as pénzügyi tervet az olyan területeken, mint például a „versenyképesség és kohézió a növekedésért és foglalkoztatásért”. Ezen túlmenően folyamatban van az Európa 2020 stratégiára irányuló munka, amelynek az innováció előmozdítására, a vállalkozás támogatására és a tudományba, az új technológiákba és a regionális fejlesztésbe való befektetésre kell koncentrálnia. Szeretném külön felhívni a figyelmet a gazdasági, társadalmi és területi kohézió kérdésére, mivel az alapvető a tartós gazdasági növekedésnek és a tagállamok teljes körű integrációjának a biztosításához az EU-ban. A Lisszaboni Szerződés 174. cikke a hegyvidéki régiókra vonatkozó politikát a regionális politika egyik konkrét típusaként említi, a szigeti régiók és a határon átnyúló régiók mellett. Harmonikus fejlődésének előmozdítása érdekében az Uniónak gazdasági, társadalmi és területi kohéziójának erősítését eredményező intézkedéseket kell folytatnia. Hangsúlyt kell helyezni különösen a sajátos természeti és földrajzi feltételekkel jellemzett régiók fejlettségi szintjei közötti eltérések csökkentésére. A hegyvidéki és szubmontán területek teszik ki az EU területének csaknem 40%-át, és ezeken él az EU polgárainak közel 20%-a. A hegyvidéki régiók sajátos gazdasági és területi problémái a tagállami egyedi hegyvidéki politikák folytatásának célkitűzéseit és elveit szabályozó, nemzetek feletti jogszabályok életbe léptetését igénylik, és ami még fontosabb, megkövetelik, hogy megfelelő szintű finanszírozást biztosítsanak a külön e régióknak szóló projektekhez és programokhoz. Úgy gondolom, hogy a hegyvidéki régiók pénzügyi támogatásának szerepelnie kell az új pénzügyi tervben és az Európa 2020 stratégiában.

Iuliu Winkler (PPE), írásban. – (HU) A jövő év az Európa 2020 stratégia alkalmazásának első esztendője lesz, amely új szakaszt jelenthet az Európai Unió fejlődésében. Következésképpen a 2011-es költségvetési év rendkívül fontos lesz a következő évek pénzügyi tervezése szempontjából. A költségvetési prioritásoknak tartalmazniuk kell az Európai Unió válaszlépéseit a globális válság kihívásaival szemben. Az Európa 2020-as stratégia ebből a szempontból kiemelten fontos összetevő. A 2011-es költségvetési tervezetbe foglalt prioritások azonban nem eredményezhetik az EU alappolitikáinak módosulását. A kohéziós és strukturális politikák, valamint a mezőgazdasági politika a jövőben is teljes odafigyelést igényel, hasonlóképpen a kkv-knek nyújtott támogatás. Utóbbtól függ ugyanis az EU fenntartható és versenyképes gazdasággá válása. Egy pillanatra sem szabad szem elől tévesztenünk, hogy az említett politikák képezik az európai építkezés alapvető értékét jelentő szolidaritás kifejeződését.

17. Kérelem a parlamenti mentelmi jog fenntartására: lásd a jegyzőkönyvet

18. A mezőgazdasági termékekre vonatkozó minőségpolitika: követendő stratégia (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a mezőgazdasági termékekre vonatkozó minőségpolitika: a követendő stratégiáról szóló, Scotta úr által a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság nevében előterjesztett jelentés (A7-0029/2010). (2009/2105(INI))

Giancarlo Scottà, előadó. – (IT) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim! A piaci globalizációra és az Európát és mezőgazdaságát jelenleg sújtó komoly válságra a mezőgazdasági piac által adható egyik lehetséges válasz a termékminőség hangsúlyozása.

Hiszem, hogy a jó európai uniós minőségpolitika fokozhatja a versenyképességet és hozzáadott értéket hozhat létre Európa regionális gazdaságai számára, sőt, az egyedüli fejlődési lehetőséget nyújtja számos olyan vidéki terület esetében, ahol kevés termelési alternatíva létezik. A rétegigényeket kielégítő mezőgazdasági termelésnek az ezeken a hátrányos helyzetű területeken való támogatásával gazdaságot és munkahelyeket teremthetünk.

A jövőbeni minőségi politikának emellett kapcsolódnia kell a korszerű mezőgazdaság jelentős lappangó lehetőségeihez, amely mezőgazdaság Európa esetében dinamikus, gazdag és diverzifikált, továbbá nemcsak magas színvonalú élelmiszer-ipari termékeket, hanem nagy értékű szolgáltatásokat is tud nyújtani a folyamatosan fejlődő társadalom számára.

Jelentésemben a földrajzi jelzések bejegyzésére szolgáló három rendszer egymástól való elkülönítésének jelentőségét hangsúlyoztam, mivel ezek képviselik az európai régiókkal való kapcsolatot, a régióknak az idők folyamán továbbadott hagyományait, történelmét, ízeit és egyedi ismereteit.

Ezért azt hiszem, hogy a két rendszer, az OEM és az EFJ egymástól való elkülönítésével a rendszerek figyelembe tudják venni a termékek és a termelésük földrajzi területei közötti kapcsolatokat jellegét és szorosságát. A fogyasztók gyakran összekeverik a termék feldolgozási helyének földrajzi jelzését maguknak a mezőgazdasági termékeknek a származási helyével, és gyakran nem tudják, hogy hogyan működik az élelmiszerlánc.

Ezért úgy ítélem meg, hogy csak az elsődleges termékek termelési helyének kötelező feltüntetése nyújthat teljes mértékű tájékoztatást a fogyasztók számára az általuk megvásárolandó termékek minőségére vonatkozóan, mivel a termékek termelési ciklusban vesznek részt, amely jelentős hatást gyakorol a jellemzőikre a minőség és az élelmiszer-biztonság tekintetében. Ne felejtjük el, hogy a mi kötelességünk a ránk szavazó polgárok által előállított és elfogyasztott élelmiszerek védelme.

A két másik kérdés, amelyet érdemesnek véltem ahhoz, hogy kitérjek rájuk a jelentésemben, a következő volt: egy intenzív, a különböző európai címkékről és az általuk nyújtott garanciákról szóló, az Európai Unió által lebonyolítandó fogyasztóoktatási és -tájékoztatási kampány, valamint a nemzetközi nyilvántartásokba való felvétel és a földrajzi jelzések WTO-rendszerében történő nemzetközi elismerés. Ez az utóbbi pont alapvető fontosságú, ha védekezni kívánunk kiváló minőségű termékeink hamisítása ellen.

Szeretnék köszönetet mondani Ciolos biztos úrnak a részvételéért és emlékeztetni szeretném annak fontosságára, hogy a minőségi rendszerek számára megfelelő védelmet kell biztosítani, mivel ezek jelentik jövőnk zálogát, és szeretném arra is emlékeztetni, hogy a hátrányos helyzetű vidéki területek gazdasága a mezőgazdasági ágazati támogatással lendíthető fel, hogy megóvjuk az e területekre jellemző réspiaci termékeket, továbbá hogy megőrizhessük az embereknek az ahhoz az adott helységhez való kötődését, amely máskülönben elhagyatottá válna. Ez előmozdítaná a környezeti értékek és a táj tisztületben tartását és – ahol ez lehetséges – megteremtené az Európai Unió különféle regionális, kulturális és történelmi különbségeihez kapcsolódó turisztikai, bor- és gasztroturisztikai gazdaságot.

Szeretnék köszönetet mondani képviselőtársaimnak a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottságban nyújtott támogatásukért, és remélem, hogy az Európai Parlament is támogatni fog a holnapi szavazáskor.

Dacian Ciolos, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök asszony, Scottà úr, hölgyeim és uraim! Úgy vélem, hogy nemzetközi szinten pontosan a minőség és a sokféleség az, amely az európai mezőgazdasági és agrár-élelmiszeripari modell központi elemét képezi. Ez az, amiért az agrár-élelmiszeripari ágazat minőségpolitikája lesz megbízatásom egyik kiemelt fontosságú területe, amely egyike lesz a közvetlenül a közös mezőgazdasági politika 2013-as reformját követő főbb prioritásoknak.

Az agrár-élelmiszerágazati minőségpolitika nemcsak annak bizonyítéka, hogy az európai mezőgazdasági termelők figyelemmel vannak az európai fogyasztók elvárásaira, de egyben a nemzetközi piacra vezető utat is kikövezheti az európai agrárélelmiszer-ágazat számára is.

Ahhoz, hogy a minőségügyi politika elérhesse célját, egyértelmű, érthető, jól strukturált, a fogyasztók által könnyen azonosítható, valamint – a lehetőségekhez képes – átfogó és kielégítő szintű keretekre van szükség. Céлом az, hogy lehetővé váljon a minőségpolitika tartalmának strukturálása, valamint hogy a minőségpolitika jobban hozzáférhetővé váljon a mezőgazdasági termelők – akiknek a minőségpolitika kedvezményezettjeivé kell válniuk – és a fogyasztók számára, de lényegének feláldozása, illetve tartalmától való megfosztása nélkül.

A minőségpolitika garanciát jelent a fogyasztók számára, de ugyanakkor hozzáadott értéket is képvisel a mezőgazdasági termelők számára; ezzel kapcsolatban teljes mértékben egyetértek Scotttá úrral. Segíthet mezőgazdaságunk sokféleségének fenntartásában, ráadásul mindezt versenyképes módon teheti, mivel azok a gazdaságok, amelyek el tudják adni termékeiket, versenyképesek. Ha meg tudnak élni abból, amit termelnek, akkor versenyképesek, és ha magas hozzáadott értékkel rendelkező termékeket tudnak eladni, akkor még versenyképesebben, akkor is, ha időnként kisebb méretű gazdaságokról van szó.

Ezért azt hiszem, hogy – egyes régiókban – a minőségpolitika ahhoz is hozzásegíthet, hogy versenyképesebbé tegyünk gazdaságainkat. Ilyen módon a minőségpolitika és a helyi piacok fejlesztése, az élelmiszer-kilométerek csökkentése, valamint a fogyasztók és a termelők közötti közvetlenebb és szorosabb kapcsolat kialakítása jó eredményeket érhet el pontosan annak biztosítása érdekében, hogy növekedjék az egyes olyan típusú mezőgazdasági termelő tevékenységek versenyképessége, amelyek jelenleg viszonylag kis piaci részesedéssel rendelkeznek. Az európai mezőgazdasági termelők már most is erőfeszítéseket tesznek annak érdekében, hogy a környezetet és az állatok jólétét tiszteletben tartó technológiai megoldások felhasználásával biztonságosabb termékeket szállíthassanak.

Az a vita, amely arról szól, hogy a címkézési rendszer alkalmazásával miként tehetnénk mindezt egyértelműbbé, hasznos és üdvözlendő vita, a jelentés pedig ezek mentén járul hozzá bizonyos elemekkel és bizonyos elképzelésekkel. Azt hiszem, hogy azoknak a vitáknak, amelyeket a 2013 utáni közös mezőgazdasági politikával kapcsolatban fogunk tartani, foglalkozniuk kell a mezőgazdasági termelők által fenntartott színvonal és a címkézési minőségpolitika közötti kapcsolattal is. Mindenesetre nekem ez a szándékom.

Azt hiszem, hogy ki kell alakítanunk és ki kell fejlesztenünk a kommunikációs politikával, az európai mezőgazdasági termelőkkel és az európai fogyasztókkal való, de mindenekelőtt a nemzetközi szinten folytatott kommunikációval kapcsolatos eszközeinket. Meggyőződésem, hogy minőségi rendszerünk jó szószólója lehet agrár-élelmiszeripari modellünknek, sőt, közös mezőgazdasági politikánknak is.

Végezetül azzal szeretném zárni hozzászólásomat, hogy elmondom: Scotttá úr jelentése pont a legjobbkor érkezett. Amint azt Önök is tudják, a Bizottság 2010 végéig minőségpolitikáról szóló jogalkotási csomagot kíván előterjeszteni. A Scotttá úr által a mai napon előterjesztett jelentés, amelynek vitájára ezt követően kerül majd sor, bizonyos kérdéseket, ötleteket és javaslatokat fogalmaz meg ugyanezen vonalak mentén, és a lehetőségekhez mérten törekedni fogok arra, hogy figyelembe vegyem ezeket az elképzeléseket, amikor a jogalkotási javaslatokat Önök elé terjesztem.

Gratulálok az előadónak és a parlamenti bizottságok azon tagjainak, akik együttműködtek a jelentés elkészítésében, és örömmel fogadom észrevételeiket és javaslatukat.

Esther Herranz García, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság véleményének előadója. – (ES) Tisztelt elnök asszony! Őszintén szólva először Scotttá úrnak szeretnék köszönetet mondani azért, amiért kiváló érzékkel tárgyalt a jelentéssel kapcsolatban. Igazán öröm volt a vele és a többi parlamenti képviselőcsoport képviselőjével folytatott munka.

Büszkék vagyunk arra az álláspontra, amelyet holnap a Parlamentben a jelentésről való szavazás során képviselni fogunk, egy olyan jelentésről való szavazáskor, amely védelmet biztosít a minőségnek, és amely az olyan vidéki területek fejlesztése és jobbá tétele mellett kötelezi el magát, amelyek nem csupán a hagyományos európai kultúra bizonyítékául szolgálnak, de a jólét és a munkahelyek megteremtéséhez is hozzájárulnak. Olyan munkahelyek ezek, amelyekre a jelenlegi gazdasági válság idején és az egyes tagállamok esetében a foglalkoztatási szintek tekintetében megnyilvánuló drámai helyzetben nagyon nagy szükségünk van.

Emellett elégedettek vagyunk a Parlament által biztosított védelemmel és azzal az állásponttal, amelyet a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság már kifejtett akkor, amikor tanúbizonyságot tett a legmagasabb színvonalú minőség mellett. Ami pedig a legmagasabb színvonalú minőséget jelenti, természetesen fenntartjuk az oltalom alatt álló eredetmegjelölés (OEM) és az oltalom alatt álló földrajzi jelzés (OFJ) megkülönböztetésének fenntartása iránti elkötelezettségünket. Természetesen elutasítjuk azokat az elképzeléseket, amelyek szerint engedmények tételével kellene kiegyenlíteni a minőségbeli különbségeket, és azt szeretnénk, ha az európai uniós termelés figyelmet és elismerést kapna.

Örömmre szolgált, amit Ciolos úrtól hallhattam. Természetesen megelégedésemre szolgált, amikor az európai mezőgazdasági termelési környezet jövője iránti elkötelezettségről hallhattam szólni. Természetesen reméljük, hogy majd odafigyel a Parlament véleményére, ami a holnapi szavazáskor is tükröződik majd.

Végezetül szeretném elmondani, hogy reménykedjünk abban, hogy soha nem történik majd meg az, hogy az Európai Bizottság tilalmak bevezetésével kerül elébe a Parlamentnek, például a zöldségekre és gyümölcsökre vonatkozó forgalmazási előírásokkal kapcsolatban, amelyek olyan nagy kárt okoztak az európai szabad versenynek.

A piaci egyenlőtlenségek kiigazítását kívánjuk, és el kívánjuk kötelezni magunkat a minőség, a sokféleség, az élelmiszer-biztonság és a megfelelő termelt mennyiségek mellett.

Emellett azt szeretnénk, ha az európai uniós termelés és az európai uniós mezőgazdasági és élelmiszer-termelés védelmet kapna a Kereskedelmi Világszervezetben. Természetesen ebben is számítunk Ciolos úr munkájára, mivel a továbbiakban sem az európai termelők, sem pedig az európai fogyasztók nem maradhatnak védelem nélkül.

Giovanni La Via, a PPE képviselőcsoport nevében. – (IT) Tisztelt elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Az Európai Néppárt (a Kereszténydemokraták) képviselőcsoport nevében szeretnék én is köszönetet mondani az előadónak, Scottt úrnak kiváló munkájáért, és hangsúlyoznom kell azt is, hogy a minőségpolitika nemcsak azért rendelkezik nagy külső értékkel, amit általa a fogyasztóknak ajánlani tudunk, hanem amiatt is nagy jelentőséggel bír, amit a termelőknek tud kínálni.

Amint azt Önök valamennyien megjegyezték, a verseny számtalan formát ölthet a piacokon. Egy Európához hasonlóan nagy és sokféle kontinens esetében, amelyet ugyanakkor a termelésnek a versenyénél sokkalta nagyobb költségek jellemeznek, nehezebb az ár tekintetében való verseny, és kizárólag a termékek differenciálása tekintetében tudunk versenyezni.

A minőségpolitikát pontosan a differenciálás szempontjából kell megközelítenünk, mivel a differenciálás teszi lehetővé a termék eladásra való felkínálását, és a versenytárstól eltérő termék forgalomba hozatalát, egy olyan termékét, amelyet a versenytárs hozzá mérten alacsonyabb árára való pontos és specifikus hivatkozás nélkül is el lehet adni.

Ezért támogatjuk a közösségi jelölés gyakorlatának folytatását, amely jelenleg is folyamatban van, ugyanakkor hangsúlyozzuk a földrajzi jelzések és az eredetmegjelölés közötti különbségtétel fenntartását. Ugyanakkor hangsúlyoznunk kell azt is, hogy nemzetközileg és a nemzetközi kereskedelmi tárgyalások szintjén az Uniónak szerepet kell vállalnia az eredetmegjelölés és az eredetmegjelölési politikák védelme területén, hogy megelőzhető legyen a jelölések cseréjének gyakorlata, amely saját termékeink kárára válna.

Végezetül szeretnék még egy észrevételt tenni a címkézéssel kapcsolatban. Már korábban is kértük, és holnap ismételtelen kérni fogjuk – egy kifejezetten erre irányuló módosítással –, hogy a Parlament szavazzon a nyersanyagok eredete feltüntetésének lehetőségéről, ne csak a friss, feldolgozatlan termékek, de a feldolgozott, egyetlen összetevőből álló termékekre vonatkozóan is, azaz az olyan termékekkel kapcsolatban, amelyben a meghatározó elem alapján véve a nyersanyag.

Csaba Sándor Tabajdi, az S&D képviselőcsoport nevében. – (HU) Kedves Ciolos biztos úr! Kedves Kollégák! A szocialisták és demokraták frakciója nevében rendkívül fontosnak tartjuk a Scottt úr által elkészített jelentést, és alapvetően egyet is értünk. Ennek a jelentésnek négy, illetve öt vitapontja volt. Először is a közös uniós logó. Nagyon sokan nem értik, hogy a közös uniós logó az nem valami lépés a föderalizmus irányába, hanem azt bizonyítja a fogyasztó számára, hogy az Unió különleges élelmiszer-biztonsági követelménynek a termék megfelel, és egyben megkülönbözteti az Uniót kívüli világtól. Ezért én kérem, hogy támogassuk a külön uniós logót.

A második dolog a származási helynek a kérdése. Nagyon jó dolog, hogy az Uniónak most olyan mezőgazdasági biztosa van Dacian Ciolos úr személyében, aki megértette és támogatja a helyi piacok fontosságát, hiszen csak így tudjuk a helyi ízeket, a regionális ízeket, az élelmiszerek sokféleségét Európában megőrizni, és az is nyilvánvaló, hogy a minőségpolitikának, a származás helyének, megjelölésének kulcsfontossága van ebben a kérdésben. Vita volt a Bizottsággal, és én nagyon remélem, hogy az új biztos úr már nem támogatja azt a korábbi álláspontot, hogy vonjuk össze az oltalom alatt álló eredetmegjelölést az oltalom alatt álló földrajzi megjelöléssel. Ez időnként gondot okoz, legújabb éppen a tokaji bor esetében. Köszönöm biztos úrnak, hogy a problémák egy részét orvosolták, más része még orvoslásra vár.

Negyedik elem a biológus. Ebben teljes az egyetértés, és végül ötödik elem, hogy a Mezőgazdasági Bizottságban némelyek azt kezdeményezték, hogy a zöldség-gyümölcsökre ugyanazokat a szigorú standardokat állítsuk helyre, mint korábban. Én szeretnék visszatérni Scottt úr jelentésének eredeti változatához. Ne térjünk vissza azokra az időkre, amikor túlszabályoztuk, hogy milyen legyen egy uborka görbülete.

George Lyon, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök asszony! Én is gratulálok Scotttá úrnak a jelentéshez.

Sok helyeslendő elemet tartalmaz. Sajnos én és az ALDE képviselőcsoportbeli kollégáim nem tudjuk támogatni, mivel jelenleg egy vagy két pontban módosításra szorul.

Nem tudjuk támogatni a 19. bekezdést, az úgynevezett „szabálytalan formájú gyümölcsökről” szóló bekezdést. Úgy gondolom, nonszensz, ha a brüsszeli bürokraták mondják meg a fogyasztóknak, hogy csak egyenes banánt vagy uborkát vásárolhatnak.

Természetesen az ilyen döntések meghozatalát a fogyasztókra kell bízunk, és remélem, hogy a Parlament a józan eszére hallgat majd, és támogatja a Zöldek és az ECR képviselőcsoport által az egyenes banánnal kapcsolatos előírások elvetésére vonatkozóan benyújtott közös módosítást, és a fogyasztókra hagyja annak eldöntését, hogy akarnak-e görbe vagy göcsörtös zöldséget és gyümölcsöt enni, vagy sem. Ennek eldöntése tényleg a fogyasztóra tartozik.

Marianne Fischer-Boel, az előző biztos, az előírások eltörléséről határozott, és remélem, hogy mi is támogatni fogjuk ezt a döntést.

Módosításokat látok szükségesnek a 16. bekezdést illetően is. Értem az európai uniós logóval kapcsolatos felhívást, de hacsak nem jelent valamit a fogyasztóknak, és hacsak nem ad értéket a mezőgazdasági termelők számára, akkor – véleményem szerint – értelmetlen dologról van szó. Többletjelentést kell közölnie a fogyasztókkal és valamiféle megtérülést kell hoznia a mezőgazdasági termelők közösségének. Egyébként értelmetlen. Nincs értelme az alkalmazására való törekvésnek és nem látom bizonyítékát annak, hogy az európai fogyasztók az EU logóját keresnék.

Végül a 62. bekezdésben némi bírálat fogalmazódik meg a magánminősítési rendszerekkel kapcsolatban, amelyek – Skóciában – nagyon sikeresnek bizonyultak. Nekem jó dolognak tűnik, ha a mezőgazdasági termelők – önkéntes alapon – minőségbiztosítási rendszerek révén adhatnak értéket termékeikhez, nekünk pedig támogatnunk, nem pedig elbátortalanítanunk kellene őket.

Remélem, a holnapi szavazáskor már a módosításokkal együtt kerül elének a jelentés, és amennyiben így lesz, akkor a holnap megszavazott módosításokkal tudjuk majd támogatni.

Alyn Smith, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök asszony! Skót képviselőtársam, George Lyon több észrevételét is osztom – annak ellenére, hogy nem egy képviselőcsoportban vagyunk. E jelentésben nagyon sok olyan dolog van, amit csodálni lehetne, és van néhány olyan dolog, amellyel kapcsolatban jobb eredményt is elérhetnénk. Több dolog is felmerült, ezek közül kettőre összpontosítok.

Másokkal együtt úgy hiszem, hogy a fogyasztók szeretnék tudni, honnan származik az élelmiszer. Úgy véljük, hogy az ilyen információ közlésének kötelező alapon kell történnie, ezért a 4. módosításban – pontosan ezzel kapcsolatban – a meglehetősen erélytelen megfogalmazás helyébe az a sokkal határozottabb követelmény lép, hogy amennyiben ténylegesen rendelkezésre áll a „termelés helyére” vonatkozó információ szerinti címkézés, azt kötelező alapon kell feltüntetni, mivel ez az, amit fogyasztóink látni kívánnak.

Szeretném kiemelni – képviselőtársamhoz hasonlóan – a 3. módosítást, amely törli a zöldségek és gyümölcsök közvetlenül a fogyasztó részére történő értékesítésére vonatkozó nehézkes és nem megvalósítható szabályok ismételt bevezetésére tett kísérletet. Tavaly egyetértettünk ezen előírások hatályon kívül helyezésével kapcsolatban, és noha a fogyasztók nem sok különbséget vehettek észre, termelőink igen, és ez még most is így van. Minden az e szabályok visszahozatalára tett kísérlet gyakorlatilag újabb eszközt adna termelőkkel szemben a feldolgozók, a forgalmazók és a szupermarketek kezébe, a fogyasztóknak pedig nem származna belőle közvetlen előnye.

Tehát sok olyasmi szerepel a jelentésben, ami kedvünkre való. Az európai uniós logóval kapcsolatban Lyon úr véleményét kell megismételnem. Azt hiszem, ennek inkább a Parlament ambícióihoz van köze, és nem a fogyasztók kíváncsiainhoz. Ha nem cseng össze a fogyasztók elvárásaival, akkor nem kellene megtennünk, és a származási helyre utaló címke kötelező használatával kellene kiváltanunk, amit viszont fogyasztóink is akarnak.

Ezek a módosítások konstruktív jellegűek, remélem, sikeresek lesznek, képviselőtársaim pedig támogatni fogják őket holnap.

James Nicholson, az ECR képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök asszony! Ha megengedik, én is elismerésem fejezem ki az előadónak a nagyon jól sikerült jelentéssel kapcsolatban.

Úgy vélem, nagyon sok jó elképzelés szerepel a jelentésben, és teljes mértékben egyetérték az előadóval, Scottá úrral, amikor arról beszél, hogy milyen fontos az európai termelők számára, hogy értéket adjanak termékeikhez, továbbá hogy maximalizálják azok potenciálját. Minden esetben az európai agrár-élelmiszeripari ágazatban rejlő potenciál maximumának elérésre kell törekednünk. Ez végső soron versenyképességünk növelésére, valamint a vidéki területek gazdaságának megerősítésére szolgál.

Ezzel kapcsolatban örömmel nyugtáztam, hogy Scottá úr foglalkozott az EFJ és az OEM rendszerének jövőjével. Ezek az eszközök népszerűnek bizonyultak mind a fogyasztók, mind pedig a termelők körében. Egyetérték azonban az előadóval abban, hogy mind kezelésüket, mint pedig alkalmazásukat egyszerűsíteni kell. És ha komolyan vesszük a külföldön való értéküket, akkor nagyobb védelmet kell biztosítanunk a harmadik országokkal szemben.

Szeretném látni, hogy több termék vonatkozásában igénylik a saját régiómból az OFJ-t, és remélhetőleg a Bizottság napirendre veszi az igénylési eljárás egyszerűsítésével kapcsolatos javaslatok egy részét, így több igénylést láthatunk majd a saját régiómból, Észak-Írországból is.

Hadd jegyezzem meg azonban azt is, hogy a jelentésnek vannak olyan elemei is, amelyeket nem támogatok. Ellenzem az európai uniós minőségi logó bevezetését. Amit támogatok, az a származási országra utaló címkézés. Gyakorlatilag úgy érzem, az európai uniós logó értelmetlen volna, idő- és pénzpocsékolás lenne, és ugyanezt gondolom a biotermékek európai uniós logójával kapcsolatban is.

A másik dolog, ami foglalkoztat, az a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottságban elfogadott, a zöldségekre és gyümölcsökre vonatkozó forgalomba hozatali előírások ismételt bevezetésére felszólító módosítások kérdése, amelyet egyes parlamenti képviselők kétségbeesetten próbálnak meg ismételt napirendre tűzni. A helyzet az, hogy ezeket az előírásokat a Bizottság tavaly hatályon kívül helyezte. Ezt én teljes szívemből támogattam, és most már a piacra hagyhatjuk, hogy megállapítsa saját előírásait. Ezzel kapcsolatban arra kérem képviselőtársaimat, hogy támogassák a saját képviselőcsoportom és más képviselőcsoportok által előterjesztett plenáris módosításokat, amelyek nagyon egyértelműek és egyszerűek, és töröljék ezeket az elemeket.

Lorenzo Fontana, az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim, Ciolos biztos úr! Köszönet a bátorító szavakért, Scottá úrnak pedig köszönöm azt a nehéz munkát, amelyet e fontos jelentéssel kapcsolatban végzett.

Úgy vélem, hogy ezzel a jelentéssel kapcsolatban, amelyről holnap szavazhatunk, a szándék az, hogy megvédjük és növeljük az Európai Unió egyes régióira és tagállamaira jellemző termények értékét. Elég annyit mondanom, hogy olyan országból származom, Olaszországból, ahol 4500 jellemző termék van, és ezek olyan értékeit képezik hazánknak, amelyet tiszta szívünkben meg kívánunk védelmezni.

Teljesen megértem azt, hogy még hosszú a kiválóságig vezető út, de most azt az üzenetet kell közölnünk, hogy kizárólag az európai mezőgazdasági termékek kiváló minőségén keresztül juthatnak mezőgazdasági termelőink ahhoz a lehetőséghez, hogy sikerrel vegyék fel a versenyt a világpiacon. Szem előtt tartva a bennünket jelenleg sújtó kiterjedt válságot is, nem tehetünk mást, minthogy fenntartjuk a mezőgazdasági termékekhez kapcsolódó információk minőségét, nyomon követhetőségét és átláthatóságát.

Fontos tudni azt, hogy milyen feldolgozási módszereket alkalmaznak az egyes termények esetében, és hogy honnan származik a termék. Ez fontos kérdés, mivel helyénvaló, ha a fogyasztó tudja, hogy egy olyan almát eszik-e, amelyet például a régióban – Veronában vagy Venetóban – termesztettek, és ennél fogva a teljes előállítási láncban betartották az EU előírásait, vagy ehelyett egy Kínában termelt almát eszik, amellyel kapcsolatban az egyedüli dolog, amit tudhatunk, hogy Kína még csak a közelében sem jár az európai mezőgazdasági termelők által betartott előírások és helyes gyakorlatok betartásának.

Diane Dodds (NI). – Tisztelt elnök asszony! Köszönöm a lehetőséget, hogy hozzászólhatok e nagyon fontos témához!

A fogyasztók – teljes joggal – elvárják, hogy a megvásárolt élelmiszer biztonságos és nyomon követhető legyen, és magas színvonalon állítsák azt elő. Támogatom a származási országra utaló címkézésnek azt a rendszerét, amely előmozdítja ezt a színvonalat, és azt hiszem, ez széles körben elfogadható lesz majd a legtöbb fogyasztó, illetve az iparág legtöbb szereplője számára. Természetesen a promóció és a marketing

jelenti majd a választóvizet e politika sikere, illetve bukása között. Határozott fellépésre van szükség a termékek esetleges hamisításával, a hamisan felcímkézett termékekkel szemben.

Sok képviselőtársamhoz hasonlóan én is ellenzem az európai uniós logót. Úgy vélem, ez teljesen értelmetlen lenne, és nem segítené a fogyasztót. A származási országra utaló címkézés – és a földrajzi jelölés – nagyon fontos, mivel előmozdítja a helyi jellegzetességeket, a helyi örökség és a helyi technológiák megőrzésének ügyét, és védelmet biztosít azoknak a területeknek, amelyek az adott termék előállítására támaszkodnak.

Észak-Írországból származom, amely a mezőgazdasági termékek nettó exportőre. Ennélfogva mindenfajta címkézési rendszertől az egyenlő versenyfeltételek biztosítását várom. Minden, ami hatással van a sajátoméhoz hasonló országokból származó termékek exportjára, hátrányosan érintené az iparágat. Többi képviselőtársamhoz hasonlóan én is támogatnám az olyan minőségbiztosítási rendszereket, amelyek elérhetőek, és azért is ösztönözném e rendszereket, mivel ezek általános helyi jelölés részét képezik.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim! A kiváló minőségű élelmiszer termelése alapvető fontosságú az Európai Unió számára. Nem kétlem, hogy kapcsolat van a termék minősége és a nyersanyag eredete között. Ennélfogva úgy vélem, hogy a kötelező minőségjelzés fontos lehetőség lenne mezőgazdasági termelőink számára. Kulcsfontosságú tényezőként a minőség az egész élelmiszerláncban jelentősen hozzájárul az európai uniós élelmiszer-termelők versenyképességének biztosításához. A kiváló minőségű élelmiszerek gyártásának jelentős hagyományai vannak, és gyakran ez jelenti az egyedüli foglalkoztatási és értékesítési lehetőséget sok korlátozott termelési lehetőséggel rendelkező vidéki terület esetében.

Ahhoz, hogy garantálni lehessen ezeket a szigorú minőségi előírásokat, természetesen ellenőrzésre és objektív kritériumokra van szükség. A helyzet ugyanakkor az, hogy a fogyasztó részéről felmerülő pénzügyi megfontolások szintén befolyással vannak. A minőségnek ára van, a mezőgazdasági termelőknek pedig tisztességes jövedelemre van szüksége. A fogyasztók azonban szabadon választhatják a kedvezőbb áron kínált terméket, noha ezzel gyakran nem éppen kiváló minőségű termék mellett döntenek. Egy dolognak azonban egyértelműnek kell lennie, és ez az, hogy a fogyasztóknak meg kell adni a szabadságot és a lehetőséget arra, hogy valóban objektív és világos kritériumok alapján döntsön.

Ezzel kapcsolatban növelnünk kell a fogyasztói tudatosságot is. Szükségünk van az oltalom alatt álló földrajzi jelzésekre és az oltalom alatt álló eredetmegjelölésekre. Szükségünk van a hegyvidéki területekről és a géntechnológiával módosított szervezetektől mentes területekről származó termékek szabályozott és oltalom alatt álló megjelölésének bevezetésére. Szükségünk van azonban a hagyományos különleges termékek (HKT) és a biogazdálkodás megjelölésére is. Akármilyen történjék is, e jelzéseket meg kell tartanunk.

Paolo De Castro (S&D). – (IT) Tisztelt elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! A minőség kérdésével kapcsolatban ma újabb szakasza nyílt meg az elmélkedésnek Európában, és azt nemcsak a fogyasztóknak nyújtott garanciának szánjuk, hanem – mindennekfelett – egyfajta ösztönzésként a termelőinknek, hogy versenyképesebbek lehessenek egy még nagyobb és még versenyképesebb piacon.

Üzleti vállalkozásainknak meg kell kapniuk a termékeikhez társított, a megkülönböztetéssel és a minőséggel kapcsolatos aspektusok piaci elismerését. Ezzel kapcsolatban, amint azt Scottà úr jelentése is – amiért a magam nevében is szeretnék köszönetet mondani – céljával tűzte ki, előrehaladást érünk el a származásra, az összetételre és a termelési folyamat jellemzőire vonatkozó további információk garantálásának területén.

Ugyanakkor – tisztelt biztos úr – alapvető fontosságú, hogy az európai előírások lehetővé tegyék a minőségi termékek védelmére és népszerűsítésére kijelölt szervezetek számára azt, hogy termékelőállításuk tervezését és termelési potenciáljuknak a piaci igényekhez való alakítását tisztességes és megkülönböztetéstől mentes elvek alapján végezzék el.

Remélem, hogy e jelentés jóváhagyása azt jelzi majd, hogy végleges módon megállapítást nyert az, hogy a minőség az agrár-élelmiszeripari ágazat európai stratégiájának alapvető eleme, továbbá hogy a Bizottság komolyan foglalkozik bizottságunk javaslatával, hogy aztán ez európai mezőgazdaság egyik meghatározó és erős pontja értékes versenyelőnyként legyen átalakítható.

John Stuart Agnew (EFD). – Tisztelt elnök asszony! Elfogultságot kell bejelentenem: tojástermelő vagyok.

Az előírásokat ténylegesen egy egységes szint elérése érdekében kell végrehajtani. Ez alapvető. Az Egyesült Királyság tojásgazatát hamarosan eléri egy olyan válság, amelynek kialakulását az EU tette lehetővé. 2012. január 1-jétől tilos lesz a tojóketrecben történő tojástermelés. A tilalom nem vonatkozik a Romániából vagy

Bulgáriából, és talán a többi olyan országból származó tojásokra, amelyek csatlakozási szerződéseik alapján átmeneti mentességet élveznek.

Amennyiben sor kerül a feldolgozásukra, ezek az országok a tilalom bevezetését követően is jogszerűen exportálhatják a tojóketrecben termelt tojást az Egyesült Királyságba.

Az egyesült királyságbeli tojástermelőknek pedig, akik jelentős mértékű beruházásokat tettek az alternatív rendszerekbe, hátrányos helyzetből kell versenyre kelniük az olyan importált termékekkel, amelyeket sokkal olcsóbban lehet előállítani.

Ezért először is ahhoz kell ragaszkodnom, hogy ezeket az importált termékeket egyértelműen jelöljék meg, másodszor pedig – ami a legfontosabb – ahhoz kell ragaszkodnom, hogy azonnali hatállyal vezessük be az olyan tojásoknak a négyes számmal való jelölését, amelyeket a berendezett ketreces rendszer alkalmazásával termeltek. Csak így tudnak a fogyasztók a megfelelő információk birtokában dönteni.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Tisztelt elnök asszony, biztos úr, Scottà úr! Igazán szimbolikus jelentőségűnek tartom, tisztelt biztos úr, hogy az e Parlament előtt tartott első beszéde pont a minőségpolitika kérdésével foglalkozik.

Azt hiszem, hogy ugyanazon az állásponton vagyunk a minőségi termékekkel kapcsolatban. Igen, az ilyen termékek lehetőséget jelentenek a legtörekenyebb gazdaságú régióink számára. Igen, olyan eszközök ezek, amelyek dinamikusabbá tehetik az adott régió szereplőit – és különösen a mezőgazdasági termelőket. Igen, az európai fogyasztóknak, de ugyanakkor a világ fogyasztóinak is küldött határozott jelzést jelentenek, ami a mezőgazdasági modellünket illeti. A burgundiai bor, a pármái sonka, bizonyos spanyol hústermékek – ezek messze a saját országaink határain túlnyúló, és messze Európa határain túlnyúló jelentéssel rendelkeznek.

Az állásfoglalás, amelyet holnap minden kétséget kizáróan elfogadunk majd, nagyobb mértékű ambíciókat tesz majd az Ön számára lehetővé, biztos úr, a minőségi termékek és a különböző jelölésekkel azonosított termékek politikájával kapcsolatban. Az európai politikának egyértelműbbnek kell lennie; meg kell akadályoznia, hogy a termelőkre az egyes nagy iparági vagy forgalmazói csoportok telessék rá kezüket, amelyek egyértelműen szeretnék megfosztani a termelőket annak a hozzáadott értéknek az előnyeitől, amelyekkel ezek a termékek felruházzák őket.

A meghallgatás során felhívtam figyelmét annak szükségességére, hogy az eredetmegjelöléséért felelős szervezetek átfogó felelősséget kapjanak termékeik kezelésével kapcsolatban. A termelési jogok kezelése a minőségi termeléspolitika alapvető fontosságú részét képezi. Majdnem az egész bizottságunk az ezen irányvonalak szerinti módosítás mellett szavazott.

Szeretnék válaszolni egyesült királyságbeli képviselőtársainknak a zöldség- és gyümölcságazattal foglalkozó 19. bekezdéssel kapcsolatban. Igen, hölgyeim és uraim, nem szabad visszafelé haladnunk, de azt sem engedhetjük meg, hogy hatalmas vákuum alakuljon ki a zöldség- és gyümölcságazati politikában, ami azt jelenti, hogy ma kizárólag a forgalmazók diktálnak. Értelmezzük úgy ezt a módosítást, mint az új középút megtalálására tett kísérletet.

Biztos úr, nagyon gyorsan meggyőzhet bennünket e speciális, a mezőgazdaságot a fogyasztók előtt más képben feltüntető politika iránt érzett elhivatottságáról. Terjesszen elénk egy jó javaslatot. Mindezt gyorsan tegye meg – mi bízunk Önben.

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Tisztelt elnök asszony, biztos úr! A mezőgazdasági termelés minősége kulcsfontosságú tényező az élelmiszerláncban, és alapvető fontosságú értéket képvisel az európai termelők versenyképességének előmozdítása szempontjából. Mindez tükröződik a Scottà-jelentésben is, amely olyan más szempontokat is kiemel, amelyeket a Bizottságnak e politika végrehajtásakor figyelembe kell vennie.

Az európai uniós minőségi logót – amely azt fejezi ki, hogy termelőink elfogadják az Unión belüli termelési követelményeket – kizárólag az Európai Unióban megtermelt mezőgazdasági termékek számára kell fenntartani.

Nagyobb védelmet kell biztosítani az oltalom alatt álló földrajzi jelzéseknek mind a Kereskedelmi Világszervezetben, mind pedig a kétoldalú megállapodásokról folyó tárgyalások során. Ki kell dolgozni az integrált termelésre vonatkozó európai jogszabályt, amely előtérbe helyezi a termelés e fenntarthatóbb módszerét, és amely harmonizálja az egyes tagállamokban már meglévő kritériumokat.

Végül figyelembe kell vennünk a forgalmazási láncban kialakult egyenlőtlenségeket, az ágazati forgalmazási előírásokra való hagyatkozás jelentőségét és a mezőgazdasági termékek minőségéhez kapcsolódó rendszerek működésével és az e rendszerek kölcsönös elismerésével kapcsolatos bevált gyakorlatokra vonatkozó európai uniós iránymutatások kidolgozásának szükségességét.

Különösen a magánminősítési rendszerek szabályozására gondolok, amelyeket gyakran a nagyobb forgalmazó helyekhez való hozzáférés követelményeként alkalmaznak.

Timo Soini (EFD). – (FI) Tisztelt elnök asszony! Nagyon fontos, hogy e kérdés velejéig hatoljunk, és kimondjuk, hogy a gazdálkodó családokon alapuló mezőgazdaság helyi jellegű, foglalkoztatást biztosít, erősíti a régiók szerepét, emberi, és figyelembe veszi az állatok védelmével kapcsolatos kérdéseket is. Az ebből származó egyedi termék és az áruk minősége sikert hoz Európában és a világban is.

Fontos, hogy honnan származik a termék. A helyi specialitások értéke határtalan. Abban a finnországi régióban, ahonnan származom, nagyon ízletes kecskesajtot állítanak elő. Valamennyiüknek javasolhatom. Egész Európa tele van ehhez hasonló speciális termékekkel. Biztosítanunk kell, hogy e termékek eljuthassanak a piacra.

Mivel új biztosunk van, szeretném elmondani neki, hogy Európában mindenütt biztosítani kell a mezőgazdasági tevékenység lehetőségét. Ha ezt nem felejtjük el, akkor kiváló jövő elé nézünk, biztonságos és valódi, európai eredetű élelmiszerekkel.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Tisztelt elnök asszony, ismételtelen nagyon köszönöm az előadónak a kitűnő jelentést. A kiváló minőségű mezőgazdasági termékek jelentős helyszíni előnyt biztosítanak az európai mezőgazdaságnak, lehetővé téve a számára, hogy megőrizze saját arculatát a nemzetközi versenyben. Ennek eredményeként fontos szerepet játszanak az Európai Unió vidéki területeinek fejlesztésében. Az Európai Unió mezőgazdasági termékei már most is megfelelnek a szigorú minőségi előírásoknak. Az európai előírásokat világszerte elismerik szigorúságuk miatt. Sajnos ezt nem minden fogyasztó tudja. Ezért fontos az Európai Unió számára, hogy hatékonyabbá tegye minőségpolitikáját, és – ugyanakkor – hatékonyabbá tegye tájékoztatási politikáját is. Ez arra ösztönzi majd a termelőket, hogy még inkább a minőségre és az élelmiszer-biztonságra összpontosítsanak.

A fogyasztóknak joguk van ahhoz, hogy aggodalom és lelkiismeret-furdalás nélkül élvezhessék a mezőgazdasági termékeket az Európai Unióban. Az önkéntes alapú „Készült az Európai Unióban” felirat és a kötelező alapú regionális címkézés, ahogyan a kötelező eredetigazolás nem zárja ki kölcsönösen egymást.

Másfelől pedig amikor a mezőgazdasági termékek csomagolási méretéről és mértani alakjáról esik szó, mértéket kell tartanunk. Az Európai Uniónak nem az a feladata, hogy az uborka görbületével foglalkozzon. Ugyanez vonatkozik a pizza méretére is. Komolyan figyelmeztetni szeretnék a túlszabályozás veszélyére ezzel kapcsolatban. Ha regionális gazdasági ciklusok kialakulását kívánjuk, akkor a minőségre kell összpontosítanunk, nem pedig a görbület hajlásszögére. Ha az iparág egységes tömegben egységes befőttes üvegbe töltött egységes uborkát kíván, akkor az az iparág dolga, és nem az Európai Unióé vagy az Európai Parlamenté. Ezért inkább összpontosítsunk a minőségre, ne pedig a csomagolási egységekre.

Ezzel kapcsolatban megbízom az Európai Parlament és az új mezőgazdasági biztos, Ciolos úr józan eszében és bölcsességében.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Hadd kezdjem azzal, hogy gratulálok az előadónak ahhoz, ahogyan a mezőgazdasági termékek minőségének kérdését kezelte.

A piaci igények sokfélék és állandóan növekednek. Az Európai Unióban a szempontok többsége az élelmiszer-higiéniához és -biztonsághoz, az egészséghez és a tápértékhez kapcsolódik, valamint bizonyos társadalmi követelményekhez.

A fogyasztók emellett egyre inkább tudatában vannak a mezőgazdaságnak a fenntarthatóság, az éghajlatváltozás, az élelmiszer-biztonság, a biológiai sokféleség, az állatok jóléte és a vízhiány kérdéséhez való hozzájárulásával.

Ezekkel az új kereskedelmi kihívásokkal szemben az európai mezőgazdasági termelők fő eszköze a minőség lehet. Az Európai Unió a minőség előnyét kínálja fel, amely a biztonság rendkívül magas – a jelenlegi szabályozás által szavatolt – szintjének tulajdonítható, amely jelen van a teljes élelmiszerláncban, és amelyhez nemcsak a gazdálkodók, de a termelők is hozzájárultak.

Akad azonban néhány olyan szempont, amelynek esetében még van tere a minőség javításának. Azt hiszem, hogy az Európai Unió kötelessége a jó minőségű termékek előmozdítása, amelyre az e termékek globális szintű védelmére tett intézkedésekkel párhuzamosan kell sort keríteni. Ezzel összefüggésben úgy vélem, hogy szigorúbb ellenőrzésre van szükség a harmadik országokból származó biotermékek vonatkozásában, ilyen módon szavatolva az Európában termelt és a harmadik országokból származó biotermékek tisztességes versenytét.

Spyros Danellis (S&D). – (EL) Tisztelt elnök asszony, biztos úr! A mezőgazdasági termékek minősége a termelők versenyképességének növelése és a termőhely gazdaságának erősítése révén prioritást jelent a fogyasztók számára. Ezért teszünk erőfeszítéseket – ideértve a címkézést is – megőrzésük érdekében.

Jelenleg azonban a közösségi szabályozás a termelés helyének kötelező jelzését csak bizonyos termékekre korlátozza, ilyen módon kegyeskedik sajátos elbánást biztosítani nekik, figyelmen kívül hagyva ugyanakkor a jelentős tápértékű mezőgazdasági termékeket és a fogyasztói prioritást. Ezért felhívjuk a Parlamentet arra, hogy alakítson ki következetesebb és logikusabb álláspontot, hogy a termelés helyének a valamennyi mezőgazdasági termék – így a kizárólag egyetlen összetevőt, például tejet tartalmazó feldolgozott termékek – vonatkozásában való kötelező feltüntetésének előnyben részesítésével megvédje a fogyasztói érdekeket.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) A mezőgazdasági termékekre vonatkozó minőségpolitika sok-sok mezőgazdasági termelőnek megoldást kínálhat. A mennyiség helyett a minőségre helyezett hangsúly számos háztartás esetében járhat hosszú távú előnyökkel. Ez az, amiért az Európai Uniónak koherens politikára van szüksége e területen, amely egyúttal lehetőséget kínál az európai mezőgazdasági termelőknek arra, hogy versenyképesek legyenek a világpiacon. Ennek fényében üdvözljük a Scottà-jelentést, ahogyan a Ciolot biztos úr által bejelentett csomagot is.

Ugyanakkor szükségünk lesz még másvalamire is, amely lehetővé teszi számunkra a minőséggel kapcsolatos célok elérését, konkrétan a jövőbeni erős közös mezőgazdasági politikára, és azzal együtt a konzisztens költségvetésre. A mezőgazdasági termékek minőségével kapcsolatos politika és az európai mezőgazdaság költségvetésének csökkentése két egymással összeegyeztethetetlen elképzelés.

Elegendő eszközt kell biztosítanunk a mezőgazdasági termelők számára ahhoz, hogy kidolgozhassák saját minőségpolitikájukat, és végül, de nem utolsósorban arra van szükségünk, hogy a nyugati és a keleti tagállamok mezőgazdasági termelői is azonos lehetőségeket élvezhessenek.

Britta Reimers (ALDE). – (DE) Tisztelt elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Amikor az élelmiszerekkel kapcsolatban a minőségi logókról és az eredet kötelező megjelöléséről vitázunk, akkor nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy politikai döntéseinknek a gyakorlatban is végrehajthatóknak kell lenniük. Nem látom, hogy a 4. és az 5. módosítás miként lenne végrehajtható a gyakorlatban, és ezért el fogom utasítani őket.

A minőségi logókat kedvezőnek kell ítélni, ha alkalmazásuk önkéntes. Megadják az áruk termelőinek és feldolgozóinak azt a lehetőséget, hogy sikeresek legyenek a rés piacokon. Ugyanakkor figyelembe kell vennünk, hogy néhány kereskedelmi lánc piaci erőfölénye révén sok önkéntes alapú magánlogót kváziszabványként értelmeznek. Ez megfosztja a termelőket és a feldolgozókat a vállalkozói szabadságuktól, és a fogyasztók választási lehetőségeit is beszűkíti.

Hasonló a helyzet a mezőgazdasági termékek, például a tej származási helyének kötelező megjelölése tekintetében is. E követelménynek a mezőgazdaságban és a feldolgozóiparban való végrehajtása technikai szempontból aligha volna lehetséges. Ügyelnünk kell arra, hogy a jóakarat ne alakuljon át eltúlzott bürokráciává.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Tisztelt elnök asszony, szeretném felhívni a figyelmet a Scottà-jelentés igen fontos 9. pontjára, amely azt hangsúlyozza, hogy a WTO-tárgyalások során a Bizottságnak törekednie kell arra, hogy a „nem kereskedelmi szempontokról” is megállapodás szülessen, mivel ezek fogják biztosítani, hogy az importált mezőgazdasági termékek megfeleljenek ugyanazoknak az élelmiszer-biztonsági, állatjóléti és környezetvédelmi előírásoknak, amelyeknek az Európai Unió területén termelt mezőgazdasági termékeknek meg kell felelniük.

A problémát az jelenti, hogy valószínűleg ez a 150. olyan alkalom, amikor az Európai Parlament kijelentette, hogy ugyanazokat a követelményeket kell alkalmazni az importőrökre, mint amelyek az Európai Unión belüli termelőkre is vonatkoznak. Erre nem volt válasz, és továbbra is azzal a helyzettel kell szembesülnünk, amelyben a saját termelőinknek, gazdálkodóinknak és gyártóinknak meg kell felelniük a szigorú, költséges

előírásoknak, miközben az importőrök nem teljesítik ezeket az előírásokat. Ez tisztességtelen versenyhez vezet. Ahogyan ezt a jelentés is jogosan hangsúlyozta, ennek meg kell változnia.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Tisztelt elnök asszony! Az élelmiszerek ellenőrzése utópisztikus gondolat. Úgy tűnik, ugyanez áll az ellenőrzéssel kapcsolatos nyomásra és a következményekre is. Mindig ugyanabban a kátyúban rekedünk meg. Ami az egészségügyi kockázatokat illeti, a hatóságoknak figyelmeztetniük kellene ugyan, de ez nem kötelességük. Ennek az eredményét láthattuk a közelmúltban a lisztériával fertőzött sajt miatti botrány során is. Az élelmiszer-ellenőröknek gyakran meg kell vívniuk a maguk csatáját az elégtelen címkézéssel – és nemcsak az ellenőröket, hanem a fogyasztókat is ugyanez a probléma sújtja. Teljesen elvesznek a címkézéssel kapcsolatos dzsungelben. Például akkor is fel lehet tüntetni a csomagoláson azt, hogy gazda, ha a terméket iparilag dolgozták fel, illetve akkor is szerepelhet rajta a „Szármaszaki ország: Ausztria” felirat, ha az összetevők a világ más tájairól származnak.

A minőségtudatos fogyasztók készek arra, hogy többet fizesse a kiváló minőségű élelmiszerekért. A kérdés az, hogy meddig, ha ezen a területen szélhámos kereskedők is működnek. Ha az ellenőrző rendszerek a kisebb üzemekre összpontosítanak, és alig fordítanak figyelmet arra, amit a nagyobb gazdaságok csinálnak, akkor valami az egész rendszer vonatkozásában hibádzik.

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Köszönöm, elnök asszony! Biztos úr, Ön ma azt mondta, hogy az eredetmegjelöléssel rendelkező termékek jelenthetik a kiutat az iparág számára. Igaza van. Ez különösen igaz a nehéz körülmények között, például a hegyvidéki területeken előállított termékek, illetve a nagyobb haszonkulcsot igénylő termékek vonatkozásában. Ennélfogva különösen fontos a „hegyvidéki területen előállított termék” megjelölés.

Két észrevételt kívánok tenni. Azt hiszem, hogy e termékek vonatkozásában lehetőséget kell adnunk a mezőgazdasági termelőknek arra, hogy szakmaközi bizottságokba és támogató konzorciumokba szerveződjenek, amelyek keretében piaci döntéseket is hozhatnak. Ez nem szegné meg a versenyre vonatkozó előírásokat sem, és amennyiben mégis, akkor ez mindenképpen kisebb szabályszegés lenne a kereskedelmi láncoknak az utóbbi elmúlt néhány évben tapasztalt koncentrációjánál.

Ami a minőségi előírásokat illeti, amelyekről már sok szó esett, ismerem a sajtóban folytatott polémiát és a görbe uborkával kapcsolatos megnyilvánulásokat. A termelők azonban akarják ezeket a szabályokat, a termelőknek szükségük van ezekre a szabályokra. Ezt a vita során és a holnapi szavazáskor is figyelembe kell vennünk.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) A tanúsítási mechanizmusok hozzájárulhatnak a mezőgazdasági termelők munkája értékének növeléséhez, növelhetik a mezőgazdasági termelők jövedelmét, és előmozdíthatják a minőséget és az élelmiszer-biztonságot. Mivel azonban a jelenlegi tanúsítási eljárások összetettek, időigényesek és – mindenekfelett – költségesek, eredményeik negatív hatásúak voltak, különösen, ami a kis és közepes méretű gazdaságokat illeti. A megnövekedett termelési költségek és a jövedelemnek az értéklánc egészében való elosztása még kedvezőtlenebb hatású lesz a termelőre nézve, ha a láncba egy újabb ügynök kerül be.

Ezt figyelembe véve, és mivel a fogyasztók számára hatásos garanciát jelent az átláthatóságra, a minőségre és a biztonságra vonatkozóan, a tanúsítást közintézményeknek kell elvégezniük, és nem jelenthet nagyobb költséget a termelőkre nézve.

Mindenekelőtt azonban, amennyiben a politika jó politika lesz, szükség van egy másik mezőgazdasági politikára, a közös agrárpolitika átfogó reformjára, amely támogatja a helyi védelmet, a termeléshez és az élelmiszer-szuverenitáshoz való jogot, amely megvédi majd a mezőgazdasági termelőket és a fogyasztókat a világkereskedelem deregularizációjának és a piacok ellenőrizetlen liberalizációjának következményeitől azzal, hogy kétoldalú megállapodások keretébe vagy a Kereskedelmi Világszervezet keretébe zárja őket.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Az Európai Unió mezőgazdasági termékeit a nemzetközi piacon jól ismerik és nagyra tartják kiváló minőségük miatt. A közös agrárpolitika jövőbeni kilátásai tekintetében meggyőződésem, hogy a termékminőségnek kell az alapvető jövőbeni célnak lennie. A kiváló minőségű mezőgazdasági termékek nem egyszerűen névjegyünket alkotják globális léptékben, de nagyon fontos részét képezik az európai uniós régió gazdasági és társadalmi életének is. A valamennyi európai uniós fogyasztó által érthető termékminősítés és címkézés formájában nagyobb egyértelműséget eredményező minőségpolitikát kell kialakítani. A minőségi mezőgazdasági termékek termelésének megőrzése érdekében egyértelmű szabályokat kell megfogalmaznunk az olyan termékek címkézésére vonatkozóan, amelyek genetikailag módosított szervezeteket tartalmazhatnak. Ez a probléma a genetikailag módosított burgonya állati takarmányként való felhasználását lehetővé tevő bizottsági határozat óta vált különösen aktuálissá.

Amíg nem állapítjuk meg az ilyen termékekre vonatkozó címkézési és tanúsítási előírásokat, veszély fenyegeti a jövőbeni európai uniós élelmiszer-minőségi politikát és valamennyiünk egészségét is.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Tisztelt elnök asszony! Hála a közös agrárpolitika eszközeinek, az Európai Unió mezőgazdasági piacát a kiváló minőségű mezőgazdasági és élelmiszertermékekkel való ellátottság jellemzi. A szigorú előírások, a megfelelő élelmiszer-minőség és a megfelelő ellátás az élelmiszer-biztonság elemeit képezik. Az élelmiszer-biztonság fontos tényező.

Fontos, hogy az áruk minőségére vonatkozó információ elérkezzen a fogyasztóhoz. Tudjuk, hogy a piacra engedett minden terméknek meg kell felelnie a minimumszabályoknak. A minimumszabályokat meghaladó speciális minőséget fel kell tüntetni a terméken, hogy javuljon a termék versenyképessége azáltal, hogy felhívjuk a figyelmet annak további olyan értékes tulajdonságaira, amelyért a fogyasztónak fizetnie kell.

Az élelmiszertermékeken feltüntetendő további fontos információ az eredet helye és a nyers termék feldolgozása. A fogyasztóknak tudniuk kell, hogy mit vesznek, és hogy miért fizetnek. Ennek az információnak a hiánya csökkenti az Európában termelt és feldolgozott mezőgazdasági és élelmiszertermékek versenyképességét az olyan importált termékekhez képest, amelyeket az állatok jólétének, a környezetvédelmi előírásoknak, illetve a munkavállalókra vonatkozó szociális előírásoknak a figyelembevétele nélkül állítottak elő.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Tisztelt elnök asszony! Scotta úr sikeres jelentése valóban a fogyasztók védelmét szolgálja. A mezőgazdasági termékek biztonságát – például egészségügyi szempontból – valóban a fontossági sorrend élére kell helyezni. Szeretnék rámutatni arra, hogy az élelmiszerek eredetmegjelölésének hatékonyabbá tétele kulcsfontosságú. Az Európai Unió valamennyi mezőgazdasági termékén egyértelműen kell feltüntetni a nyersanyagok eredetét. Nem szabad a fogyasztókat megtévesztő címkézéssel félrevezetni. Vegyük például Kínát. Az onnan importált magvak megérkeznek Ausztriába, majd a belőlük készült, úgynevezett „sajtolt magolajat” itt értékesítik. Ami még rosszabb, a hízóállatokat szörnyű körülmények között szállítják Európán keresztül azért, hogy belőlük például úgynevezett „tiroli szalonna” készülhessen. Ezért a regionális ellátásra kell összpontosítanunk, és fogyasztóink, valamint mezőgazdasági termelőink érdekében a helyi mezőgazdasági termelőket és a kisebb hentesüzleteket kell támogatnunk.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (BG) Tisztelt elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Gratulálok Scotta úrnak a jelentéshez, amely egyértelműen jelzi az Európai Parlamentnek azt a vágyát és törekvését, hogy tevékenyen vegyen részt a KAP jövőjével kapcsolatban soron következő vitában. Üdvözlöm az olyan logó létrehozásával kapcsolatos javaslatot, amely egyértelműen jelzi, hogy az adott terméket kizárólag Európában termelték és dolgozták fel. Azt hiszem, hogy ez a támogatás újabb megjelenítési formája, továbbá termékeink kiváló minőségének eredeti garanciája lehetne.

Véleményem szerint fenn kell tartanunk az oltalom alatt álló eredetmegjelölés és az oltalom alatt álló földrajzi jelzés rendszerét. Ez lehetővé teszi számunkra a régiók sajátos jellegének és karakterének megőrzését, továbbá azt az érzést nyújtja az emberek számára, hogy az általuk előállított termék azonosítható és értéket képvisel a piacon. Ezért hiszem azt, hogy meg kell tartanunk a hagyományos különleges termék eszközét, és úgy gondolom, hogy ez jó példája a sokféleségben megnyilvánuló egységnek. Semmi rossz nincs abban, ha tudjuk, hogy Görögországból származó fetát, Bulgáriából származó, sólében érlelt fehér sajtot, vagy Olaszországból származó mozzarellát fogyasztunk. Az élelmiszer-minőség és -biztonság egyike azoknak a főbb kihívásoknak, amelyekkel a jövőben meg kell küzdenünk. Őrizzük meg termékeink minőségét és versenyképességét, és biztosítsunk tisztességes jövedelmet és megélhetést termelőink és gazdálkodóink számára.

Köszönöm figyelmüket!

Dacian Cioloș, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök asszony! Nem javaslom, hogy végigvegyük az itt elhangzott valamennyi felvetést, különösen mivel holnap szavazásra kerül sor, de mindazonáltal szeretnék kiemelni néhány olyan felvetést, amely ismétlődő jelleggel bukkant fel a felszólalásokban.

Ami a különböző földrajzi jelzési rendszerek egyesítését illeti, teljes mértékben megértem egyes képviselőtársaim aggodalmát. Biztosíthatom önöket arról, hogy nem áll szándékomban egy olyan rendszer lerombolása, amely működik, üzemel, és amelyre a fogyasztók hagyatkozhatnak. Csupán a minőségvédelmi rendszert kell egyértelműbbé és következetesebbé tennünk, különösen mivel a nemzetközi tárgyalások révén elismertséget igyekszünk szerezni ezeknek a rendszereknek.

Ezért fontos, hogy e rendszerek már egyértelműek és jól érthetőek legyenek partnereink számára azért, hogy felismerhessék őket. Nem öncélú egyesítést szeretnék végrehajtani. A végeredmény egy olyan rendszer lesz, amely révén egyszerűsítéseket hajthatunk végre anélkül, hogy olyasmikhez nyúlunk hozzá, amelyeket már most is egyszerűen azonosíthatnak a fogyasztók.

Ami az európai minőségi logót illeti, e Parlamentben kell megvitatnunk és eldöntenünk, hogy milyen célokat akarunk vele elérni. Csak az a cél, hogy a logó az olyan alapvető előírásoknak való megfelelést tükrözze, amelyeket valamennyi európai mezőgazdasági termelőnek teljesítenie kell, és amelyeknek az importált áruknak is meg kell felelniük? Ami azt illeti – szeretnék ezt is hangsúlyozni – valamennyi importált mezőgazdasági és agrár-élelmiszeripari terméknek meg kell felelnie azoknak az élelmiszer-higiéniai és élelmiszer-biztonsági minimumkövetelményeknek, amelyeknek a saját termékeink is megfelelnek.

Ennélfogva meg kell keresnünk, hogy melyik a legeredményesebb módja annak, hogy saját termékeinket a többi terméktől megkülönböztessük. Szükségünk van-e az európai uniós logóra, vagy ehelyett tüntessük fel a származási helyet, az előállítási helyet? A legjobb mechanizmust kell meghatározni, és minden esetben ezt kell figyelembe vennünk.

Ami a földrajzi jelzések nemzetközi szinten való alkalmazását illeti, nyugodtak lehetnek afelől, hogy célom annak biztosítása, hogy partnereink elismerjék ezt a rendszert. Mindezt a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet által vezetett tárgyalásokon próbáljuk meg biztosítani, de minden olyan alkalommal is, amikor kétoldalú megállapodások tárgyalására kerül sor.

Ezért e megközelítés alkalmazására törekszünk, és emellett – megbízatásom ideje alatt – az e minőségi jelölések nemzetközi szintű kommunikációjára és előmozdítására irányuló politika megerősítésére törekszem, mivel a minőség érték, és mint ilyen, határozottabb jelenlétet tesz lehetővé számunkra a nemzetközi szinten.

Ami a pedig a „hegyvidéki”, „szigeteken termelt” stb. fenntartott jelöléseket illeti, keressük az e rendszerek bevezetésének lehetőségét. Ebben az esetben is el kell döntenünk, merre haladjunk tovább, hogy biztosíthassuk, e jelölések ne jelentsenek további költségeket az őket bevezetni kívánó mezőgazdasági termelők számára.

Ami a szakmaközi szervezeteket, és e szervezeteknek az oltalom alatt álló eredetmegjelölések – vagy OEM-ek – kezelésében betöltött szerepét illeti, a szándékunk az, különösen a tejet illetően, hogy – mivel az OEM-ek és az oltalom alatt álló földrajzi jelzések (OFJ) többsége abban az ágazatban koncentrálódik – vizsgálatot folytatunk annak feltárására, hogy a kvóták használatának befejezése milyen hatással lesz az ilyen minőségvédelmi rendszerek zökkenőmentes működésére nézve, és – reményeim szerint – e jelentés alapján megláthatjuk, hogy milyen intézkedéseket kell meghozni, ha úgy hozza a szükség.

Giancarlo Scottà, előadó. – (IT) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim! Köszönöm, Ciolos biztos úr! Azzal szeretném kezdeni, hogy a termőföldről szólok néhány szót.

A föld az, amelyről terményeinket betakarítjuk, és amelyet meg kell őriznünk a jövő számára, és azok számára, akiknek majd ugyanez lesz a feladata. Ez az amiért – ezt az egyszerű gondolatot véve kiindulási pontomul – szeretnék rátérni a termelőkre, azokra, akik a földet művelik, akiket elismeréssel kell illetniük azoknak, akik aztán a szupermarketekben vagy más üzletekben található kereskedelmi termékeket élvezhetik. Ezért úgy helyes, ha először a terményt adó földet részesítjük tiszteletben, majd – ha van – a feldolgozót, de mindenekelőtt a fogyasztót.

Szeretnék a fogyasztók érdekeire tekintettel lévő javaslatot tenni, és nem vagyok biztos abban, e javaslat milyen fogadtatásra talál majd: miért nem a fogyasztóktól kérdezzük meg, hogy mit kívánnak tudni? Ilyen módon megtudhatnánk, hogy a fogyasztók melyik potenciális címkét tudják elolvasni és értelmezni, és talán sokkal egyszerűbbek is lehetnének a jelenleg alkalmazott bonyolult címkéknél. Miért nem tudhatják meg a termelők, hogy egy liter európai tejet ihatnak meg, vagy pedig egy liter brazilai tejet? Rajtuk állna annak eldöntése, hogy egy liter brazil, vagy pedig egy liter, az Európai Unióban megtermelt tej a jobb.

Akárhogy is legyen, én így gondolom, és remélem, Ciolos biztos úrnak hasznára válik majd a jelentés annak révén, hogy további információkat biztosít az általam korábban említett, a földből, a termelőből, az esetleges feldolgozóból, a fogyasztóból, a biztonságból, és mindenekelőtt a biztonság és a minőség szempontjából álló gondolati lánc folytatásához. Valamennyien a minőségről beszéltünk, és azt hiszem, mindannyian termékeink minőségének további javítása mellett foglalkunk állást, ha ez jelenti a kulcsot ahhoz, hogy finomabb és egészségesebb ételeket ehessünk.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Paolo Bartolozzi (PPE), írásban. – (IT) A mezőgazdasági termékekre vonatkozó minőségpolitika határozott és egyhangú választ kapott az Európai Parlament Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottságától, még teljesebbé téve ilyen módon a hatályos szabályozást. Az európai mezőgazdasági termelők végre elérték, hogy a termelés helye szerinti régióhoz kapcsolódó termékminőségről szóló európai jogszabályokban is elismerést nyertek. Ez garanciát jelent a piaci globalizációtól való védelmükre, továbbá annak biztosítására nézve, hogy a tájékozott fogyasztó elutasíthatja az olyan terméket, amelyen nem szerepel a földrajzi eredet kötelező jelzése, amelynek tanúsítása nem egyértelmű, és amely nem felel meg a forgalomba hozatalra és a hamisítás elleni küzdelemre vonatkozó előírásoknak. A fogyasztók a kívánt termékekre vonatkozó előírások teljes ismeretében hozhatják meg a vásárlással kapcsolatos döntéseiket. Az Európai Parlament folytatja a mind a mezőgazdasági termelők, mind pedig a fogyasztók védelme érdekében vívott harcot. Az utóbbi egészsége az előbbi termékének minőségétől függ. A termékjellemzők védelmével kapcsolatos módosításom, amely megkapta a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság jóváhagyását, elismeri, hogy a régióknak a termelők, és különösen a hagyományos és biotermékek termelőinek partnereiként meghatározó szerepe van és felhívja a régiókat, hogy vegyenek részt a földrajzi jelzéssel ellátott termékek, a hagyományos termékek és a biotermékek elismerésében és támogatásában. Megelégedésemre szolgál, hogy megállapíthatom e jelölés elismerését.

Sergio Berlato (PPE), írásban. – (IT) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim! A mezőgazdasági termékek minősége alapvető fontossággal bír a vásárlónak és a fogyasztónak a termékek jellemzőiről való tájékoztatásának kérdésében, és akkor is, ha annak a további szavatolásáról esik szó, hogy az Európai Unióból származó termékek vásárlása egyet jelent az Unión belüli különféle regionális hagyományokból származtatott kiváló minőséggel. A mezőgazdasági termékekre vonatkozó minőségpolitika az évek során egységes forma nélkül alakult, és az egymást követő ágazati eszközök sora jellemezte. A globalizáció és az Európát sújtó piaci és pénzügyi válság a mezőgazdasági ágazatot sem kímélte. Az ebből való kilábaláshoz a termékeink minőségére és biztonságára kell összpontosítanunk. A folyamatosan a minőségre való törekvésnek alapvető részét kell képeznie az európai uniós agrár-élelmiszeripari ágazat által a világpiacon képviselt stratégiának. Emellett úgy vélem, hogy komolyan fontolóra kell venni a kizárólag Európából származó és Európában feldolgozott termékekre vonatkozó európai minőségi logóra irányuló bizottsági javaslatot. Ez a logó az európai mezőgazdasági termelőknek a magas termelési színvonal megőrzésére irányuló erőfeszítéseinek hivatalos elismerését is jelentené. Végezetül pedig kifejezetten jó ötlet a szabályozás annak érdekében való egyszerűsítése, hogy enyhüljön az üzleti vállalkozásokra nehezedő teher, ugyanakkor pedig továbbra is lehessen garantálni az európai termelők által elért minőségi színvonalat.

Robert Dušek (S&D), írásban. – (CS) A mezőgazdasági termékekre vonatkozó politika nem statikus, a mezőgazdasággal kapcsolatos más politikáktól elkülönülő politika. Éppen ellenkezőleg: a közös agrárpolitika reformjának ki kell terjednie az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodással foglalkozó, a biológiai sokféleség megőrzésére irányuló, az energia- vagy vízellátás biztonságával kapcsolatos, az állatok megfelelő tartási körülményeire vonatkozó és az európai halászati politikákra is. A termékek minőségével foglalkozó politika pont azzal segítheti elő az európai mezőgazdasági termelők versenyképességének fokozását és a gazdaság jövedelmének a vidéki területeken való fenntartását, hogy a mezőgazdasági termékek minőségével és a kiváló minőségű élelmiszerekkel foglalkozik. Azzal kell folytatnom, hogy kivétel nélkül igaz az, hogy amennyiben európai uniós terméket vásárolunk, az egyet jelent azzal, hogy kiváló minőségű terméket vásárolunk, olyat, amelyet a különféle európai regionális hagyományok alapján, a legszigorúbb élelmiszer-biztonsági előírások figyelembevételével állítottak elő. Támogatom az olyan európai minőségi logó bevezetésére irányuló bizottsági javaslatot, amelyet az Európai Unióból származó és kizárólag ott feldolgozott termékek esetében lehetne alkalmazni. A fogyasztók összekeverik az élelmiszertermék feldolgozási helyének jelzését a mezőgazdasági termék származási helyével. Fontos annak hangsúlyozása, hogy maga a feldolgozási folyamat is jelentős mértékben és kedvezőtlen irányban befolyásolhatja a termék minőségét és jellemzőit. Üdvözlöm a földrajzi jelzések és a hagyományos különleges termékek nyilvántartásba vétele rendszereinek megtartását, mivel ezek a jelzések nem csupán gazdasági szempontból jelentősek az európai mezőgazdaság számára, de környezetvédelmi és társadalmi szempontból is.

19. A G20-ak munkaügyi és foglalkoztatási minisztereinek ülése (április 20-22., Washington) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság nyilatkozata a G20-ak munkaügyi és foglalkoztatási minisztereinek üléséről (április 20-22., Washington).

László Andor, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) és a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) legutóbbi előrejelzései azt mutatják, hogy az ipari országok munkanélküliségi rátái továbbra is emelkednek és 2011 előtt nem érik el csúcspontjukat.

A fejlődő és a feltörekvő országokban ugyanakkor több mint 200 millió munkavállalót fenyeget a szélsőséges szegénység. Ez világszerte 1,5 milliárd dolgozó szegénnyt eredményezne. Ezek a számok magukért beszélnek. A jelenlegi válság valójában megmutatta az egyre nagyobb mértékben összekapcsolódó globális gazdaságunk legfájdalmasabb gyengeségeit. Teljes egyetértés uralkodik most arról, hogy a globális problémák megoldásához globális intézkedésekre van szükség.

Tavaly Pittsburgh-ben a G20-ak vezetői ígéretet tettek annak biztosítására, hogy amint a növekedés visszatér, a munkahelyek is vissza fognak térni. Ezzel összhangban a G20-ak vezetői megállapodtak a jövőbeli gazdasági növekedés foglalkoztatásorientált kereteinek megteremtésében.

Mindez nagyon is üdvözlendő. A Bizottság teljes körű támogatást nyújt bármely olyan intézkedési keretrendszernek, amely a minőségi munkahelyeket helyezi a gazdasági fellendülés középpontjába és világszerte segíti az emberek munkába történő visszatérését. Ez a megközelítés azt a félreérthetetlen valóságot tükrözi, hogy a foglalkoztatás döntő jelentőséggel bír a jelenlegi globális gazdasági válságban, és hogy egy munkahelyek nélküli fellendülés nem jelenthet megoldást.

Pittsburgh-ben a vezetők arra szólították fel az amerikai munkaügyi minisztert, hogy hívja össze a G20-ak munkaügyi és foglalkoztatási minisztereinek ülését. Feladatuk a globális foglalkoztatási helyzet értékelése, valamint a válságra adott politikai válaszok hatásának és esetleges további intézkedések szükségességének a megvitatása lesz. A miniszterek mérlegelik továbbá a középtávú foglalkoztatási és készségfejlesztési politikákat, a szociális védelmi programokat és a legjobb gyakorlatokat annak érdekében, hogy a munkavállalók részesülhessenek a tudomány és a technika területén elért előrelépések előnyeiből. Erre az eddig még példátlan találkozóra április 20-án és 21-én Washington, D.C.-ben kerül sor. A Bizottság és a spanyol elnökség szintén részt vesznek az ülésen.

A Bizottság szorosan együttműködik az ILO-val a találkozó előkészítésében, amely pedig lehetőséget fog kínálni számunkra arra, hogy az Európai Unió nevében világszerte előmozdítsuk a tisztességes munkát. E téren kulcsfontosságú az ILO nemzetközileg elismert alapvető munkaügyi szabványainak alkalmazása, valamint az, hogy erőfeszítéseket tegyünk a szociális biztonsági ellátások alapvető áramlására vonatkozó cél elérésére. Ezen kívül a G20-ak mandátuma magában foglalja egy középtávú globális képzési stratégiának az ILO és más nemzetközi szervezetek általi kidolgozását.

Az „Új munkahelyek, új készségek” című kezdeményezésével a Bizottság jelentős mértékben hozzájárul ezekhez az erőfeszítésekhez. Ez része az Európa 2020 program „Új készségek és munkahelyek menetrendje” elnevezésű kiemelt kezdeményezésének. A legfontosabb kihívást ezzel kapcsolatban a globális munkaerő át- és továbbképzésére vonatkozó stratégia, valamint a munkahelyek, illetve a fiatalok számára az oktatás és a munka világa közötti átmenet megkönnyítése jelenti.

A szociális partnerek bevonása rendkívüli hozzáadott értékkel bírhat. Mindannyian tudjuk, hogy milyen hatékony lehet az európai szociális párbeszéd, ha egyes, a foglalkoztatás terén hozott intézkedések felépítésének javításáról van szó. A Bizottság kész ezeket a tapasztalatokat az Európai Unió nemzetközi partnereivel is megosztani. A Bizottság tájékoztatni fogja a Parlamentet a Washington, D.C.-ben tartandó ülésen elért előrelépésről.

A G20-ak munkaügyi minisztereinek találkozója lehetőséget kínál számunkra olyan új intézkedések kidolgozására, amelyek meghatározóak lesznek a válság utáni politikai keretrendszer kialakításában. Ezek az új intézkedések és szakpolitikák hozzájárulhatnak a válságból történő kiegyensúlyozott kilépéshez, mivel a munkahelyeket helyezik a fellendülés középpontjába, és úrrá tudnak lenni a válság következményein. Célunk, hogy biztosítsuk a szükséges hozzájárulást és iránymutatást a G20-ak vezetőinek az év során később tartandó kanadai és koreai csúcstalálkozójához.

Elisabeth Morin-Chartier, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság tükrében ez a G20-csúcstalálkozó annak megállapítására készítet bennünket, hogy elsődleges célként a munkavállalók foglalkoztathatóságának javítását kell elérnünk.

Erre azért van szükség, mert nincs társadalmi integráció munkahelyi integráció nélkül. Ezért ma, amikor ezt a G20-csúcstalálkozót készítjük elő, egyetlen közös mottónk és célunk a munkanélküliség leküzdése lehet.

Amint azt éppen az imént mondta, biztos úr, a munkanélküliség jelentősen emelkedett az Európai Unióban és világszerte, de az is világos, hogy az egyenlőtlenségek is növekednek, és még élesebben fokozódnak a fiatalok, az ideiglenes munkavállalók, a migránsok és a nők körében.

Így ha megnézzük, hogy ma a fiatalok 21,4%-a munkanélküli, míg két évvel ezelőtt 14,7%-uk – ez máris jelentős arány – volt munka nélkül, akkor a növekedés sebessége nagyon nyugtalanító.

Ezért Európában és világszinten – hiszen a válasz csak globális lehet – a konvergencia és az integráció olyan stratégiáit kell közösen kiépítenünk, amelyek határozottan elismerik azt a tényt, hogy a dinamikus szociális és kohéziós politikák képezik társadalmunk fejlődésének alapját.

Emlékeztetni szeretnék a Kereskedelmi Világszervezet globális foglalkoztatási paktumára is, amely számos megfelelő stratégiai lehetőséget biztosít számunkra a válságból való kilábaláshoz.

Hol tartunk az Európai Bizottság arra vonatkozó javaslatának tekintetében, hogy az új, a 2010 utáni időszakra vonatkozó stratégiát a szociális piacgazdaságra, az integrációra és az átláthatóságra építsük?

Remélem, hogy az európai munkaügyi és foglalkoztatási miniszterek nem feledkeznek meg ezen a csúcstalálkozón arról, hogy a munkanélküliség emelkedéséről a munkanélküliek azon millióinak kell majd számot adniuk, akik az elmúlt hónapok során sorjában veszítették el munkájukat.

Andor biztos úr, az Európai Unió ezért olyan lépéseket vár Öntől, amelyek segítségével megnyugtathatjuk polgártársainkat és újra foglalkoztathatjuk őket.

Alejandro Cercas, az S&D képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, én is nagyon örülök, hogy lehetőségünk nyílik ennek a vitának a ma délutáni lefolytatására és ezzel annak a csúcstalálkozónak az előkészítésére, amelyen április 20-án és 21-én Washingtonban mindannyian találkozni fognak.

A mai találkozáson nagyon sokat köszönhet a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság elnökének, Berès asszonynak. Felsőbb erők akadályozzák abban, hogy ma ő is itt lehessen.

Mindkettőnk nevében fogok beszélni. Franciául fogok felszólalni, a Berès asszony által előkészített dokumentumokat felhasználva, mivel biztos vagyok abban, hogy nagyon szívesen hallanák az ő saját szavait:

az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) Ezért kell, biztos úr, akkor, amikor Európában a munkanélküliségi ráta meg fogja haladni a 10%-os szintet, amikor világszerte több mint másfél milliárd szegény munkavállaló él, és amikor a válság további 200 millió szegény munkavállalót sújt, a vezetőknek a válság szociális következményeire összpontosítaniuk és a foglalkoztatásnak elsőbbséget biztosítaniuk.

Üdvözljük a szociális partnerekkel szoros együttműködésben és a párbeszéd szellemében végzett előkészítő munkájukat.

A Pittsburgh-ben összegyűlt állam- és kormányfők által kért találkozó érdeme, hogy végre összeegyezteti a makrogazdasági kérdéseket a szociális dimenzióval. Annak érdekében, hogy elkerüljük a válságot előidéző hibák megismétlését, elsőrendű fontossággal bír annak megakadályozása, hogy a válság tovább növelje a szociális egyenlőtlenségeket az országainkon belül, az Európai Unió tagállamai között, valamint nemzetközi szinten.

Meg kell gátolnunk azt, hogy egy a válságból kivezető elszármazott stratégia a szociális modellünk lerombolását eredményezze, hiszen ennek a válságnak – amelyben már három éve élünk – az okai valójában szociális eredetűek. Nem elég a pénzügyi termékeket szabályozni, a baj gyökerét kell megragadnunk.

Sajnos attól tartunk, hogy az olyan szervezetek, mint a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) és a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) jelentései ellenére, amelyek hangsúlyozzák a szociális egyenlőtlenségek súlyosbodását, továbbra is hiányzik a politikai akarat a szociális dimenzió tekintetében. Ezt bizonyítja a szociális ügyek igen csekély láthatósága, amelyek még a G20-ak hivatalos honlapján sem kerülnek említésre. Hasonlóképpen elfogadhatatlan az ECOFIN Tanács arra vonatkozó legutóbbi határozata,

hogy az államháztartások gyors konszolidációjának érdekében szűnjenek meg a foglalkoztatást segítő rendkívüli intézkedések.

Veszélyes játék zajlik a pénzügyminiszterek, valamint a foglalkoztatásért és a szociális ügyekért felelős miniszterek között.

Biztos úr, számítunk Önre és a spanyol elnökségre, hogy fellépnek ez ellen a rövid távú megközelítés ellen, és a szociális ügyeket az európai és a nemzetközi intézkedések középpontjába helyezik.

Marian Harkin, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, rendkívül lényeges, hogy a G20-ak foglalkoztatási és munkaügyi miniszterei a minőségi munkahelyeket helyezték a gazdaságélénkítő programok középpontjába.

Sok munkavállaló számára – amint azt Ön is tudja, biztos úr – nagyon borúsak a kilátások, hiszen a munkanélküliség nő, a munkaidő rövidül, a fizetéseket jelentős mértékben csökkentik, és ott vannak az Ön által említett szegény munkavállalók, valamint a nem megfelelő vagy nem létező képzési lehetőségek. A munkavállalók ugyanakkor azt látják, hogy a bankokat újratőkésítik, miközben a kis- és középvállalkozások – a gazdasági növekedés motorjai – nem jutnak forrásokhoz, és leépítik a munkahelyeket.

A költségvetési fegyelemnek és a takarékoságnak nem szabad átvennie a munkahelyteremtést ösztönző tervek helyét, sok országban mégis ez történik, köztük hazánkban, Írországon is. A Bizottság dicséri az ír költségvetési fegyelmet, ugyanakkor tömegesen veszítjük el a munkahelyeket. Egyensúlyt teremtünk a könyvelésben, de ennek a munkavállalóink fizetik meg az árát. A G20-ak minisztereinek határozott kötelezettségvállalást kell tenniük a tisztességes munka támogatása, a munkahelyszám-növekedés elsődlegessége tétele, valamint a minimálbér, a szociális védelem és a munkanélküliek tovább- vagy átképzése mellett.

Végezetül egyetérték Önnel abban, hogy a minisztereknek el kell kötelezniük magukat az ILO alapvető elveivel és jogaival összhangban álló politikák alkalmazása mellett, és hogy nem engedhetik, hogy a jelenlegi válság ürügyként szolgáljon a nemzetközileg elismert munkaügyi szabványok gyengítésére vagy semmibevitelére.

Ilda Figueiredo, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Legfőbb ideje, hogy az Európai Unió vezetői elismerjék azt a szerepet, amelyet ők maguk is játszottak az Európa- és világszerte tapasztalható súlyos szociális válságban. Ez annak a pénzügyi és gazdasági válságnak a következménye, amelyet a pénzügyi és kereskedelmi piacok liberalizációjával segítettek elő, valamint azzal, hogy anélkül kötöttek szabadkereskedelmi megállapodásokat harmadik országokkal, hogy figyelembe vették volna a munkavállalók érdekeit és a közérdeket.

A munkanélküliség emelkedése, valamint a bizonytalan és rosszul fizetett munka növeli a szegénységet és közvetlen következménye a neoliberális politikáknak és a kapitalizmus válságának. A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) és a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) úgy vélik, hogy a munkanélküliség az ipari országokban még nem érte el a tetőpontját, és hamarosan több mint 200 millió munkavállaló válhat szélsőségesen szegénnyé. Ez azt jelenti, hogy a szegény munkanélküliek száma elérheti a 1,5 milliárdot, ami mindenekelőtt a nőket és a fiatalokat sújtja.

Ideje véget vetni a szociális és munkaügyi jogok jelenleg tapasztalható visszaszorításának. A jogokkal járó, minőségi munkahelyeket kell elsődleges fontosságúvá és legalábbis az ILO egyezményeivel összhangban állóvá tenni. Új, jogokkal járó munkahelyek teremtése nélkül nincs kiút ebből a válságból.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Azt hiszem mindannyiunk számára örömteli tény az, hogy G20-as körben most a munkaügyi és szociális miniszterek találkoznak és ilyen módon egyenrangú társaivá válnak a pénzügyminisztereknek, amire eddig nem volt példa. Úgy látszik, hogy egy gazdasági válság kellett ehhez, hogy a világ gazdasági lépéseknek ne csak a gazdasági-pénzügyi vonatkozásairól, hanem a szociális és foglalkoztatási vonatkozásairól is beszélni lehessen. Különösen fontos ez most, ahol úgy látszik, hogy a válságnak a gazdasági nyomása enyhül, miközben még mindig nő a munkanélküliség és még mindig nő a szegénység, és tudjuk, hogy ennek hosszabb távon társadalmi következményei, sőt politikai következményei vannak. Világszerte az extrémizmus növekedésével együtt jár, amely hosszabb távú veszélyt is jelent.

Fontos, hogy a munkaügyi és szociális miniszterek olyan politikákat, szakpolitikákat dolgozzanak ki, amelyek javítani tudják a foglalkoztatási helyzetet, csökkenteni tudják a szegénységet. Hadd említsek egy konkrét példát, ami a G20 csúcson elhangzott, a mikrofinanszírozási eszköz, ami nem csak a társadalmi kohéziót növeli, hanem az öngondoskodást is növeli, és ebből a szempontból is fontos lehet. Sajnálatos viszont az,

hogy a Parlament nem tud állásfoglalást eljuttatni a G20-ak találkozójára, hanem csak szóban tudjuk elküldeni az üzeneteinket, de azt hiszem így is több, mint amennyi egyébként eddig történt.

Elizabeth Lynne (ALDE). – Elnök asszony, amint annak valamennyien hangot adunk, a pénzügyi válság nagyon súlyosan érintette a hétköznapi embereket.

Ezért gondoskodnunk kell arról, hogy a G20-ak foglalkoztatási minisztereinek találkozója, amelyre – amint az éppen az imént elhangzott – első alkalommal kerül sor, pozitív eredményekkel szolgáljon. Csak remélem, hogy valóban pozitív eredményeket kapunk. Örülök, hogy a G20-ak nemcsak a pénzügyi ágazatra fog összpontosítani, hanem meg fogja vizsgálni az emberekre gyakorolt szociális hatásokat is.

Tudjuk, hogy világszerte számos országban rekordméreteket ölt a munkanélküliség. Meg kell vizsgálnunk a valódi módját annak, hogy az embereket újra foglalkoztassuk – méghozzá valódi munkahelyeken. A képzési programoknak például kielégítőnek kell lenniük ahhoz, hogy valóban le tudják fedni a jelenlegi igényeket. Meg kellene vizsgálnunk annak lehetőségét, hogy meghatározzuk a legjobb gyakorlatokat azokban az országokban, ahol már bevezetésre kerültek különböző intézkedések, és meg kellene próbálnunk ezeket más országokban is alkalmaznunk annak érdekében, hogy segítsünk a társadalom leginkább marginalizált tagjain. Ezekben az országokban már folyik a munka ezekben a kérdésekben, hát miért nem tanulunk tőlük?

Biztosítanunk kell azt, hogy az alapvető ILO egyezményeket valóban végrehajtsák. Gondoskodnunk kell arról, hogy a fogyatékkal élő személyek jogairól szóló ENSZ egyezményt valóban végrehajtsák. Biztosítanunk kell azt, hogy azok, akik jelenleg nem élveznek védelmet, a jövőben védelemben részesüljenek.

Thomas Händel (GUE/NGL). – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, a pittsburgh-i G20-csúcstalálkozó jó modellel szolgált. A találkozó gazdaságélénkítő terveket követelt az emberhez méltó munka támogatásához, olyan terveket, amelyek hozzájárulnak a meglévő munkahelyek biztonságához és új munkahelyek teremtéséhez, valamint elsődleges fontosságúvá tette a foglalkoztatás növekedését.

Ezért felszólítom az európai munkaügyi minisztereket, hogy sürgessék a G20-ak tagjait arra, hogy először is ne fogják vissza a gazdaságélénkítő csomagokat, hanem alkalmazzák azokat nagyobb mértékben és határozottabban a munkahelyteremtésre, másodsor a munkahelyek elvesztése ellen vessék be a pénzügyileg biztosított rövid távú munkát, harmadszor támogassák a munkahelyteremtést és a fenntartható ökológiai növekedést szolgáló közbefektetéseket, negyedszer pedig erősítsék és bővítsék a szociális biztonsági intézkedéseket, valamint tegyék azokat hozzáférhetővé. Ez védelmet biztosít a vásárlóerőnek a belső piacon, valamint a foglalkoztatásnak is, és segíti a szegénység elleni küzdelmet. A szociális partnerekkel való együttműködésnek pedig különösen fontosnak kell lennie az európai munkaügyi miniszterek számára annak érdekében, hogy még nagyobb mértékben erősítsék a szociális párbeszédet, mint amennyire azt a biztos úr erősíteni szeretné.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Elnök asszony, Bizottság, április 20-án premierre kerül sor Washingtonban: most először rendeznek a világ 20 leggazdagabb területeinek foglalkoztatási miniszterei konferenciát. Európának hangosan és erőteljesen hallatnia kell a hangját ezen a találkozón. Négy és fél millió munkahely kerülhet veszélybe a következő három évben Európában, és ez hatással lesz a növekedésre, rontani fogja a társadalmi kohéziót és társadalmi nyugtalanságot fog okozni.

A munkahelyteremtésnek elsődleges fontosságúnak kell lennie Európa számára. Sürgősen hosszú távú és azonnali, realisztikus, konkrét és mérhető célok kitűzésére van szükség. Sürgősen képessé kell válnunk az európai polgárok tisztességes munkalehetőségeinek megvédelmezésére. Sürgősen képessé kell válnunk a foglalkoztatás és a munkavállalók nyugdíjjogosultságainak biztosítására.

Közel állunk ahhoz, hogy megfeledezzünk a nyilvánvalóról: arról, hogy a munka a növekedés rugója. Úgy vélem, meg kell végre értenünk, hogy nem beszélhetünk gazdaságpolitikáról anélkül, hogy ne tartanánk folyamatosan szem előtt a foglalkoztatás dimenzióját.

Végezetül szeretném elmondani, hogy ellenkező esetben a Foglalkoztatási Miniszterek Tanácsa helyett a Munkanélküliségi Miniszterek Tanácsáról beszélhetünk majd a jövőben.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Elnök asszony, úgy vélem, hogy addig nem érhetünk el tartós megoldást a munkanélküliség és az alulfoglalkoztatottság tekintetében, amíg meg nem fordítjuk a jelenlegi megközelítést, amely a munkával szemben a tőkének biztosít elsőbbséget, és amíg be nem vezetjük a javak elosztásának új módját, amely magában foglalja a bérek, a szociális védelmi szintek és a minimális szociális ellátások emelését. Ez fogja megteremteni a fenntartható, munkahelyekben bővelkedő gazdasági fellendülés feltételeit. A szociális előrelépés a gazdasági válságból történő kilábalás előfeltétele, nem pedig fordítva.

A G20-aknak ösztönözniük kellene a nemzetközi banki ágazat mozgósítását egy olyan szelektív hitel érdekében, amely a foglalkoztatást és a munkahelyteremtő, valamint egy új, környezetbarát gazdaságot előmozdító befektetéseket segítené.

Ugyanakkor a spekulatív tőke mozgásokat meg kellene adóztatni annak érdekében, hogy ezek az összegek átirányíthatók legyenek a szegénység elleni küzdelembe.

Javasolom, hogy vizsgáljunk meg és próbáljunk ki egy szakmai és képzésorientált szociális biztonsági rendszert a jövő szakmái számára, és ezt a köz kutatások fejlesztése kísérné, amely egy új, tartós és fenntartható gazdaság elengedhetetlen feltétele.

ELNÖKÖL: WIELAND ÚR

alelnök

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) A G20-ak vezetői 2009 szeptemberében Pittsburgh-ben rögzítették, hogy a gazdaságélénkítő tervekben a meglévő munkahelyek megőrzésének és az új munkahelyek teremtésének kell első helyen szerepelnie.

A Nemzetközi Valutaalap 3%-os gazdasági növekedésről szóló előrejelzései ellenére az OECD és az ILO előrejelzései azt mutatják, hogy a munkanélküliség mértéke egészen 2011 első feléig továbbra is gyors ütemben emelkedni fog.

A gazdasági és pénzügyi válság súlyos csapást mért az európai vállalatokra, nem is beszélve a tagállamok költségvetésére gyakorolt közvetett hatásról.

A G20-ak munkaügyi és szociális minisztereinek kérelmeznük kellene a gazdasági válság következményeképpen bajba jutott vállalatok számára nyújtott támogatások meghosszabbítását addig, amíg a munkanélküliségi ráta ismét csökkenni nem kezd.

Ezenkívül úgy vélem, hogy az érintett minisztereknek olyan intézkedéseket kell találniuk, amelyek támogatást nyújtanak mind a köztisztviselőknek, mind pedig az olyan közpénzekből fizetett alkalmazottaknak, mint a tanárok és az orvosok, akik a közintézmények részére elkülönített források csökkentése miatt veszítik el állásukat.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Üdvözlendő, hogy a G20-csúcson most először munkaügyi és foglalkoztatási miniszterek találkoznak. A G20-ak vezetőinek 2009-es pittsburgh-i csúcstalálkozóján az országok vezetői megállapodtak abban, hogy a nemzeti gazdaságélénkítő programokban a munkahelyek megőrzésére és teremtésére kell helyezni a hangsúlyt. Ugyanakkor a csúcstalálkozó óta a helyzet mind az Európai Unióban, mind pedig világszinten tovább romlott. Néhány tagállamban a munkanélküliek nap mint nap emelkedő száma kritikus szintet ért el, és néhány nemzeti kormány válságkezelő programja jelentős mértékben rontja az emberek helyzetét, mivel csökkentik a nyugdíjakat és más fontos szociális garanciákat. Tömegesen zárnak be a kis- és középvállalkozások. Úgy vélem, hogy a G20-csúcsnak a fő hangsúlyt az olyan konkrét intézkedésekről szóló megállapodásra kellene helyeznie, amelyek stabilizálják a munkanélküliség szintjét, mivel az emberek kiábrándultsága és félelme nem fog hozzájárulni országaink gyors gazdasági fellendüléséhez.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Először is valóban üdvözlöm, hogy a G20-csúcsokon, a világ leghatalmasabb országainak miniszteri találkozóin most először a munkaügyi és foglalkoztatási miniszterek fognak találkozni és vitát folytatni a legfontosabb problémákról, azaz arról, hogy hogyan lehetne leküzdeni a munkanélküliséget és növelni a foglalkoztatást. Valójában erre a találkozóra nagyon nehéz körülmények között kerül sor, hiszen csak az Európai Unióban 5,5 millió fiatalnak nincs munkája. A tartósan munkanélküliek száma is folyamatosan emelkedik. Ezen a héten hazámban, Litvániában 300 000 regisztrált munkanélkült számláltak. Az elmúlt 20 év során, amióta függetlenné váltunk, még sohasem tapasztaltuk ezt az országomban. Ezért nagyon fontos, hogy ha már találkoznak, akkor a leghatalmasabb országok miniszterei olyan konkrét intézkedéseket dolgozzanak ki, amelyeket annak érdekében kellene bevezetni, hogy az EU tagállamok polgárai ne egyszerűen csak valamilyen munkához jussanak, hanem megfelelő, minőségi, tisztességesen megfizetett munkához, amelyből meg tudnak élni és nem szegénységben élnek. Ezért remélem, hogy ilyen konkrét intézkedéseket hoznak ezen a találkozón.

László Andor, a Bizottság tagja. – Elnök úr, örülök, hogy ma került sor a munkaügyi és foglalkoztatási miniszterek Washington, D.C.-beli találkozójának megvitatására, mert nem ez lesz az egyetlen olyan csúcstalálkozó, amelyen az Európai Parlament képviselői egy ilyen jelentős kérdésben hallathatják hangjukat.

Hamarosan egy másik csúcsra is sor kerül, amelyen szintén el kellene hangzania annak, amit ma elmondtak: a holnapi brüsszeli csúcstalálkozóra gondolok, amelyen lehetőség nyílik az Európa 2020 menetrend támogatására, amely egy olyan erős integratív pillérrel és olyan kiemelt kezdeményezésekkel rendelkezik, amelyek fellendítik a foglalkoztatást és csökkentik a szegénységet; a stratégia továbbá komoly célkitűzéseket is magában foglal.

Tisztán kell látnunk, hogy milyen súlyos válsággal kellett a világgazdaságnak az elmúlt két évben szembenéznie, és hogy nem csak romló statisztikákról van szó. Teljes mértékben egyetértek Göncz asszonnyal abban, hogy fel kell ismernünk a politikai kockázatot is, azt a kockázatot, amelyet ez a válság az európai civilizációra nézve jelent.

És remélem, hogy a holnap találkozó vezetők meg fogják érteni ezt és nagyon felelős következtetéseket fognak ebből a helyzetből levonni. Enélkül nagyon nehézvé válna az európai értékek képviselete a világban, és nagyon nehéz lenne hitelesen képviselni a munkanélküliség és a szegénység elleni küzdelem melletti elköteleződést a G20-ak kontextusában.

Jelentős előrelépést jelent, hogy munkaügyi miniszterek találkozójára kerül sor a G20-ak keretein belül. Hogy eléggé emancipáltak vagyunk-e a pénzügyminiszterek bevonásához, az majd kiderül, de nagyon fontos, hogy erre a lépésre sor került, és hogy lehetőség nyílik a tapasztalatok és a vélemények cseréjére.

Igaz, hogy a pénzügyi válságra először a kormányok próbáltak megoldást találni, és az államok költségvetési ereje a banki ágazat megszilárdítására irányult. A bankokat újratőkésítették, és a pénzügyi stabilitás elsőbbséget élvezett.

Most a munkahelyteremtésnek kell elsőbbséget biztosítanunk. Egy olyan exitstratégiát kell elsőbbségben részesítenünk, amely nem okoz károkat a meglévő munkahelyeken, és nem ássa alá a befektetési képességet. Ezért először arról kell döntenünk, hogy teremtjük meg a pénzügyi rendet, állítsuk helyre a stabilitást, és számoljuk fel a tagállamok kormányaira gyakorolt arra irányuló nyomást, hogy a szociális szektort és a foglalkoztatást is érintő ésszerűtlen csökkentéseket vezessenek be.

Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy az ILO a sarokköve az ILO szabványok kidolgozásának, és az ezekre történő hivatkozás kulcsfontosságú a nemzetközi vitában. Ez megbízható mérceként szolgál számunkra a foglalkoztatás és a szociális viszonyok terén elérendő előrelépésekhez.

A G20-ak kontextusa remek lehetőséget kínál a külvilágban folyó vitákba történő bekapcsolódáshoz, és a G20-ak nemcsak a munkaügyi vitákkal kapcsolnak össze bennünket, hanem a pénzügyi szabályozásról és az olyan kérdésekről, mint például a tranzakciós adó, folyó vitákkal is, amelyekről a világ más szegleteiben merészebb eszmecsere folyik, és amelyek időnként komolyabb figyelmet érdemelnének az Európai Unióban.

Így hálás vagyok az itt elhangzott hozzászólásokért és azokért az üzenetekért, amelyeket átadhatok a többi partnernek a G20-csoportban.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Ádám Kósa (PPE), írásban. – (HU) Véleményem szerint lényeges felismerni azt, hogy a ma döntéshozói nem tartanak lépést a világ, a gazdaság és a technológia fejlődésével: hamarosan még egy energiavállalat is hosszabb távra lesz képes előre tervezni, mint a nemzetközi politikai szereplők. Sajnos a valós helyzet felismerésének hiánya a jelenlegi EU 2020 stratégiában is nyilvánvaló. Az Európai Uniónak előrébb kellene tekintenie, és készen kellene állnia arra is, hogy áldozatokat hozzon egy fenntarthatóbb társadalom érdekében. Nagyobb mértékben kellene az infrastruktúrára és a munkahelyteremtésre összpontosítanunk, nem pedig a növekvő fogyasztásra, amely az importoktól függ. A feltételek nélküli szabad kereskedelem tisztességtelen módon elveszi a munkahelyeket, pusztítja a környezetet, veszélyezteti a fogyasztók egészségét és növeli a hozzáférhetőség akadályait csupán azért, hogy garantálja egy termék vagy egy szolgáltatás árát. Nem térhetünk vissza a vadkapitalizmus napjainak szélsőségeihez – Twist Olivér világához! Ellenkező esetben az EU 2020 stratégia éppen úgy kudarcba fog fulladni, mint a lisszaboni stratégia.

20. A tuberkulózis elleni küzdelem (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság a tuberkulózis elleni küzdelemről szóló nyilatkozata.

John Dalli, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr, nagyon örülök, hogy a tuberkulózis világnapján lehetőségem van hangsúlyozni a Bizottság elhivatottságát e betegség által okozott kihívásokkal szemben.

Úgy hittük, hogy az elmúlt évtizedek sikerei megszüntették ennek a súlyos népegészségügyi problémának a veszélyeit. Mindemellett hibás megfontolásból – túlságosan sokáig – csökkentettük a tuberkulózis elleni védelmet. Az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ 2008-ban kb. 83 000 megbetegedést, és közel 6000 tuberkulózis okozta halálesetet jelentett az Európai Unió és az EFTA országaiból. Ez naponta kb. 16 halálesetet jelent. Ez egyszerűen elfogadhatatlan, és minden érintettnek és érintett ágazatnak cselekednie kell. Elfogadhatatlan, mert a tuberkulózis megelőzhető és gyógyítható betegség, és nem kellene ilyen drámai következményekkel járnia.

A tuberkulózis több ágazatot érintő kérdéskör, és az Európai Unió számos népegészségügyi problémájához is kapcsolódik; ezek közé tartozik az antimikrobiális gyógyszerekkel szembeni rezisztencia, a tuberkulózis diagnosztizálásához és kezeléséhez szükséges új hatékony eszközök hiánya, az olyan társfertőzések meredek emelkedése, mint a HIV, és az olyan egyenlőtlenségek, mint a legsebezhetőbb csoportok aránytalanul nagy számú tuberkulózisos megbetegedése.

Az elmúlt években a Bizottság számos kezdeményezést indított a tuberkulózis elleni küzdelem kapacitásainak növelésére. A tuberkulózis 2000-ben az EU-ban megfigyelt legfontosabb betegségek listáján szerepelt. Ebben az összefüggésben a Bizottság számos olyan projektet támogatott, amely elősegítette a tuberkulózis megfigyelésének koordinációját a WHO Európai Régiójának 53 országában. Ez javított járványügyi helyzetünk ellenőrzésén és ismereteink megosztásán. Sőt mi több, a Bizottság – kutatási keretprogramjain keresztül – támogatja az új gyógymódok, vakcinák, gyógyszerek és diagnosztikai eszközök kifejlesztését. 2002 óta több mint 124 millió euró került elkülönítésre ezekre a célokra. De a tuberkulózis számára az országhatárok nem jelentenek akadályt, éppen ezért az Európai Unió határain kívül eső országokat is támogatnunk kell.

A Bizottság a HIV/AIDS, malária és tuberkulózis elleni külső fellépést célzó, 2007–2011-re vonatkozó európai cselekvési programon keresztül támogatja a fejlődő országok tuberkulózisra vonatkozó ellenőrzési programjait. Ennek fő finanszírozása az AIDS, a tuberkulózis és a malária elleni küzdelem globális alapján keresztül történik, amely alaphoz a Bizottság 2002 óta 870 millió euróval járult hozzá, amelynek éves hozzájárulása pedig 2008 óta 100 millió eurót tesz ki. Továbbá az „Európai és fejlődő országok közötti partnerség a klinikai vizsgálatokban” (EDCTP) című programon keresztül Afrika szubszaharai térségében is támogatja a klinikai vizsgálatokat és a kapacitásbővítést. Végezetül pedig, az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ létrehozásával lehetővé vált számunkra, hogy a tuberkulózis elleni küzdelemhez szükséges erőfeszítéseinket új szintre emeljük.

A Központ 2007 márciusában a Bizottság felkérésére kidolgozott egy cselekvési tervet a tuberkulózis elleni küzdelemhez az Európai Unióban. Ez a terv megnevezi azokat a több ágazatot érintő problémákat, amelyekkel ma szembesülnünk kell a tuberkulózis megelőzésének, visszaszorításának és a járványügyi ellenőrzés megerősítésének a területén, ezek a következők: mindenki számára elérhető azonnali és minőségi ellátás, új eszközök kifejlesztése a diagnosztika és a kezelés területein, a tuberkulózis és a HIV keresztfertőzéséből származó terhek enyhítése és a gyógyszerekkel szembeni rezisztencia veszélyének kezelése.

A Bizottság azonban nem képes ezzel egyedül megküzdeni. A legsebezhetőbbek megsegítéséhez a civil társadalom hozzájárulása is szükséges és a tagállamok elkötelezettsége jelenti a megoldást célunk eléréséhez: a járvány elleni globális küzdelem támogatásához.

Elena Oana Antonescu, a PPE képviselőcsoport nevében. – (RO) „A halál oka az antibiotikumok korában” az, amit kutatók egy csoportja tuberkulózisnak nevez, egy olyan szó, amelyről már úgy gondoltuk, hogy nem létezik a mindennapi szóhasználatban, mégis egy olyan betegség, amely még mindig rengeteg emberéletet követel.

A tuberkulózis a hetedik leggyakoribb elhalálozási ok a világon. Sajnálatos módon a jelenlegi helyzetre felhívja a figyelmet az a tény, hogy megnőtt egy, a standard gyógyszeres kezelésekre rezisztens tuberkulózistörzs által okozott megbetegedések száma.

2008-ban világszerte 9,4 millió új esetet regisztráltak, és 1,8 millióan haláloztak el. Minden másodpercben magfertőződik valaki tuberkulózissal valahol a világon.

A lehető legalaposabban meg kell értenünk ezeknek az adatoknak a jelentőségét az Európai Unió egyik tekintélyes fórumán, hogy a lehető legjobban átlássuk: ez a betegség még mindig pusztít társadalmunkban és nagy számban okozza európai polgárok halálát.

Sajnos egy olyan országból jövök, amelyik az Európai Unió államai közül az elsők között szerepel a tuberkulózisos esetek gyászos aránya tekintetében.

Bár az elmúlt években egy enyhén csökkenő tendenciáról beszélhetünk és a kemorezisztens tuberkulózisból felgyógyult emberek százalékos aránya is növekedett, az abszolút adatok még mindig riasztóak és a tragikus valóságot tükrözik.

Állandóan és egyesített erővel, a lehető legjobb tervek mentén haladva kell harcolnunk ahhoz, hogy ezt a veszedelemet féken tarthassuk. Az Európai Unió szintjén folytatnunk kell az eddig végzett munkát annak érdekében, hogy minden tagállamban biztosítva legyen a betegség felismerési szintjének, a megfelelő kezelés elérhetőségének, a kezelés, az ellenőrzés szintjének és a betegek számára nyújtott gyógykezelés minőségének emelkedése.

Kormányainknak is meg kell értenie eme küzdelem fontosságát, és a lehető leghatékonyabban együtt kell működniük a szociális partnerekkel annak érdekében, hogy csökkenthessük azoknak az európaiaknak a számát, akik ebben a betegségben szenvednek; miközben azt hittük, hogy az elmúlt századokban már száműztük ezt a betegséget.

Azt a csatát elsősorban egy családként, megkülönböztetések nélkül, de egymást segítve, együtt kell megvívni, hogy leküzdhessük ezt a problémát.

Végül is mi vagyunk az Európai Unió és erősségünk az egységben rejlik.

Åsa Westlund, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, manapság már senkinek nem lenne szabad tuberkulózisban meghalnia.

, az S&D képviselőcsoport nevében. – (SV) Ezt mondta ma Ban Ki Mun a tuberkulózis világnapján.

Természetesen igaza van. Ennek ellenére még manapság is rengeteg ember haldoklik tuberkulózisban világszerte, többnyire fiatalok és szegények. Ezért emelnünk kell a segély összegét abban a globális alapon, amely igen nagy mértékben járul hozzá a tuberkulózis, a malária és a HIV elleni küzdelemhez a világ szegényebb területein.

Mindemellett – ahogyan arra a Bizottság is rámutatott – Európában is halnak meg emberek tuberkulózisban. Szorosabban együtt kell működnünk ahhoz, hogy a multirezisztens tuberkulózis terjedését megállítsuk, és hogy a társadalom legkiszolgáltatottabb csoportjai számára is elérhető hatásos gyógymódot találjunk.

A svédországi Solna központú Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központnak meglehetősen fontos szerepe van ebben, és nagyon örülök annak, hogy a Bizottság prioritásai közé emelte ezt a kérdést, és eljött, hogy megvitassa azt.

Charles Goerens, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, az orvostudomány fejlődése még nem győzte le a tuberkulózist. Ennek következtében hibás az a megállapítás, hogy ez csak a szegény országokat érintő betegség lenne. Ezzel alábecsüljük a betegség terjedési módját, különösen Közép- és Kelet-Európában.

Valójában egyik ország sincs biztonságban ettől az évezredek óta jelenlevő rettenetes betegségtől. Sőt mi több, a többszörösen rezisztens törzsek igen kicsire csökkentik annak reményét, hogy rövidesen véget vessünk ennek a veszedelemnek. A több fronton folyó küzdelem a megelőzés, az orvosi felügyelet, a kutatás, és a megelőző és higiéniai intézkedések terjesztésének eszközeivel, összehangolt és határozott fellépésre sarkall bennünket. Röviden: mindenkor a legmegfelelőbb stratégiára kell támaszkodnunk ezen a területen.

Az intézkedések finanszírozásánál két forratókönyvet tanácsos megkülönböztetni: elvben először is saját országunk társadalombiztosítási rendszerében kellene biztosítanunk a megfelelő egészségügyi ellátást. A fejlődő országok betegei ugyanakkor még mindig a szolidaritásban bíznak, amely 2002 óta a példaértékű AIDS, tuberkulózis és malária elleni küzdelmet célzó globális alap formájában meg is valósul.

Ha a cél valóban a tuberkulózisos esetek számának felére csökkentése 2000 és 2015 között, akkor a Globális Alap elnöke, Michel Kazatchkine által javasolt három forratókönyv közül egyet ki kell választanunk.

Szeretném feltenni a kérdést a Bizottságnak, hogy melyik forratókönyvet veszi alapul, amikor a tagállamok számára javaslatokat tesz az AIDS, tuberkulózis és malária elleni küzdelmet célzó globális alap jövőbeni finanszírozására.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) A mai nap, a tuberkulózis világnapja, remek alkalmat kínál arra, hogy erősítsük a politikai párbeszédet és a kormányok és a civil társadalom szerepvállalását ebben az ügyben.

Az EU területén a tuberkulózisos esetek száma csökkenőben van. Portugáliában is észrevehető csökkenés mutatkozott, de az előfordulási arány még mindig az EU-átlag felett van. Ez a csökkenés a tuberkulózis elleni küzdelem nemzeti tervének sikeréhez köthető. Ugyanakkor néhány országban az elmúlt időszakban azt tapasztalhattuk, hogy a betegség újjáéledőben van.

Az Európai Bizottság által támogatott különböző cselekvési tervekkel jó irányba haladunk. Szeretném kiemelni Európa és a fejlődő országok partnerségét a klinikai vizsgálatok megvalósításában. A kutatási és technológiafejlesztési keretprogram támogatása szintén fontos szerepet játszik az élettani tudományokban. A klinikai és tudományos kutatás megerősítése alapvető fontosságú a tuberkulózis elleni küzdelemben. Ezért van döntő jelentősége annak, hogy folytassuk a munkát a tuberkulózis elleni küzdelemben felhasználható újabb és jobb eszközök felfedezésében, amelyek elősegítik az innovatív diagnosztikai módszerek, gyógyszerek és vakcinák fejlesztését.

Ezért felkérem a Bizottságot és a tagállamokat arra, hogy a betegség sikeres megfékezése és megsemmisítése érdekében egyesült erővel lépjenek fel a tuberkulózis elleni küzdelemben.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Harcolnunk kell a tuberkulózis ellen, mert a világon rengetegen halnak meg ebben a betegségben, és a világ népességének majdnem egyharmada fertőzött. Szeretném felhívni a figyelmüket arra a tényre, hogy a tuberkulózis a legelterjedtebb fertőző betegség a világon, amely szoros kapcsolatban áll a szociális és gazdasági problémákkal, vagyis a szegénységgel, a munkanélküliséggel, az alkoholizmussal, a drogfüggőséggel, a HIV/AIDS fertőzőtséggel, valamint a szegény országok nem megfelelő egészségügyi rendszerével és a kései diagnózissal. Annak érdekében, hogy ezeket a tuberkulózist okozó tényezőket megszüntessük, az Európai Bizottságnak és az Európai Unió tagállamainak hatékonyan és gyorsan kell cselekedniük olyan közös intézkedések meghozásában, amelyekkel leküzdhető ez a borzalmas betegség, amelyekkel közös politikai párbeszéd kezdeményezhető a pénzügyi támogatásról, és amellyel elfogadható egy közös cselekvési terv a betegség elleni küzdelemhez.

Annak ellenére, hogy a tuberkulózis a legfőbb betegségek között szerepel, az ellene folytatott küzdelem még mindig alulfinanszírozott; éppen ezért át kell tekintenünk e cselekvési program európai uniós költségvetési kereteit. Arra is felkérem önöket, hogy ösztönözzék a tuberkulózis elleni küzdelemben folytatott tudományos kutatások nagyobb beruházásait.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Ma van a tuberkulózis világnapja, amely alkalmat ad arra, hogy megemlítsük, a betegség elleni csatában eddig elért sikerek ellenére a tuberkulózis továbbra is komoly globális probléma. Több mint 2 millió ember tuberkulózis bacilussal fertőzött és közülük minden tízedik ember betegszik meg az aktív törzsek által.

A tuberkulózis előfordulása, és különösen a betegség ellenőrzési és kezelési szintjében mutatkozó különbségek szoros kapcsolatban állnak a különböző régiók és különböző társadalmi csoportok társadalmi-gazdasági helyzetével. A tuberkulózis korai felismerése és az alapos és teljes mértékben ellenőrzött kezelés, vagyis a folyamatos és megfelelő ideig tartó kezelés előfeltétele azon kockázat csökkentésének, hogy átfogó kezelésnek ellenálló és többszörösen rezisztens TBC alakuljon ki, amelynek kezelése rendkívül drága és számos országban nehezen elérhető. Hasonlóan fontos az egészségügyi rendszerek átalakítása és a mindennapi gyakorlat is, ami a különösen veszélyeztetett csoportokban a betegség szűrését, megfelelő létszámú képzett egészségügyi dolgozót, és megfelelő eszközellátást jelent.

A WHO becslései szerint az elkövetkező 10 évben nemzeti szinten 44,3 milliárd USA-dollárra lenne szükség a tuberkulózis elleni küzdelemhez, de a szükséges forrásnak csak alig a fele áll majd rendelkezésre. Az EU feladata ezért az, hogy egyesítse a WHO és az egyes országok erőforrásait – nemzeti egészségügyi rendszereikkel együtt –, és a harmadik országoknak nyújtott fejlesztési támogatások esetében emelje a prioritások közé a tuberkulózis elleni küzdelmet.

John Dalli, a Bizottság tagja. – (MT) Nagy meglepéssel és érdeklődéssel hallgattam a tisztelt képviselők felszólalásait. Szeretném biztosítani önöket arról, hogy a Bizottság nagyon komolyan veszi ezt a betegséget és különös jelentőséget biztosít a ma elhangzottaknak. A tuberkulózis visszaszorítása érdekében elszántan küzdünk céljaink eléréseért. Az ilyen párbeszédnek különösen fontosak ahhoz, hogy a figyelmet erre a betegségre irányítsuk. A Parlament közreműködése és támogatása elengedhetetlen a betegség mind az Európai Unión belüli, mind pedig azon kívüli országokban való leküzdésére tett erőfeszítéseinkhez.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Nessa Childers (S&D). *írásban.* – Míg sokak múlt időben beszélnek a tuberkulózisról, és a 19. század csapásaként tekintenek rá, addig az közvetlenül és közvetve továbbra is komoly hatással van az EU több százezer termelőjének életére minden évben. Bár a TB humán formáját az EU legtöbb tagállamában a 20. század közepe óta féken tartják, az állatállományban azóta is agresszíven terjed és évente a szarvasmarhacsordák 5%-át sújtja Írországon, az én keleti választókerületemben.

Nemrég kaptam egy levelet egy Westmeath megyei tejtermelőtől, akinek a díjnyertes tejelő teheneit majdnem egytől-egytől kiirtották azután, hogy kevesebb mint egy évvel ezelőtt először észlelt TB-t gazdaságában. A borzok által terjesztett betegséget akkor fedezte fel, amikor éppen kététhetes nyaralásra készült tavaly júniusban, és azóta 82 tehenet számláló állományából 64-et elvesztett.

Noha az utóbbi időben az EU mindent megtesz a humán tuberkulózis megfelelő féken tartásáért, az évente milliós nagyságrendű bevételkiesést okozó szarvasmarha TB-t is komoly megfontolás tárgyává kellene tenni a jövőben a TB-jogszabálytervezet megalkotásakor.

21. A pénzügyi és gazdasági világválság hatása a fejlődő országokra és a fejlesztési együttműködésre (rövid ismertetés)

Elnök. – Következő napirendi pontunk a pénzügyi és gazdasági világválság fejlődő országokra és a fejlesztési együttműködésre gyakorolt hatásáról szóló, Enrique Guerrero Salom által a Fejlesztési Bizottság nevében előterjesztett jelentésnek (A7-0034/2010) (COM(2009)0160 – 2009/2150(INI)) a rövid ismertetése.

Enrique Guerrero Salom, előadó. – (ES) Elnök úr, biztos úr! A pénzügyi és gazdasági válság hatásai a legfájdalmasabban és legmélyrehatóbban a feltörekvő és fejlődő országokban, ezek közül is főként az alacsonyabb jövedelmű országokban jelentkeznek. A válság visszavetette azt a tartós növekedést, amely az utóbbi évtizedben számos feltörekvő és fejlődő országban megfigyelhető volt: azt a gazdasági növekedést, amely munkahelyeket teremtett, hozzájárult az államháztartás konszolidálásához, lehetővé tette a külső adósság csökkentését, ösztönözte a kereskedelmi tevékenység kiszélesítését, és még több hivatalos fejlesztési támogatást tett elérhetővé.

Ezek az országok azonban már a válságot megelőző években is szenvedtek: elsőként a több százmillió ember létét fenyegető élelmiszerválságtól, majd az energiaválságtól, ami jelentős forrásokat vont el az önálló kőolaj- vagy földgáztermeléssel nem rendelkező országoktól, végül pedig az éghajlati válságtól, amely a legszegényebb országok mezőgazdaságát és infrastruktúráját sújtja leginkább.

Az országok eleve sérülékeny helyzetét a pénzügyi válság csak tovább rontotta. Amint arra az Európai Bizottság maga is rámutatott, a pénzügyi válság harmadik hulláma a fejlődő és feltörekvő országok után a legszegényebb országokban okozott pusztítást, és az addig elméletileg gazdaságinak tekintett válság fejlesztési, társadalmi és humanitárius válsággá nőtte ki magát.

A válság ténylegesen rombolóan hatott ezeknek az országoknak valamennyi tevékenységére. A megrendült gazdasági növekedés 2009-ben sokkal alacsonyabb értéket ért el, mint a korábbi években. A kereskedelem visszaesése a feltörekvő és fejlődő országok folyó fizetési mérlegének romlását vonja maga után. Kevesebb a külföldi beruházás, nehezebbé vált a hozzáférés a nemzetközi pénzügyi forrásokhoz, miközben a fejlett országok részéről egyre gyakoribb a protekcionista magatartás.

Ugyanakkor meredeken csökkennek a migráns munkavállalóktól érkező átutalások, és a hivatalos fejlesztési támogatást (ODA) is csökkentették. Ennek eredményeként több százmillió emberrel gyarapodott a legszegényebbek listája, és több százezer gyermek veszti életét fiatalabb korban az olyan kontinenseken, mint például Afrika.

Ezekkel a tényekkel szembenézve Európának hallatnia kell a hangját, és fel kell szólítania a hivatalos fejlesztési támogatásokban vállalt kötelezettségek teljesítésére; fel kell szólítania arra, hogy új források előteremtésével segítsük meg ezeket az országokat, hogy enyhítsük a migráns munkavállalókat terhelő díjakat és adókat, hogy szálljunk szembe a protekcionizmusra tett kísérletekkel, támogassuk a dohai fejlesztési forduló tárgyalását, és próbáljuk meg elérni a legszegényebb országok adósságainak elengedését, vagy azt, hogy adósságuk visszafizetésére haladékot kapjanak.

Mint a jelentés előadója a lehető legszélesebb konszenzus elérésére törekedtem, és az egyeztetésen elfogadtam a Parlament valamennyi képviselőcsoportjának módosításait, sőt újabb szavazatok elnyerése reményében holnap szóbeli módosítást szeretnék beterjeszteni a jelentés 34. szakasza kapcsán. Ez még nagyobb nyomatókat szerez annak, ami szerintem életbevágó: hogy Európának egységes és határozott álláspontot kell képviselnie, ha a fejlődő országoknak nyújtott támogatásokról van szó.

John Dalli, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Először is gratulálni szeretnék az előadónak ehhez az igen átfogó jelentéshez.

Amint a jelentés teljes joggal hangsúlyozza, a fejlődő országokat sokkal keményebben sújtotta a válság, mint arra kezdetben számítottunk. A krízis valójában több továbbító csatornán keresztül érte el őket, amelyek közé sorolható a nyersanyagárak volatilitása, az exportból és idegenforgalomból származó bevételek csökkenése, a tőkeáramlások és a migráns munkavállalók pénzátutalásainak meredek visszaesése. Közös sajátosság, hogy sok ország néz szembe megnövekedett finanszírozási igénnyel.

Az, hogy számos fejlődő országot köteleztek a szociális kiadások csökkentésére (nevezetesen a táplálkozás, az egészségügy és az oktatás terén), olyan súlyos társadalmi és politikai következményeket von maga után, amelyek nem csupán a 2015-re kitűzött millenniumi fejlesztési célok teljesülését veszélyeztetik, hanem aláássák azokat az előrelépéseket is, amelyeket az elmúlt években sikerült elérni. Bár a globális fellendülésnek már mutatkoznak az első jelei, nyilvánvaló, hogy a fejlődő országok – elsősorban a szubszaharai Afrika országai – le fognak szakadni.

A válságra adott globális válasz keretein belül – az ENSZ, a G20-ak és a G8-ak találkozóin – az EU által adott közös európai válasz vezetőkészséget és egységességet mutatott. Hogy a fejlődő országokat segítsük a válság leküzdésében, gyorsan és hatékonyan alakítottuk át a felajánlásokat konkrét kötelezettségvállalássá.

Tavaly tavasszal az EU átfogó, gyors, célzott és összehangolt intézkedéssorozatot hozott a válság emberi kihatásának tompítása, a fejlődő országok gazdasági növekedésének fellendítése és a legkiszolgáltatottabbak védelme érdekében.

Az EU válasza nem csupán a Közösség válaszából áll, hanem az EU-tagállamok válaszából is (amelynek részét alkotják a tagállamok kétoldalú válaszai, valamint a G20-ak felkérésére a nemzetközi pénzügyi intézetek forrásaihoz történő hozzájárulásai). Mi több, a Világbankkal és az IMF-fel való szoros együttműködés biztosította, hogy elemzéseink összhangban voltak egymással és az általunk nyújtott támogatások kiegészítették egymást.

Amint azt kiemeltük a jelentésben, a Bizottság egy nagyon konkrét, rövid távú, ad hoc mechanizmust alakított ki, az úgynevezett „sebezhetőségi FLEX-et”. A mechanizmus, amelynek megvalósítása most van folyamatban, a legkiszolgáltatottabb, leggyengébb ellenálló képességű országokat támogatja abban, hogy – elsősorban a szociális ágazatokban – fenn tudják tartani kiemelt kiadásait.

Olyan egyéb intézkedéseket is hoztunk, mint az eseti ország-felülvizsgálatokat követő forrásátcsoportosítások, a 10. Európai Fejlesztési Alap jelenleg zajló, felgyorsított féldős felülvizsgálata, támogatás nyújtása a hagyományos FLEX-eszköz keretében, a segélyek lehetőség szerinti előszállítása stb.

A hivatalos fejlesztési támogatás (ODA) kritikus szerepet játszott és játszik abban, hogy támogassa partnereink erőfeszítéseit a válság elleni küzdelemben. A Bizottság üdvözlöi, hogy Önök támogatják e téren azzal, hogy sürgetik a tagállamokat, hogy maradjanak elkötelezettek a hivatalos fejlesztési támogatás bruttó nemzeti jövedelemhez mért arányának 2015-re kitűzött 0,7%-os célja mellett. Jó lenne, ha más adományozók is az ODA hasonlóan nagyszabású emelését terveznék, ezért fel kell szólítanunk az egész adományozó közösséget arra, hogy tartsák be vállalt kötelezettségeiket a támogatások nagyságát és eredményességét illetően.

A Bizottság április 21-én teszi közzé a tagállamoknak szóló éves tavaszi fejlesztési javaslatcsomagját. Idén azokon az intézkedéseken lesz a hangsúly, amelyeket még meg kell hozni a millenniumi fejlesztési célok eléréséhez. Az átfogó megközelítést alkalmazó csomagban cselekvési tervet határoztunk meg a millenniumi fejlesztési célok felé tett előrehaladás felgyorsításához. Az EU ezzel a csomaggal egyszersmind nagyban hozzájárulhat az ENSZ küszöbön álló magas szintű, a millenniumi fejlesztési célok felülvizsgálatával foglalkozó szeptemberi üléséhez. Az EU ezáltal megőrzi hitelességét vállalt kötelezettségeit illetően, és megtartja vezető szerepét a nemzetközi fejlesztésekben.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) A gazdasági és pénzügyi válság a fejlődő országként számon tartott Moldovát is súlyosan érintette. Az IMF becslései szerint tavaly 9%-kal esett vissza a gazdaság, miközben a munkanélküliségi ráta meghaladta a 6%-ot. A közvetlen befektetések ösztönzésére van szükség.

Szeretnék rámutatni, hogy Moldova kilenc vezető európai tanácsadónak adott egy évre szóló megbízást, hogy segítsék a Chişinăuban székelő fő minisztériumok munkáját.

Léven, hogy mindannyian ugyanazt a nyelvet beszéljük, a Prut folyó másik felén élő szomszédjaink minden téren kiaknázzhatják a román szaktudást.

Csökkenteni kell a migráns munkavállalók pénztartalásainak költségét azokban az országokban, ahol dolgoznak. A G8-csoport vezetőinek kötelezettségvállalása arról, hogy ezeket a költségeket öt éven belül 10%-ról 5%-ra szorítják le, egy lépés ebbe az irányba.

Szeretném ezúton üdvözölni a rekord összegű, 2,6 millió USA-dollárt kitevő pénzügyi támogatást, amelyben Moldova részesült a 2011–2013 közötti időszakra. A megállapodást ma kötötte meg Vlad Filat miniszterelnök az adományozói konferencián.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Elnök úr! Bár a válság góca nem a fejlődő országokban van, mégis őket rendíti meg leglátványosabban és legmélyebben a krízis pusztító hatása.

A válság – amelyet az alaptermékek és alapvető élelmiszerek árának óriási volatilitása előzött meg – a hitelszűkén, a depresszió által generált bizonytalanságon, valamint a nemzetközi kereskedelem, a befektetések és a migráns munkavállalók pénztartalásainak meredek visszaesésén keresztül terjedt el, és rendkívüli horderejű globális egyensúlytalanságot teremtett.

A válságra adott összehangolt válasznak figyelembe kell vennie a fejlődő országokat; az ő programjuk a globális gazdasági együttműködés nélkülözhetetlen elemét kell, hogy képezze.

A Gazdasági és Monetáris Bizottságon keresztül arra szólítottunk fel, hogy a Nemzetközi Valutaalap a küszöbön álló G20 találkozóra készítendő jelentésében foglalkozzék a terhekkel, amelyek a fejlődő országok államháztartásaira nehezednek a válság következtében, és hogy a Bizottság adjon ki közleményt arról, hogy a pénzügyi tranzakciók megadóztatása miként segítheti elő a millenniumi fejlesztési célok elérését, a globális egyenlőtlenségek kiigazítását és a fenntartható fejlődés előmozdítását.

Örömmre szolgál, hogy Guerrero úr elfogadta ezeket a javaslatokat, és gratulálok neki ragyogóan megírt jelentéséhez.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani az előadónak fontos jelentéséért.

Meggyőződésem, hogy a válsággal való szembeszállás legjobb módja nem a protekcionizmus, hanem a szabadkereskedelem és a globalizáció fokozása. A recesszió leküzdése és a növekedés ösztönzése érdekében Európának nyitva kell tartania a piacait, úgy Európában, mint világszerte. Ezzel tudná egyúttal felvenni a küzdelmet a szegénységgel is.

Néhány napon belül tanácskozik az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés Tenerifén. Kollégáim az AKCS-országokból rendszeresen rámutatnak azokra a problémákra, amelyeket az EU által támogatott mezőgazdasági termékek okoznak hazai piacaikon. Bár szükségük van a kereskedelemre, a mi politikánk akadályozza a mezőgazdasági termékek egészséges piacainak kialakulását a fejlődő országokban.

– A biztos úr szerint az EU vezetőkészségről tett tanúbizonyságot, de ennél sokkal többet tehetünk. Biztos úr, itt a tisztességes kereskedelem kérdéséről van szó.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) A jelentésben említett élelmiszer-, energia-, éghajlati, gazdasági és szociális válság nem más, mint a már évtizedek óta húzódó strukturális válság újabb és újabb megnyilvánulása. Vannak olyan régiók, például a szubszaharai Afrika, ahol az egy főre jutó vagyon évtizedek óta folyamatosan távolodik a többi régió értékeitől. A meglévő egyenlőtlenségek ellenére a fejlődő országoknak közös jellemzőik is vannak: a néhány nyersanyag exportjától való függőség, a gazdasági diverzifikáció hiánya, a mezőgazdaság, az energia, a nyersanyag-kitermelő iparágak vagy az idegenforgalom hangsúlyos szerepe, valamint a külföldi tőke erőteljes jelenléte.

Ezekre az országokra a kereskedelem progresszív export- és liberalizációs modelljét erőltetik rá, ha kell, akár zsarolás útján is. Amint a gazdasági partnerségi megállapodások egyeztetési folyamatából is kiderült, ez csak a szóban forgó országok függőségét mélyíti el, és minden önerőre épülő fejlődést megghiúsít. A fejlődő országok erőforrásai ugyanakkor továbbra is elsősorban a külföldi adósságra folynak el. Újra és újra kifizetik, mégis egyre nő és kolosszális méreteket ölt az adósság, ami állandósítja a szóban forgó országok túlzott kihasználását, s egyszersmind változatlanul hagyja az északi félteke országaihoz fűződő kapcsolatuk természetét. Az adósság elengedése egész egyszerűen méltányosság kérdése.

Elnök. – A felszólalási idő betartása is méltányosság kérdése.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Az 1930-as évek óta tapasztalt legnagyobb pénzügyi és gazdasági válság, mint tudjuk, nem csak Európát érintette súlyosan. A fejlődő országok sokkal jobban szenvednek a válság következményeitől, és ők azok, akik a legkevesebbet tehetnek ez ellen. A világot pénzügyi szakadék szélére sodorta a reálgazdaságtól (különösen az angolszász országokban) teljesen elszakadó, felelőtlen spekuláció, a gyors nyereségre törekvő mohóság és az összeomló pénzügyi rendszer.

A válság másik oka a teljes deregulációra törekvő globalizációs koncepció. Európa országai egyre nagyobb adósságot halmoznak fel, miközben megpróbálják beindítani gazdaságukat. A fejlődő országok siralmas pénzügyi helyzete ezt sok esetben nem teszi lehetővé. Ezért meg kell adni nekik a lehetőséget, hogy eredményesebben védelmezhesék saját gazdaságukat a dömpingárakon kínált importárúktól, amelyek tönkreteszik a helyi piacokat és a helyi lakosok megélhetését.

Esélyt kell adnunk a fejlődő országoknak arra, hogy a saját erejükből kerüljenek ki a válságból. A hagyományos fejlesztési támogatásról már valószínűleg elmondhatjuk, hogy nagyrészt nem váltotta be a célját. Végso soron a gyökerénél kell megragadni a problémát: szigorú szabályokat kell érvényesíteni a pénzügyi piacokon, betiltani a spekulációt, és mielőbb bevezetni a pénzügyi tranzakciókra kivetett adót.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2010. március 25-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Az EU kötelessége, hogy segítse a fejlődő országokat a nem az ő hibájukból kialakuló globális gazdasági válsággal és a szegénységgel összefüggő nehézségek elleni küzdelemben.

Nagyon fontos, hogy az Európai Bizottság határozottan törekedjen a nemzetközi fejlesztési együttműködés reformjának végrehajtására, és hogy a Tanáccsal együtt tökéletesítse a kétoldali és többoldali fejlesztési együttműködés koordinációját, mivel az itt tapasztalható hézagoknak tudható be leginkább, ha a fejlesztési segélyek eredményessége csorbát szenved.

A fejlődő országoknak – különösen ebben a nehéz időszakban – szükségük van a szegénységet és a kirekesztést csökkentő támogatásokra, a fejlesztést elősegítő intézkedésekre és a válságból való kilábalást lehetővé tevő intézkedésekre.

Az átfogó kötelezettségvállalások teljesítéséhez a jelentősebb segélyező, partnerországok, pénzügyi intézmények és a civil társadalom közötti széles körű egyetértés kialakítására irányuló, jobban összehangolt, hatékonyabban és átláthatóbban irányított fellépésekre van szükség.

Ezek végrehajtásában az Európai Uniónak élen kell járnia, és határozottabban kell fellépnie. Ezt csak az Európai Unió intézményeinek nagyobb kötelezettségvállalásával lehet elérni, amiről a Parlament már minden kétséget kizáróan, világosan kifejtette véleményét.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) A pénzügyi válság fő áldozatai a fejlődő országok lettek annak ellenére, hogy eleinte azt jósolták, hogy a válság leginkább a fejlett országokat fogja sújtani. A valóság rácsáfolt arra a vélekedésre, hogy a fejlődő országokat nem érintheti súlyosan a pénzügyi piacokon dúló válság, mert nem kapcsolódnak elég szorosan a nemzetközi gazdasághoz. Soha nem látott mértékű munkanélküliségi ráták, valamint az államadósság és költségvetési hiány hatványozott növekedése mellett a válság elmélyülésének lehetünk tanúi számos fejlődő országban. Ezalatt azokban a fejlett országokban, ahol kevésbé volt érzékelhető a válság, vagy eredményes eszközökkel rendelkeztek hatásának tompítására, még ha kissé bizonytalanul is, de növekedés tapasztalható. A gazdasági válság a növekvő munkanélküliség miatt eleve közvetlenül érinti a fejlődő országok lakosságát. Azokban az országokban, ahol továbbra is érezhető a válság következményei, a gazdaság talpra állása érdekében hozott intézkedések egész társadalmi csoportokra kihatással lehetnek, hiszen a gazdaságélénkítési intézkedések következményei mindig fájdalmasak. Az EU finanszírozási programjai a legátfogóbbak és a legértékesebbek a globálisan rendelkezésre álló pénzügyi támogatási programok közül. Az érintett tagállamoknak a lehető leghatékonyabban kell kiaknázniuk a forrásallokációkat a gazdasági konjunktúrát fékező, hátrányos szociális következményekkel járó körülmények leküzdése érdekében.

Proinsias De Rossa (S&D), *írásban*. – A pénzügyi és gazdasági világválság alapjaiban rázta meg a fejlett világot, amelynek következtében ma társadalmi és munkanélküliségi válsággal küzdünk. A legkevésbé fejlett országokban azonban ezeket a problémákat – amelyekért nem ők a felelősek – tovább tetézik az élelmiszerválság és az éghajlati válság következményei, ami drámai kihatással jár a világ népességének egy hatodát kitevő, éhező lakosságra. A segélyek legnagyobb közös adományozójaként az EU tagállamainak teljesíteniük kell a hivatalos fejlesztési támogatással kapcsolatban vállalt kötelezettségeiket, javítaniuk kell a támogatások hatékonyságát és összehangolását, és meg kell sokszorozniuk erőfeszítéseiket arra, hogy megvalósítsák a 2015-re kitűzött millenniumi fejlesztési célokat. A pénzügyi szektorban folyó spekuláció által okozott károk hordereje hangsúlyozza az olyan megelőző intézkedések fontosságát, mint a pénzügyi tranzakciók megadóztatása, és indokolja azt a felvetést, hogy az ágazat nyújtson kompenzációt a válság költségeiért. Mivel az adóparadicsomok és off-shore központok az ODA-n keresztül gyűjtött összegek többszörösétől fosztják meg a fejlődő országokat, elfogadhatatlan, ha ezen a területen nem történik intézkedés.

Siiri Oviir (ALDE), *írásban*. – (ET) Bár ma már néhány EU tagállamban megindult a kilábalás a gazdasági és pénzügyi válságból, nem szabad elfelejtenünk, hogy a válság – annak minden romboló erejével – csak most érte el a tetőpontját a fejlődő országokban. Semmi kétség, hogy a most zajló világválság megoldásának kulcsát a gazdasági fejlődésben kell keresnünk. Ugyanakkor azonban, míg saját gazdaságunk újjáélesztésén fáradozunk, nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a fejlődő országokban most is zajló válság nagymértékben akadályozza a globális gazdasági növekedést, s vele együtt saját fejlődésünket is. Úgy vélem, hogy folyamatosan alkalmazkodva az új körülményekhez és feltételekhez, az Európai Unió tagállamainak továbbra is biztosítaniuk kell a fejlődő országoknak nyújtott támogatásokat a szegénység és a kirekesztettség csökkentésére. Tekintettel a világválság súlyos, főként a fejlődő országokat érintő következményeire, támogatom azokat, akik fenntartják, hogy az EU-tagállamok a válság ellenére is képesek arra, hogy 2015-re a bruttó nemzeti jövedelem 0,7%-ára emeljék kollektív fejlesztési támogatásukat. Fontos, hogy ma – 2010-ben – hozzuk meg azokat az intézkedéseket, amelyek elősegítik a fejlesztést és a válságból való kilábalást. Ezért támogatom azokat, akik úgy vélekednek, hogy a jelenlegi helyzetre való tekintettel a magasan fejlett országoknak – mind az EU-n belül, mind azon kívül – lépéseket kell tenniük a nemzetközi fejlesztési együttműködés megreformálására. Nem engedhetjük, hogy a beavatkozás elmulasztásával semmivé váljon minden előrelépés, amit a szegénység és a kirekesztés terén elértünk, és nem engedhetjük, hogy olyan helyzet alakuljon ki, amelyben már nem százmillió ember él rendkívüli szegénységben, mint ma, hanem egymilliárd.

22. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

23. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.15-kor berekesztik)